

העובדים

לסקוב

מה תהיה דמותו

של צה"ל?

יעקב חרותי

זוכה מאשמת

ניהול מחדרת

כל צורך כשחור" לרעתי מתאים פסוק זה מאוד למה שעושים נדבכם. על אף כל ה' הסתות וההתנששויות, יודעים רבים מי הם השפלים וישמחו לבוא לעזרתכם בשעת ה' צורך. אסתר כהן, תל-אביב

עזרת ערבי

מזכירי הוא להפנות את מלא חשומתי הלב והמחשבה לרבותי החתוכים והנוקבים של הקורא הערבי אליאם מועמר, על אדישות הצבור היהודי (העולם הזה 1060). למרות שיש בי רגשות לאומיים מפותחים, ברגע זה לבד את מועמר וללחוץ את ידו. הוא הראשון במדינה הזו שהגדיר בצורה כה קולעת את פני הצבור היהודי. אוי לנו שקחו עינינו מראות, ותושב ערבי של המדינה צורך בהבחנתו והוא שצריך לעזור את המצפון המוסרי והבכור שלנו. עם כל הקנאות הלאומית שבי, חייב אני לומר שערבי זה הביאני להרגשת נחיתות לאומית מבישה, וליראת-כבוד כלפיו הן מבחינה אישית והן מבחינה לאומית. חיים נשרי, תל-אביב

צנחן נגד שומר

לפני זמן מה ירדתי מטרפס ליד קולנוע מרגל בחולון, וראיתי שומר עוצר רוכב אופניים. נעמתי כדי לראות מי הוא רוכב האופניים ותאום פנה אלי השומר בנסות. הסתלק מכאן. כשסרבתי לתת לו את אישורי התופשה שלי, ובמקום זה הראיתי לו את פנקס השירות, עצר אותי השומר. הלכנו יחד למשטרה והוא הסביר לי בדרך: "אתה לא מכיר אותי, אני זונה בן זונה ואדפוק

חמשיראי ירדני מנוסי

לך את החיים" התנדות זאת לא השפיעה עלי אבל ביקשתי ממנו לגשת לחלון, להוריד את המדים ומאחר שהוא חשב את עצמו לנכבד רציתי, נלך פייר פייט. הוא סירב והמשיכו למשטרה. במשטרה אמרתי לשומר התורן שיתבונן בהתנהגותו הנכבד של השומר אלי. בסוף זה עלה לי על העצבים ונתתי לשומר להרגיש מנחה זרוע. או התפללו עלי שני שוטרים וכילו בי את המלאכה הקדושה. כשידיברתי אחר כך עם סגל התנהגה, ושאלתי אותו מדוע השומר מתנהג בצורה כה נכבד ומעליבה, השיב לי כי בדרך כלל הוא עובד בשכונת עולים ושם הוא צריך נסות כדי שלא יעלו לו על הראש. נשאלתי השאלה: האם ברמות כזו צריכים אחריו העולים החדשים לפגוש בבואם ארצה? צנחן אילת נתן, צה"ל

קרקלוקסקלאן מנוסי

קראתי בעתונות על פתיחת האופנסקיבה ה' גדולה מצד התונים הדתיים נגד כל מה שהולך במדינה, נמורי קרוא הכרזיו מל' חמה על בריכת שחיה. ארנון נשי הפועל המזרחי הכריז מלחמה על הנשים הידועות בצבור, חוגי הרב ניסים מאמינים שאם נייסם את אחד מבניו לצבא נחחרת המ' לוקט, וכו'. איז ספק שהצלתם של הדתיים בפרשת ניר חררה מפורדת אותם. שהרי אם עד עתה נחלו הדתיים בפלחנותיהם רק נחונות, מדוע שלא יצאו לפלחנות נוספות? כל הפרשיות המהירות הללו מוכירות לי את ארנון הקרקלוקסקלאן להכריז. ואם התקפתם של כל מה מאות אינדיאנים הע' ליהל לפקס את ארנון הזה באמריקה, הניעה גם השעה מצד הצבור הישראלי ל' צאת נגד הקלאנים הישראליים. מרקו מצליח, חולון

שערורגל

תמהתי על שום מה מצאתם לחנוץ להתעלם כמעט לגמרי מהשערוריה הגדולה סביב ה' משחק נגד וולס. דווקא אתם, שגיליתם לאחי רונה אומי'ל ציבורי וחשפתם את השחיתות ואי-הסדרים השוררים בהתאחדות הכדורגל ובין עסקני הספורט. היתכן צריכים להראות שאלה אינם ספורטאים לשום דבר ולא ילמדו דבר משיאיות העבר. איך יתכן של משחק בינלאומי יהיה קשור בשערוריה צבורית, והאחרים לכך לא יתנו לעולם את הדיון? יעקב שניידמן, תל-אביב

אני אחד מסאות ואולי אלפי בעלי ה' כרטיסים למשחק הכדורגל נגד וולס, שלא רק שלא וכו' לראות את המשחק, אלא אף הוכי ע'ליו המשטרה. ביוזבתי יום עבודה, בגני נקדעו לנסות לסיפול רפואי. מי ישלם לי בעד כל זה? בזמנו הורעו, כאילו ההתאחדות הכדורגל תפצה את בעלי הכרטיס. סים שלא נכנסו למשחק, אולם עד כה לא שפענו מההתאחדות עצמה דבר וחצי דבר. איתמר שיף, פתח-תקוה

קץ המשפט

אני רואה בפסקדינים של שופטי בית הדין העליון (העולם הזה 1060) משפט צדק. השניאות של קסטנר לא שניאותיו היו, אלא שניאותיו. אלה הן שניאות עם ישראל ב' מש' אלפיים שנה, אם לא יותר. ההשוואה עם פטו ולאואל היא השוואה סופיסטית. אין לדון מעשים מעין אלה לפי סטנדרט של מדינה ריבונית שראתה כבר כיבושים בעבר.

אולם פסקדינו של השופט אנדנט, ואלה שהצטרפו אליו, יחד עם תיקון העוול לנבי קסטנר, נותן מכה לאלה הרוצים לראות את ארצם טובה יותר ונקיה יותר.

צדוק וילבר, תל-אביב

הפרומיננטים של מדינת ישראל, אלה ש' לפי פסקיהן הסופי במשפט קסטנר וכאים לזכות-לדימה להצלה במקרה של סכנה לאוי מה, מוכרים לכל. אולם מעניין כי נבחרו העם יושבים בבנין פרומין בירושלים, כאילו ממנו נגזר המושג "פרומיננטים". דב טיקולסקי, ירושלים

כאחד מאורחי המדינה אשר אהבנו עמו הרתה בליבו, כמש התמלאתי רוגו כשקראתי על ביטול פסקדינו של השופט הלוי בפרשת קסטנר. אם קסטנר ראה בנאצי קורט בכר אדם הנון, ואם בית-המשפט רואה בקסטנר אדם הנון, הרי זה כאילו רואים הם בכבר גם כן אדם הנון.

איר מרדכי, באר-יעקב

המחלוקת שפרצה בין השופטים מעידה ש' בפרשת קסטנר עוד לא נקבעו מסמרות. מוטב

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה:
רוב איתן

עורך כיתוב:
פיליפ קשה

כתב בכיר:
אלי הבור

עורך תבנית:
אהרון צור

צלם המערכת:
אריה כרן

חברי המערכת:

מינשה ברדיין, שיע נדור, יורי נדל, רורי הורוביץ, רותי ורר, אברהם חרסון, אסתר סאבור, אלכס ססיס, אביב כסא, עמוס קינו, שפס קרן.

העולם הזה

העתון הנקרא ביותר במדינה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 1970 26785.
ת. ד. 136. חנון למברקים: "עולמפרסט".
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א. טל. 62239.
ההפצה: דוד טופל ובניו, תל-אביב.
המשרת אינה אחראית לתוכן המודעות.

באותו יום ניצנץ בי הרעיון שמה שדרוש

לעם ישראל בשעה גדולה זו הוא לימריק עברי — צורת הומור שאינה באה לפגוע, או לפרוע חשבונות אידיאולוגיים, אלא פ' שוט לבדח את יוצריה, ואולי גם את שומעיה. עוד באותו שבוע פתח העולם הזה בסידרה קבועה של לימריקים עבריים, שהיא אחת מתרומותיו החשובות לקיום שיתוף-המשקל הנפשי בלב האומה החיה בי צל ציפור הגפס.

באחד הימים ישבנו שלושתנו — שלום כהן, אורי סלע ואנוכי — והגענו למסקנה שיש לתת ללימריק הצעיר שם מקורי מ' שלו. הושמעו כמה הצעות, עד שאמר שלום כהן, כמו ארכימדס המנוח: "מצאתי". כך נולד המונח "חמשיר" — שאינו אלא צירוף המלים חמש-שיר.

החמשיר עזר לנו להתגבר על ימים קשים. זוהי מערכת שמחה, צוות החדור דחיות יצירה והאהבה את החיים. במים של פצצות במערכת והתקשורת בחבריה, עת הגיעו מסעי ההשמעה והשיטיו נגדו לשיאים, ישבנו לא פעם ועסקנו בחיבור חמשירים. הם עזרו לנו לשמור על חושי-מידה וחוש-הומור, שני נכסים חיוניים לעמידה במאבקים מסוג זה.

שגנעו החמשירים דבק במהרה בקוראי העולם הזה, שהפצצו אותנו ביצירותיהם. הוא התגלגל לפסחים פוליטיים, לחם בש' חיתות, והגיע אשכול לזיכוח המפורסם בו נכשל דויד בן-גוריון בידיעת תורתם של חכמי יחזק.

היה היה גבר מפלונסק
שדבק כל ימיו בשלמונסק.
"אפלטון" הוא הפטיח,
"עברים לא הזכיר.
ואם כן — אז טעה אפלטונסק."

השבוע חגג החמשיר העברי את ברהמ' וזה שלו. בפעם הראשונה הוא הופיע בספר משלו, כשותף שותף-זכויות בחברת יצירות התרבות העבריות. האיש שדאג לכך היה ידי מנוסי, שלקט בספר נמך זה, 101 חמשירים (הוצאת ש. שפט) מאמר חמשיר וחמשיר, רובם מפרי יצירותיו שלו. קוראי העולם הזה יפגשו בספר גם כ-20 מכרים ותיקים — חמשירי העולם הזה שדידי פיר סם אותם כלשונם, או בשינויים קלים.

מכר חתיק אחר של קוראי העולם הזה, דוש, הוסיף את ציוריו המשעשעים. יש בכך כמעט המשך למדור המשותף של ידי ודוש שהופיע לפני כמה שנים בהעולם הזה בהתימת ידידיו.

אולם למרות שדידי שאב ממקורות שונים (ואף מציון זאת בהקדמתו בגליל-לב שאינו רגיל בספרות העברית, תוך הזכרה לטובה של תרומת העולם הזה לחמשירות הע' רית), הרי טבועה על הספר הזה קודם כל החותמת האישית של אופיו ושגנוניותו של בן-גבע, ב' בעל הזקן האדום 29' השנים, שהסתובב בקוריאנה בימי המלחמה, חצה את מזרח אסיה בגיפ' ישן שנשא את השם "ה' בתולה הקנה". בשם כל אנשי מערכת זו, ובכללם רבים מבין הקוראים היקרים — ברכת-אחים לאחמשייראי.

לוי שפירא

ישנה חבורה בשם 'שטיין' אחד ברנ', אחד אק', אחד איינ'. ברנ' רוצה כל טון, אק' גרם לאסון ואין איש המכין תורת איינ'.

זהו חמשיר אמיתי. ליתר דיוק, זהו "לי מריק" אנגלי מקורי. תרגמתי אותו לעברית. תוך התאמתו לימים טורפים אלה, מפני ש הוא אופייני, לדעתי, ללימריק אמיתי: הוא מבוסס על עיחת זדוני של מלים, הוא משעשע ואין לו שום תוכן.

בלימריק הקלאסי מופיע בשורה הראשונה נה תמיד שמו של אדם או של מקום. הוא מסרס מלים ויוצר מלים, לפי צורך החרוז המשעשע. למשל החמשיר הבא. שגם אותו גנבתי ממקור אנגלי, תוך שינוי קל:

מעשה בצעיר בשם שמוליק,
שראה, כך חשב, חתלתוליק.
הוא משך בזנב,
כי חיות הוא אהב.
אז את שמוליק לקח לטיפוליק.

ביסודו לא נועד הלימריק האנגלי לפר' סום. במשך מאות בשנים התקיים בעליפה בשורות הצבא הבריטי. ולרוב גם לא הת' אים בהחלט לפרסום בחברה הגונה. אלא שבמשך הזמן קנה לו אחיזה גם בעורף. מיטב המשוררים ואנשי-הציבור בבריטניה הסתגרו מדי פעם כה' אמותיו, בבקשם לב' רוח העולם הקר והמדאכ לתוך עולם משעשע וחסר-הגיון.

ללימריק האמיתי אין שום מוסר-השכל. רק לעתים נוצל כדי לבטא רעיון עמוק יותר, או כדי להכות בו יריבים רוחניים. כמו, למשל, הלימריק הבא, גם הוא אנגלי קלאסי:

היה איש שאמר: "זה ידוע!
גורלו של אדם הוא קבוע.
הוא איננו מונת
המטיילת חופשית.
על פסים, כמו רכבת, ינוע!"

בקיצור, מגמתו ותוכנו של הלימריק חופ' שיים למדי. יש לו רק דבר אחד קבוע בו לחלוטין: הצורה. יש לו משקל וקצב ש' אינם ניתנים לעירעור. השורה הראשונה וה' שניה מתחרזות תמיד עם החמישית, הש' לישית עם הרביעית. בעיני משוגע אמיתי ל' לימריקים, כמוני, הפרת חוק זה גרועה כמעט כמו אכילת סטיק של חזיר באוטו' בוס הנוסע בשבת.

באחד הימים, לפני כחמש שנים, ייבתי בקפה עטרה בחיפה. הייתי עסוק בחקירה מסוימת, שלא שימחה אותי כלל וכלל, וחוששני שחשבתי מחשבות קודרות על סר' רי העולם והמדינה. גנאלתי ממחשבות אלה עלידי ידי מנוסי, שאז עדיין לא היה לו זקן. שוחחנו על הא ועל דא (ואולי בעיקר על דא), החלפנו בדיחות, ובסוף החלפנו לימריקים אנגליים. התחרינו בינינו בתר' גומם לעברית.

כורדי חרדי

לכר חכמי עצמו, אין דמות מן העבר המלהיבה כיום את דמיונם של הערבים כמו יוסוף צלאח אלדין בן-איוב, שלא היה ערבי כלל, אלא כורדי.
לפי ספרי ההיסטוריה, חיטל צלאח אלדין את ממלכת-ירושלים הצלבנית בקרב מכריע, ליד קרני-חטין. אחרי שהטיל מצור על טבריה הצלבנית, שם מארב לצבא העיקרי של האבירים הפראנקים, שבא עיף וצמא מציפורי, הוא תפס אותו והשמידו, לכו בנקל את כל ערי הצלבנים, מאשקלון ועד צפון סוריה, מלבד מובלעות קטנות בחוף סוריה.

אולם נצחנו האמיתי של הכורדי הגדול לא היה בשדה-הקרב. ליד קרני-חטין רק קטף את הפרי, אותו גידל וטיפח בסבלנות עילאית. נצחנו האמיתי היה נעוץ במאמץ העקבי, שנמשך עשרים שנים תמימות, בהן איחד את מצרים וסוריה למדינה אחת.

בו כרגע שמצריים וסוריה אוחדו סופית, נחרץ גורל ממלכת-ירושלים. הסיום הצבאי היה כמעט ענין של מהיכבך. לולא נוצחו הפראנקים ליד קרני-חטין, היו נופלים כעבור כמה חודשים או שנים במקום אחר. כי בשעה שמצריים וסוריה מתאחדות נגד ארץ-ישראל, צפויה סכנה חמורה מאד לבניה של הארץ.

★ ★ ★

מאז החליטה הצמרת הציונית לתת למדינת-ישראל צביון צלבני — היינו, להשליך את יתבם על אירופה הרחוקה ולהתבודד מפני העולם הערבי הסמוך — היו צריכים להציב משמר קבוע על חומות המדינה, כדי לחפש באופק את הסימן הי ראשון לעלייתו של כורדי חדש.

אילו עשו כך, היה ניתן השבוע סימון-האזהרה בתוך המדינה הי נצורה. כי הסיוט ההיסטורי — איחוד מצריים וסוריה נגד ארץ ישראל — עומד להפוך ממשות פוליטית.

הדבר לא בא בחטף. מזה חודשים רבים הולך ומוקם האיחוד של 26 מיליון ערבים. בהדרגה הוכשרה הקרקע לאיחוד הצבא, מערכת-החינוך ושיטת-המכס. עתה מדובר על דברים שהם חשובים יותר מכל צעד מעשי: דגל אחיד, אורחות אחידה, שיש אחת.

כאשר יקום האיחוד הזה, יחלוש על שטח הגדול מי 60 משטחה של ישראל, הגובל עם המדינה משני עבריה.

האיחוד יחלוש על כל דרכי התובלה של הנפט המרחבי לאירופה, מלבד קו המיכליות מסביב ליבשת אפריקה. תהיה לו עמדת מיקוח מצוינת בזירה העולמית. יכולתו לסחוט ויתורים משני הגושים העולמיים תהיה כמעט בלתי-מגובלת.

כמו פאקיסטאן המוסלמית, יסבול האיחוד מן העובדה ששני חלקיו מנותקים זה מזה עליידי מדינה עוינת. וכמו פאקיסטאן, יפנה את חזיתו בהכרח לעבר המדינה הזאת.

★ ★ ★

אין דבר אופייני יותר למצבה של המדינה-ישראל מאז מיבצע-סיני מאשר עמדת המדינה כלפי פלוגת ההיסטוריה הרת' משמעות זו. מנהיגי המדינה ופרשניה ליה את צעדי האיחוד בפיהוק, במשיכת-כתמים ובצנזורה אחילי. אולם כאשר שתי מדינות עוינות מחליטות לנוסף מעליהן דגל משותף, צחוק אחילי הופך כמעט למעשה פלילי.

★ ★ ★

אילו קרה הדבר לפני שנה וחצי, היתה המדינה כולה נועקת. ראשה-הממשלה היה גואם בכנסת. שגרירינו נוכח היו מרעשים עולמות, המתנחות על הגבול היתה גוברת שבעתיים. צה"ל היה עומד במצב הכן. הכותרות בעתונות היו צועקות וזועקות. אך נדמה כי אחרי מיבצע-סיני הגישה המדינה כתבה-הפטרות לגבי כל הקורה במרחב. כמו בסיפור התנ"כי, אחרי הרוח

הגדולה בא הרעש, ואחרי הרעש האש, ואחרי האש קול דממה דקה. אלא שבדממה דקה זו אין קודש. זוהי דממה טמאה, דממה של עייפות, של חוסר-אונים וחוסר-דרך. חוסר-אונים זה הוא הסיכום האמיתי של מיבצע-סיני. לא ניצחו בו החיילים, שהגיעו במיבצע כה מפואר אל מבוואת התעלה. ניצ' חו בו אותם שניתקו במכה אחת את עורקי-הנפט בסואץ ובסוריה.

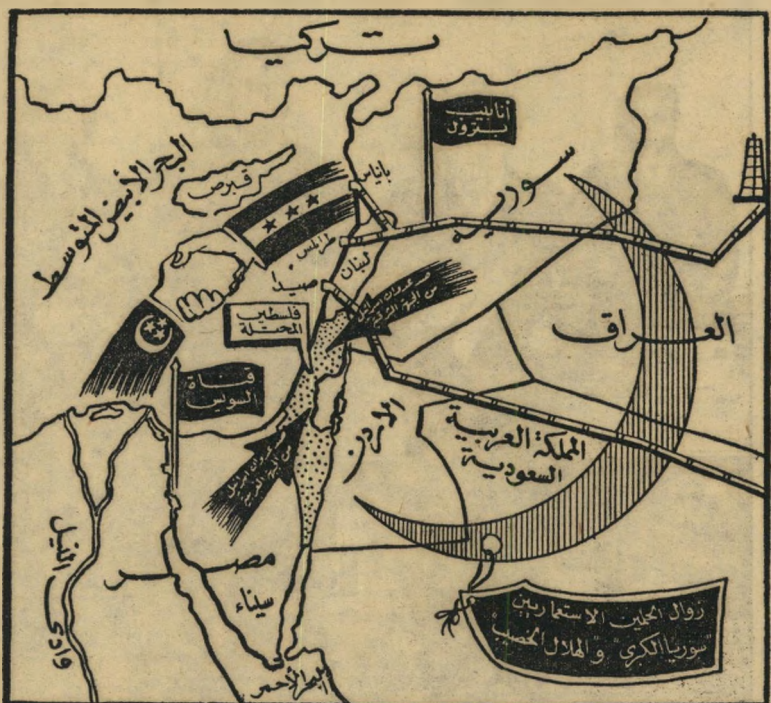
הם לא הכריחו רק את דויד בן-גוריון לסגת מאל-ערש ומעזה. הם הפגינו סוג חדש של כוח על הבמה העולמית, כוח שאינו זקוק לחיילים דחקא. והם הניחו את היסוד לאיחוד שתי המדינות.

תוצאה חותכת עוד יותר: שנה אחרי מיבצע-סיני אין בכל ישראל אפילו אדם אחד המוען שיש טעם

שיאפשר למרחב לקפוץ מימיה-הבינויים לתוך העולם התעשייתי של המאה העשרים. במשך דור שלם העמידו מנהיגי הציונות פנים כאילו זהו דחליל, מין המצאה שטנית של כמה אנגלים כדי להכות בו את היהודים. הם קיוו כי איכשהו יחזור השד לבקבוק שלו וייעלם בתחתית הים.

לולא איי-הבנה פנטסטית זו של הנעשה מסביבם, יתכן שאפשר היה להשתלב בתה' ליד בעוד מועד. בשעה שהמרחב השמי היה זקוק למנהיגים, למרכז-וכובד שמסביבו יכלו להתלכד שואפי האיחוד והקידמה, היתה הזדמנות גדולה לאומה העברית הי' חדשה להרים דגל שהיה נראה למרחקים. אולם הפסיכולוגיה הצלבנית של הצמרת הציונית המורח-אירופית לא נתנה לה לנצל את הסיכוי

המדינה הערבית המאוחדת

יתרונות האיחוד הסורי-מצרי, כפי שמתאר אותו השבועון „אלי-מוסאווה" הקהירי. המדינה המאוחדת, לדברי השבועון, תשלוט על תעלת-סואץ וצינורות הנפט, תוכל לגרום נזק קטלני לכלכלת המערב, אם זה יפלוש מחדש למרחב; תלכוד את ישראל בתוך מלקחיים; תשים לאל את התוכניות הקולוניאליות, ביניהן רעיון הסחרון הפורה, המשורטט מימין.

לאחוז בנשק כדי לשבור את האיחוד האימנני בעודו באיבו.

★ ★ ★

הסכנה המתגבשת עתה בצפון ובדרום, גדולה יותר מלהק של מיגים, או מאוגדה של סטאלינים. היא יוצרת מציאות חדשה במרחב.

מזה דור שלם אחוז המרחב השמי כולו געועים עמוקים למהפכה פנימית. געועים אלה באו לידי גילוי בעשרות מערכות שונות: במלחמות נגד שלטון זר ובסיסים זרים, בהפיכות הצבאיות למיניהן, במאבק נגד בריתות צבאיות כפויות. אולם ביסוד כל המערכות האלה עמדו שתי שאיפות יסוד, לעתים בבידור ולעתים במעורבות:

● **השאירה לאיחוד המרחב, מן האוקיינוס האטלנטי ועד לאוקיינוס ההודי, כדי שיוכל לעמוד במלוכד על עצמאותו מול ענקי-עולם, ולזכות במקום-כבוד בין המדינות.**
● **השאירה לשוני-ערבים פנימי,**

הזה. היא לא נתנה לה אפילו לראות את הסיכוי. כמו בתי-היענה המפורסמת באגדה, פמנה את ראשה בחול, מתוך אמונה נחושה שאם הסכנה אינה נראית, גם אינה קיימת.

★ ★ ★

הסכנה האמיתית הצפויה מן הי' איחוד אינה צבאית. מוטב שנתרגל ב' הדרגה שלא לראות את כל העולם בעיני סגן-משנה של צה"ל, ואפילו לא בעיני אלוף-משנה. הכושר הצבאי של האומה הי' עברית, בכל שטחי החיים, עוד יהיה עדיף בזרז זה על הכושר המקביל של כל איחוד ערבי.
אולם גורלם של עמים אינו מוכרע בשדה-הקרב. בניגוד לתורת פלונקס ונהלל, מה שקרא אצלנו „בטחון" הוא שטח צדדי למדי במשחמת-הקיום של אומה.

בטוח הארוך, קובעים הרבה גורמים אחי ריב: הרמה התרבותית והמתח הרוחני, הכוח המספרי והרכב האוכלוסיה, היציבות ההברתית וטיב השלטון, הכושר הטכני ו' היכולת הכלכלית, אוצרות הטבע והמצב הגיאופוליטי. כל עוד בריאה מדינה מבחינות אלה, תעבור בשלום גם מפלה צבאית. אך כאשר היא מעורערת באלה, מוגש לה הי' השבון הסופי בשדה-הקרב.

המאבק הצבאי הוא רק מעין גליון-ציונים, המראה מה השיג ומה לא השיג התלמיד בכיתת-ההיסטוריה בשאר ימות השנה. בכל השטחים המכריעים, צופנת בקרבה המדינה הערבית המאוחדת של מצריים ו' סוריה סכנות רבות לעתיד ישראל. היא תהווה דגל לכל שואפי האיחוד במרחב הי' שמי, כתובת ברורה לכל תנועה מהפכנית לאימית גם בשאר ארצות-ערב. בירדן, בלי בנן, בעיראק, בחצי-האי ערב ובמערב הי' אפריקאי, ירגיש כל אדם בכוח-הספיגה של האיחוד הזה.

★ ★ ★

הלחץ הגדול ביותר יהיה על ירדן, צלאח אלדין השתלט על עבר-הירדן לפני שהתקף את הצלבנים. האיחוד המצרי סורי יפנה לאותו כיוון — כי כאן חולית התיבור היבשתית.

כל אדם שגדל בארץ מייחל בכל חום לבו לאיחודה מחדש של ארץ ישראל. כל עוד שולטת בירדן מכה לאשמות חלושה ושנואה, יש סיכוי מוחשי לאיחוד הארץ, לטובת שני עמיה. אולם ברגע שירדן תחפוף למחוז פורי, תהיה הדרך עד אין ערוך יותר קשה.

מבחינה כלכלית, יחוק האיחוד את שתי המדינות. למצריים יש עודף באוכלוסיה חס' רת-קרקע. לסוריה יש עודף בקרקע חסרת אוכלוסיה. המצב לא יתקן עליידי העברה מבנית של אוכלוסין, כדעת פרשנים שטחיים. דרוש הרבה יותר מזה: פיתוח אנושי, גיי בוש חברתי, השקעת הון. אולם האיחוד יתן לשתי הארצות תנופה גדולה בכיוון זה. אך מעבר לכל ההשפעות הפוליטיות, הצבאיות והכלכליות תזדקק ההשפעה הנפי שית של האיחוד. הוא יעביר גלי-חשמל ב' מרחב. הוא ילהיב את דמיון ההמונים.

כדמשך ובקאהיר, בערן ובאוראן, כחארטום ובחאכאניה, יראו ער' בים צעירים באיחוד זה אות לבי אות — ראשיתו של תהליך שהי פוך את המרחב כולו למדינה אחת, בעלת שיעור-קומה בזירה העול' מית, ובעלת סיכוי לבנות לה חיים חדשים על הריסות ההתנוונות של דורות העבר.

★ ★ ★

עד כאן המדובר בסכנות. אך האם באמת צופן תהליך זה בקרבו סכנות בלבד? האם אין בו גם סיכוי גדול לאומה חדשה, דינאמית, השוכנת בטבורו של הי' מרחב הזה?
אם אנחנו מדינה צלבנית, ואם נשאר כזאת, הרי זו סכנה אדירה. מול עולם ערבי מאוחד, לא יעמדו לנו לאורך ימים לא הדולארים של המגבית, וגם לא האמיקסים של הצבא הצרפתי. כוחנו היחסי יפחת בהדרגה.

אולם אם איננו צלבנים חדשים, אלא ישראלים חדשים — אומה אוסאית השייכת למרחב, המזי דהה עמו בלבה והקשורה עמו בגורלה, אין זה בטוח כלל כי ליכוד המרחב הוא בחזקת רעה. השאלה תהיה אז: איחוד של מי עם מי, ונגד מי? במקום לעמוד מן הצד, במקום להתעלם מן המהפכה המתרחשת מסביבנו, במקום לעסוק בקרקס המטופש של שנת העשור, מוטב שנקפוץ לתוך המים הסור ערים של המרחב, ונשתדל לשחות בהם לעבר יעדים חדשים המצפים לנו.

קצינים, שחגגו השבוע כיחיד לכוחות ההגנה: שלושתם מספרים קרובים, שהיו כוחות החבלה הראשונים שנוסדו בגדודים. ששתם בשירות שלוש. בימי תש"ח היו חיים לסקוב, צבי צור ומשה דין מספר גדולים דרכיהם הצטלבו לא פעם.

ימים מעטים אחרי שצ"ה עלה בעצמו על אחד הגופים של שוטרי שטח האגף הימני והסתער עמו על עמדות המצרים בגבעה 105, ירד גם גדודו של משה דין מלוחם לשדות שלוש, השתתף בהתקפת לילה על קרית הסמוכה. במבואות הכפר נפשו חילי הגופים של שני הגדודים, הישג אחת וקניהם ומפקדיהם.

אותו הגדוד שצרה פיקדו עליו בימים הסוערים של הקרב על גבעה, השתתף שלושה חודשים לפני כן במבצע נחשון, אשר פתח את הדרך לירושלים הנצורה. באותם הימים פיקד עליו מג"ד שהיה ידוע יותר מצבי צור ומשה דין — חיים לסקוב. אולם בניגוד לדין וצור, שהתערבבו בין אנשי גדודיהם גם בחי יום יום, הקפיד לסקוב על מרחק רב בינו לבין החיילים. החישוב לפניהם רק במסדרים חגיגיים ב"י. אסכולה זו, אותה הביא לסקוב מן הצבא הבריטי, בו עשה קאריירה קרבת מהירה, היתה למורת רוח רבה בין מסקרי גבעתי הפלמ"חאים.

לסקוב עבר משרות פלשת לחטיבה ש- קיבלה על עצמה את המשימה לכבוש את לטרון באחד הקרבות בשיהמול של המלחמה, חגורם עד היום לזיכרון מר בין דויד בן-גוריון, יגאל דיין ושאנן המשתתפים. רק על דבר אחד לא היה שום ויכוח: חיים לסקוב הצליח באופן מהיר, חדר לידו של (משטרת לטרון) נאלץ לסגת רק מפני שחיל-הרגלים לא הגיע למקום. תוך כדי קרב קרה מקרה נדיר: פגז אוויר חדר ללוע התותח של אחד ממשריוני לסקוב.

מעוז ער עזה. כאשר נמסר השבוע רשמית כי משה דין התפטר מתפקידו, רמטכ"ל וחזר לדרגת אלוף, במסגרת את ה"מטכ"ל לחיים לסקוב ולסגנו צבי צור, נגמר בלי ספק פרק בתולדות צה"ל. בסקודת לסקוב, יקבל צה"ל דפוסים שונים מאיתם שהוטבעו עליו בימי דין.

משה דין נתמנה לתפקידו על ידי דויד בן-גוריון, שעות מעטות לפני שזה פרש מתפקידו ויצר את המסע דבר-הפרסומה שלו לשדה-בוקר. הבדל-האופי בין הרמטכ"ל החדש לבין ראש-הממשלה החדש, משה שרת, היו גלויים לעין. אולם בתמיכת ביג"ה גולה, הפך דיין את צה"ל למה שהוא היה בשנותיו וחצי הבאות, מפעולת-התגמול נגד עזה ועד לנסיגה מעזה: המכשיר הי- מרכזי (ולמעשה היחיד) של מדיניות-ההחזק הישראלית.

איראפטר לתאר את מבצע-סיני עם כל מה שקדם לו ועם כל מה שבא אחריו, ללא משה דין. הוא לא הסביע רק את חותמו האישי על צה"ל המנצח. הוא הסביע את חותמו גם על הצמרת המדינית של ישראל, עד שקשה כיום לקבוע מתי השמיע ביג"ה על דיין, ומתי דיין על ביג"ה.

כל זה ישנתה עם עלייתו של לסקוב לתפקיד הרמטכ"ל. תחת ידיו יהיה צה"ל גוף מקצועי, שיצמצם בדר האמות של תפקידו המוגדר.

מפ' 2 בישראל. רב-אלוף דויד פרש מתפקידו מפני שמחלה קשה עינתה את כוחותיו. רב-אלוף יגאל דיין, אדם בלתי פשוט בעניינים הגורמים לו כחשבים, ה"ח"ט כדל להתמסר למדע (וגם כדי לשמור את עצמו ברורה, לקראת שעת-החידוש פוליטית בבוא היום). רב-אלוף מרדכי מקלף התפטר כדי להתמסר לתפקידים משקים.

אלוף משה דין יתמסר, בהתאם להודעה בעתיד הקרוב ללימודים. אולם האדם שהיה במשך שלוש שנים רצופות ראש מ"ב במדינה, לא ירד מן הבמה. אין ספק כי תפקידים גדולים מאוד, בשטחים הקרובים לרוחו, ממתינים לו.

ניחש השבוע שבועון יהודי בלונדון: משה דין יהיה בקרוב שר-הבטחון של ישראל.

העם

שלושת המגידים

הציוני הגדול ביותר, בעל חזון הארון ביותר, לא נשאר טומד כשירים עליו.

אילו התכחן אלוהים במיוחד ליצור שני מיסוסים הרחוקים זה מזה מן הקצה אל הקצה, לא יכול היה ליצור צמד מוצלח יותר מאשר משה דין וחיים לסקוב. לסקוב הוא חיל מקצועי מן הסוג ה- אירופי — אדם בלתי-פוליטי, המתגאה בכך שהצבא הוא עולמו הנפשי. דיין הוא גם חיל, אך רחוק מאד מלהיות רק חיל. הוא אדם פוליטי בכל רמ"ח אבריו, המעוניין בנתונים פוליטיים כלליים, יותר מאשר בפרטים צבאיים טאקטיים.

דין התחנך באסכולה של אורד וינגייט, אדם שהיה חדור רוח הקומנדו, שבו לסדרי הצבא ולמשטר וניהג, ושהיה שנוא על כל קציני הצבא הבריטי. לסקוב הוא חניך הצבא הבריטי, צבא בעל פולחן מקודש של סדר, של תכנון והכנה יסודית, המאמין כי אפשר להפסיד מלחמה בגלל חוסר מסמר אחז.

בשביל דיין, המלחמה היא מישחק-ספור, בו מנצח זה המחליט במהירות, המעז הרבה והמנוסה נכון. בשביל לסקוב המלחמה היא מישחק-שחמט, בו מנצח האיש המחשב היטב.

משה דין לרמטכ"ל (1953) *
תפקידים חדשים

מראש את כל המהלכים, ושאינו סומך על כול ונסים.

דין מוכן לסלוח חולצה מרושלת וכובע עקום, אם הדבר נגאח לו כמזעל ליצירת רוח-יחידה בחברת לוחמים. לסקוב סבור כי חולצה מסודרת וכובע ישר הם חלק בלתי-נפרד מהכנתו של צבא סדיר לתנאי מלחמה ממשית.

האיש באמצע. אילו רצה אלוהים ליצור איש שלישי, שיעמוד בדיוק באמצע בין שתי האסכולות, היה יוצר במיוחד את צבי צור, אשר חתקי ההגנה וצה"ל קוראים לו צרה, על-שם שם-משפחתו הקודם (צ'רנסקי).

צרה, חניך פיקוד הגדוד של ימי ההגנה ובוגר האסכולה הקרבית של שמעון (גב"ע) עת"י, חדור גם במסורת הבלתי-סדירה של ההגנה, וגם באהבת-הסדר של איש-מינהל מובהק. בניגוד לדין אין הוא איש פוליטי פעיל ונלהב, אך בניגוד ללסקוב הוא חבר חזק ומשועשע של מפא"י. כמו לסקוב גילה בימי המלחמה את זקני בני גדודו, וכמו דיין הקפיד שלא לשמור על מרחק רב מדי מן הסורצים הלוחמים.

רק דבר אחד משותף לכל שלושת ה-

• בין משה שרת, דויד בן-גוריון ונחמ

יח ארגוב חסנות.

תחול השחית מכוונת כביצוע השינויים בהרכב הממשלה.

תוכנית ביג"ה למסור תפקיד מרכזי לאחד מנאמניו הצעירים נדחתה לעת עתה. שותפי הקואליציה יסענו כי שינוי כזה מצידן בידורים מוקדמים.

ויחכן כי לא יתבצע לפני נמר כהונתה של הכנסת הנוכחית.

האישיות הצעירה המסויימת, אשר בה דובר כמועמדת לקבלת תיק חשוב בממשלה, עשויה להתמנות לתפקיד דיפלומטי מרכזי. במקרה זה תוצע שגרירות ווינגטון וראשות המשלחת הישראלית באר"ם.

קרנו של משה שרת לא ירדה עדיין לגמרי בקרב כמה מחבריו בצמרת מפא"י. הצעתם האחרונה: למנותו כשגריר ישראל בארצות-הברית, במקום אבא אבן, אין להצעה זו כל סיכויים להתממש. מפאת חתנתו של דויד בן-גוריון.

צעיר אחר מקבוצת החצר של ביג"ה וישלח עליידו ראש הממשלה לחכשרה דיפלומטית, לקראת שילובו בממשלה. יעקב צור, שגריר ישראל בצרפת, עתה חופשית-מולדת בישראל, יסיים את כהונתו בפאריס ויפנה את מקומו, כנראה, לשמעון פרס, מנהלו הכללי של משרד הבטחון, ואחד מצעירי ביג"ה.

נשיא ארצות-הברית לשעבר הארי ס. טרומאן עשוי לבקר בישראל. בפגישה עם נציגים ישראלים בניו-יורק, הודיע הנשיא לשעבר, שותר תרומה מכרעת להקמת מדינת ישראל, כי הוא מעין ברצינות להיענות להזמנה לבקר בישראל בחגיגות העשור.

לחגיגות אלה חוזמנו גם שני ידידים נוספים של ישראל: ראש ממשלת ברמה אירן, וראש ממשלת בלגיה לשעבר ומזכיר נאט"ו הנרי ספאק.

חיים בהן לא יסולק מתפקידו. למרות שכל חמשת שופטי בית המשפט העליון שדנו בפרשת קסטנר מתחו ביקורת חריפה על פעולתו של היועץ המשפטי בתיק זה, ולמרות שי- אפילו עתונים המקורבים לחצר דרשו את סילוקו של כהן, הכריע ביג"ה אישית כי יש להשאיר את היועץ המשפטי בתפקידו הנוכחי.

שגריר ישראל בלונדון, אליהו אילת, יתמנה לתפקיד אשר יוצר במיוחד עבורו. עם סיום שירותו בחוץ-לארץ, יעמוד אילת בראש בית-ספר גבוה, אשר יוקם ב"י ירושלים, להכנת סגל דיפלומטי צעיר לשירות החוץ הישראלי.

בנו של הרב נסים לא יגויס לצבא. צו-הגיוס שנשלח לבנו של הרב הראשי, משה נסים, נתקבל על ידי הרב כפגיעה מכוננת במעמדו, והוא איים להתפטר אם הגיוס יבוצע. למערכה נגד הגיוס יכנסו השרים הדתיים, שי- ידרשו בת-קף לא להפלות לרעה לער מת יתר בחורי הישיבות, המשוחררים מגיוס, לפי כל הסמינים ייכנס ביג"ה לדרשה זו.

יחודי ציוני יבקר בארצות ערב. חבר סניאט ארצות-הברית יעקב יעבץ, בן של משפחה צפתית, יצא בשליחותו של הנשיא אייזנהאור לחיץ דרך על חצורה בה מוצאים כספי ה"מענק האמריקאי המוענקים למרחב.

יבוצעו מיטורים נרחבים בסוכנות היהודית. גזר הסוכנות דב יוסף מכין עתה הצעת ייעול, שמטרתה להקטין באופן ניכר את חמגנון המנופח של הסוכנות. הנוכחית קיבלה דחיפה מצמצום הכנסות המגבית, עקב המשבר הכלכלי השורר בארצות-הברית.

ההסתדרות תפעיל לחץ תקיף נגד רופאי קופת הולים, שיסכימו לשינוי שיטת עבודתם. השינוי המוצע: במקום שהרופאים יעבדו במרפאות יוצמד לכל רופא מספר חולים, שיקבלו את טיפולם בקליניקה של הרופא. שכר הרופאים ייקבע בהתאם למספר החולים, שאותם יהיה הרופא מוכן לקבל לטיפול.

לא תהיה דיוואלואציה, למרות הלחץ חגובר והולך של קרן המסעב הבינלאומית. הדורשת מממשלת ישראל לקבוע שער אחיד לל"י, במקום השערים השונים הקיימים כיום. אך יחכן כי הממשלה תספק למראית עין את הצדשות והקורן. תחליף את השערים הגלויים בשערים סוסחים, בצורת פרמיות שונות.

תוקם מועצת-פיקוח ממשלתית על בורסת ניירות-ערך. כשלב הראשון, הוקמה ועדה בראשות נציג האוצר. הממשלה מקווח כי בצורה זו תינתן לה האפשרות לכוון את השוק לפי צרכיה.

המונופול על ייבוא המשאות יימשך, למרות שבעלי הזכויות קיבלוהו על סמך ההנחה שיקימו בארץ מפעל להרכבת דיזלים, ולמרות שלמעשה נכשל המשא"ומחתן עם החברה הגרמנית מ.א.ו.י. ישראל חזקוין בתוקפו. בעלי טנהלים עתה משא"ומתן להקמת מפעל-הרכבה בארץ בשיתוף עם חברה אנגלית.

הזבל של תל-אביב יהפוך פוהי-סוף למקור הכנסה, כאשר יקימו האחים גרין את המפעל הגדול לניצול האשפה, תוך שימוש בציוד צרפתי.

עם זיכוי חרותי מאשמת ניהול מחתרת, קבעו השופטים שלא הוכח קיומה כלל הבאליון התבוצץ

מצד השופטים. הפכפך, הרפתקן יהיה, בעל תסביכים, המונע על-ידי כל מיני מניעים. נאמר על אריאל אליאזרובי, "מומחה למח תורת מילדות, מבולבל ובעל דמיון בלשי למופת... יש לו חובי של מחתרת", נאמר על אברהם רוזן.

כמו פסקדינים של השופטים קנת, זונדל ביץ וגביון במשפט אקסטיין ושות', הם תפקו גם השופטים ברוזנא, אבישר ורוזה בקביעת עובדות יבשות. לציבור נשאר ל' הסיק מהן מסקנות:

אם ששה שופטים מחוזיים, בשני משפטים נפרדים, קבעו שלא היתה קיימת מחתרת — מדוע מתקשקש השב. מזה שנה לטעון כי קיימת מחתרת זאת, ואף לתאר אותה לעיני הציבור בצבעים שחורים ומפ' חידים?

● איזה חוג — אם בכלל — הדרין בכל זאת את רוצחי קסטנר?

● אם הממונה על שרותי הבטחון, בעל סמכויות פוסטסיות, אמר בשבועה דברים משוללי ביסוס בבית-המשפט — איזה בסחון יש לאזרחים אחרים בפני סענות כוונות דומות?

אחרי חסיפת אלי תבור, שמטרתה היתה להחתימו על הצהרה כי עורכי העולם הזה תקימו מחתרת, ואחרי פרסומי בטאון השב. במשך שנה רצופה על שייכות אישים שר' נים למחתרת, "שייכותם-חזותי-מנס" שלא היתה קיימת מעולם — הרי שאלות אלה תובעות מענה נוקב, ומסקנה לגבי רמתם, מטרותם ומגמתם של ראשי-שירות הבטחון הממלכתי.

★ ★ ★

שבועה חודשי מאסר

ה אישום חיחיד בו חייב חרותי היה הפסג כרוז, ובו דברי גידופים נגד שופט-השלום (וכיום השופט המחוזי) משה פרץ, ימים ספורים לפני שזה שיחרר את ד"ר ישראל קסטנר המנוח מאשמת שבועת שקר.

שלושת השופטים קיבלו את ההאשמה כמוכחת. שניים הסתמכו על עדותו של סוכן השב. דניאל זרניצקי, שהדביק בעצמו את הכרוז (ומסר על כך לשב.). השופט השלישי מסל עדות זו, מתוך דעה זורניצקי הוא שותף-לעבירה, אך מצא סיוע בעדות של אדם אחר.

גם עבירה זו מעניינת מבחינה אחת: האיש שהדביק את הכרוז היה סוכן השב. דניאל זרניצקי. האיש שהדפיס את הכרוז היה סוכן השב. דאן זאב אקסטיין. מאחר שלא היתה קיימת מחתרת, נוצר הרושם כי חרותי, אדם בעל אופי תמים לכל הדעות, הסתבך בענין זה בחוסר-מחשבה, בעזרתם האדיבה של אנשי השב. וסיועם הפעיל.

להצטרפות מעניינת של מקרים גרם פסקי דינם של חמשת השופטים העליונים במשפט קסטנר לפני שבועיים. כל החמשה קיבלו מה אחד את קביעתו של השופט הלוי, כי קסטנר אמנם שיקר כאשר הכחיש שהעיד בשבועה לטובת בכר בפני השלטונות הבינ' לאומיים. למעשה בוסל בצורה זו פסקדינו של השופט פרץ, אשר כרוזו של חרותי השמיצו — עובדה שאינה מצדיקה, במובן, את ההשמצה כשלעצמה, הנשארת בבד-עף סלילי.

עקב סירוב השב. לשחררו, כבר יושב חרותי כ-11 חודש במעצר. כאשר גידון השבוע ל-18 חודשי מאסר החל מיום מעצרו, נשלח למעשה לשבועה חודשים גור ספים בלבד. אולם לאור הנוהג הקיים, לנכות מתקופת-המאסר שליש תמורת התי' נהגות טובה (והחלפת העודף במאסר על-תנאי), קיימת אפשרות כמעט ודאית ש' חרותי, האיש המסוכן ביותר במדינה, יחזור בעוד חודש וחצי לאשתו ולבתו בת שלושת החודשים.

● זרניצקי נשבע בבית-המשפט כי לא חדיע מראש על הכרוז לשב. אולם דובר חשב. מסר לכתב הארץ לפני כן כי זרניצקי חדיע על הכרוז לטעפיל שזו לפני החתבה.

חרף בתובעת, מרים בן-פורת, אשר נכשלה בניסיונה להוכיח קיום ארגון טרוריסטי. בדברי דובר השב. לכתב הארץ בשעתו הוזכר סוכן מרכזי של השב. במחתרת, שמלואו יכול היה לגרום לאסון. במשפט הובאו כמה סוכנים כאלה — עדה מגחנת של פסיכופאטים, פרובוקטורים ומלשינים סתם. מלבד אחד, זכו כולם להערות קטלניות

לחיצת-יד
מחילים ושב-ידיצון נפרדים יעקב חרותי וסניגורו, עורך-הדין יצחק אדרת, ביסוס המשפט. בפעם הראשונה, מזה אחד-עשר חודשים, הנידו חשופים את תת-מקלעיהם, שחיו מוכנים לכל נסיון בריחה של חרותי.

בית המשפט
הכריז השמש בטיומו של המשפט, שנמשך למעלה מחצי שנה. שלושת השופטים, ובראשם נשיא בית המשפט המחוזי ד"ר נתן ברוזנא (באמצע) טובלים את האולט. לידו: השופט יצחק רוח (מימין) ופסח אבישר.

חיוך-נצחון
נסוך על שפתיו של יעקב חרותי, מחובל כלוא בידו אחת אל השוטר המלווה, לבית הסגור. אחרי גור דינם של השופטים, ירצה חרותי את עונשו בשבועה חודשים נוספים, אם לא ישוחרר ביתמים מטאסדרו.

בשעה תשע בבוקר עוד המה בית-המשפט המחוזי בתל-אביב משוטרים חמושים, בלשים מאוקדחים ואנשי שב. למי' ניהם. כולם גויסו כדי לדכא את ההתקוממות המונית הכללית של המחתרת הנוראה, אשר חשבה הטיל את חיתתה על הארץ מזה 11 חודש. היה ברור כי מתתרת זו תקום עתה כאיש אחד כדי לשחרר את מנהיגה הנערץ, יעקב חרותי, אשר הממונה על שרותי-הבטחון בכבודו ובעצמו קבע בעדותו בשבועה שהוא "האיש המסוכן ביותר במדינה".

בשעה 11 נעלמה כל התכונה הגדולה כאילו נמוגה בפני מטה קסמים. נעלמו חי' שוטרים החמושים. נעלמו אמצעי-הבטחון. מכדרונות בית-המשפט נשארו חשופים לכל התקפה.

מה קרה בינתיים? בשעתיים אלה נעלמה המחתרת כלא היתה. הנוחתה מכת-מחת על אגדה שנוצרה בזרון, ושהופצה בכתנות פוליטיות ברורות. שלושה שופטים מחוזיים, שדנו במשפטו של יעקב חרותי, מצאו כי שום מחתרת אינה קיימת במדינה, וכי ה' איש "המסוכן ביותר בישראל" ישוחרר תוך כמה שבועות.

★ ★ ★

הנשק, קשר, הברה אישית...

ע ורדי-הדין יעקב חרותי לא נאסר למחתרת רצח קסטנר. הוא נאסר כעביר שבו, במשרדו, אחרי שכבר קיבל על עצמו את הגנת מנס, אקסטיין ושמר. האישום נגדו: ניהול ארגון טרוריסטי (העונש הצפוי: עשרים שנות מאסר) ופרסום דברי גידופים נגד השופט ד"ר משה פרץ (3 שנים).

האישום השני היה רק ענין בלבד, שני במעלה. השב. עצמו הודה, בראיון שנתן דוברו הרשמי בראשית מאי 1957 לכתב הארץ זאב שיק, כי עוד 14 חודש לפני כן הט' בירי השב. "עובדות משפטיות נגד מכיני הכרוז ומפיציו". מדוע לא הובא הענין אז למשפט? תשובתו של דובר השב.: מפני שהיננו מגלים את אחד המודיעים החשובים של השב. בשורות המחתרת.

הסיבה האמיתית: ענין הכרוז לא נראה לשב. כחשוב ביותר. אולם עתה הורעלה הענין כדי לתת תוקף לאישום השני, שהיה חשוב עד אין ערוך יותר: ניהול המחתרת. למענו הובא חרותי לדין. רק צירוף האי-שום האחר — ענין הכרוז — איפשר להגיש גם את משפט המחתרת לשופטים אורחיים. לולא אישום משני זה, היה צורך להרכיב בית-דין צבאי, מעשה שגם תומכי הממשלה התנגדו לו.

מדוע היה חשוב כל-יך להרשיע את חרותי בניהול מחתרת?

קסטנר נרצח בידו איש שהיה (לפחות קודם לכן) שליח השב. נעורו חשדות לגבי חלקו של גורם המקורב לשלטונות במעשה. היה צורך דחוף להוכיח כי האחריות אינה רובצת על חוגים הקרובים לשלטון, שהיו יכולים להיות מעוניינים בסילוק קסטנר, אלא על מחתרת זדונית ופושעת, מחוגי הלא-מנים הקיצוניים.

מנס לא הספיק לצורך זה. היה צורך בדמות ידועה בציבור. חרותי היה האיש. הוא הורשע כבר קודם לכן בהשתתפות במחתרת (צריפין). היתה ידוע כאחד מאוהדיו המושבעים של ד"ר ישראל שייב.

כדי לתת תוקף לאגדה, הובא הממונה על שרותי-הבטחון, שתאיר בצבקים קודרים את השפעתו האדירה של חרותי על רוצחים למיניהם, התנגד בשעף-קצף-לשיחור-הברכות של חרותי, אפילו בשעה שאשתו כרעה ללדת. הנאשם מחזיק בידיו את עצם האור-ניצוצית לביצוע מעשי טרור, כגון נשק, סורי-קשר, הכרת אנשים באופן אישי, חנע עם אנשי-ביניים... למיטב הכרתי ומצפוני קיימת סכנה למעשי-טרור נוספים. נשקפת סכנה רצינית אם ישתחרר... (העולם הזה 1035).

★ ★ ★

"הפכפך... חרפתקן... יהיר..."

ע תח קבעו שלושת השופטים, כי עדותו בשבועה של הממונה על שרותי

6%

חסכוניות

כתח חלבין

חסכון

פרס

בנק דיסקונט

לישראל

בע"מ

במדינה

המשק

הסרן הממאיר

הכנת התקציב השנתי של ממשלת ישראל היא מלאכה מחשבת. היא קרובה הרבה יותר לספרות יפה מאשר לאוסף יבש של מספרים. כי מחברי התקציב חייבים בצורה עדינה לטשטש את המציאות האפורה, לי צייר במקומה תמונה מושכת, שכל קירבה בינה לבין המציאות מקרית בהחלט. התפקיד הקשה המוטל על משורריה האוצר הוא:

- להעלים את העובדה המרה שתקציב ההוצאות גדול והולך משנה לשנה.
- להעמיד פנים כאילו יש כסיו להוצאות אלה בצד ההכנסות.
- לתרץ את ההוצאות כאילו הן הכרחיות לקיום המשק, ולא לקיום האגואיזם של המנגנונים, הגדלים בכוח עצמם כסרסן ממאיר.

מדד יוקר המחיה כשהונח השבוע על שולחן הכנסת תקציב הממשלה לשנת 1958/59, היה ברור כי שוב נעשתה מלאכה אמנותית לתפארת. היה דרוש עיון שני ושלישי כדי לעמוד על העובדות היבשות הקבורות מתחת לסורי המספרים.

למראית עין היה זה תקציב בסך 1162 מיליון ל"י, היינו גידול של 10% בלבד לעומת השנה הקודמת. אך למעשה היה הרבה יותר גדול. כי יחד עם ההכנסה הפרטית של המשרדים הממשלתיים השונים, כגון הדואר והתחבורה, שאף היא מיועדת לכיסוי חלק מהוצאות אותם המשרדים, (אך שאינה מופיעה בגוף התקציב) מגיעה ההוצאה למעשה ל-1385 מיליון ל"י.

ברור מראש כי אין כסיו לסכומים אלה. אולם הממשלה מעמידה באומץ לב רב פנים כאילו היה כסיו מובטח. הסכסכים גינחת מלאכותי של אומדן ההכנסות, אשר אין לו שחר, דוגמה: 128 מיליון ל"י נרשמו כאומדן מלחמת חרץ (כגון מהבנק האמריקאי ליבוא וייצוא), מבלי שהיה שמץ של כסחון שאמנם יתקבל סכום שאף יתקרב לזה. בתוך הארץ מקשה הממשלה למימנה של 20 מיליון ל"י — אחרי שכבר נכשל מלחמה דומה בשנה שחלפה.

כיצד יכוסו ההוצאות? בדרך הרגילה: אחרי חציית השנה הכריזו הממשלה על מצב חירום, בתירוק זה או אחר (קליטת עליה, שיכון, בטחון, וכו') תדרוש תקציב נוסף, מלחמה במסים חדשים.

ארגונים

איזהו גיבור?

סופר או משכיל ערבי המבקש לפרסם דבר מה באחד העתונים או כתביה העת הערביים המופיעים בארץ, חייב תחילה לשלול את עצמו: לאיזו מפלגה או עדה להתחנף? כי אין בישראל אף במה בלתי תלויה אחת בערבית. מצב זה דחף כמה עשרות צעירים בקיץ שעבר להקים את ארגון המשוררים והמשכילים הערביים בישראל.

מקימי הארגון התכנסו במועדון האחוה הנוצרי בחיפה, ככרטיס כניסה שימשה השמעת יצירה בפרווה או בחורוים. אולם גם אחרי שהוקם הארגון לא נפתרה הבעיה: לארגון הבלתי תלוי לא היה הכסף הדרוש. לפני שבועיים התכנסו החברים לאסיפה שניה, ובאין אפשרות לי הוציא עתון מודפס הסתמסן שוב בעתון בעל פה.

הספר למחגר. במשך ארבע שעות ישבו החברים באולם קולנוע אמפייר הני צרתי, הקשיבו להקראת יצירותיהם. מספר הכינוס היו דבריה של הודה נאשף, הי סטודנטית הערבית הראשונה באוניברסיטה העברית. בקול שקט הקריאה הצעירה החי נגית את טענותיה נגד מינהג המוהר, וכל הקשור בו.

אחריה דיבר עורך הדין חסני עיראקי. הנושא: ימי הווה של הערבים בספרד, ופריחתן של התרבות הערבית והיהודית באותה תקופה.

בין באי הכנס ישב צעיר ערבי גבה קומה ויפה תואר, מורה משכיל השולט היטב בשפות הערבית והעברית. הוא לא ישב שם כמשתתף, אלא כנציג סוכנות הי ידיעות עתיים. מכל הפראזות המסולסלות שהושמעו עניינה אותו פסקה אחת מתוך

• אם להוסיף לכך את הכנסות הסוכנות היהודית, שאינן מופיעות בתקציב הממלתי, מתקרבות הוצאות השלטון בישראל ל-2 מיליארד ל"י, היינו 1000 ל"י לנפש.

הסדר נמלץ שנשא חביב קהוגי, מורה בי בית הספר התיכון בחיפה, לזכר משורר ערבי נוצרי, שהיגר מהלבנון לארצות הברית בימי השלטון התורכי.

בארצות הברית יסד המשורר הגולה עתון בשם אל-סמיר, אשר שפע שירים רוחיים אהבה למרחב הערבי. "מדוע לא חזרת אלינו?" שאל קהוגי בהתרגשות. "הרי הי מורה הזה השתחרר ממשעבדיו בהנהגת גיבוריו!"

הוא לא הזכיר את הגיבור בשמו המפורש, אך כתב עתיים ידע למי הכוונה. כעבור שעה הבריק לסוכנותו בתל-אביב: הכינוס מביע תמיכה בלתי-מסויגת בגיבור הערבים במלך עבד אל-נאצר.

אותה האשמה הושמעה ללא תוצאות נגד כינוסים קומוניסטיים; לגבי כינוס שבאוי ברובם מורים, עובדי משרד החינוך והתרבות, היו תוצאותיה הרות אסון.

חינוך המזכירים. העתונות העברית פיססה את הידיעה בהבלטה; וכבר למחרת היום רעם קולו של מזכיר המחלקה הערית בהסתדרות, אליהו אנאסי, באסיפה בכפר יסיף: "אם לא יודע הציבור הערבי לחנך ילדים אלה לקראתם את עצמם מורים, המדינה תצטרך — והיא יכולה — לחנך אותם!"

החינוך הורגש במהרה. המורים הוזמנו אל נציגי המושל הצבאי באזוריהם, ושם הוסבר להם שאם לא יתחשבו בפומבי לי כינוס ולארגונו, יצטרכו להסיק את המסקנות. המורים הסבירו כי לא היתה אמת בידעיה, ואפילו הוזכר שמו של גמאל עבד אל-נאצר עליידי אחד המשתתפים, הרי עשה זאת על אחריותו האישית והוא אשר צריך להעזש, במידה והובר אסור עליידי חוקי המדינה.

המורים יצאו ממשרדי הממשל הצבאי, מיהרו להיפגש בפעם שלישית בחיפה, הי פעם נעורו רבים מהם — מחוסר רשיון תנועה מטעם המושל. באסיפה זו החלט לקרוא את קהוגי לבירור ואולי אף לסלקו מן הארגון.

אך המושל הצבאי עמד בשלו: לפרק את הארגון. הפעם אף זכה לנבחרות בלתי רגיל: המפלגה הקומוניסטית, שבטאונה הי ערבי הבטיח תחילה לכסות באהדה את הכינוס, לא פירסם עליו מלה. כי בדיוק כמו המושל הצבאי, לא היתה מקיי מעוניינת בקיומו של ארגון המאפשר למשכילים ערבים בלתי תלויים להתבטא.

הסברה

"העיקר שזה גולי."

למרות שרחובות הפכה מזה שנים ממו שבה לעיר ואם בישראל, נשארה בירת הדרום מקופחת מבחינת הופעות בידור ו שעשועים. התיאטרונים הישראליים מבקרים בה לעיתים נדירות, ואילו להקות קרקס ועסקי שעשועים אחרים פוסחים עליה כמעט לגמרי. משום כך, היתה אסיפת ההסברה מטעם מנהל ההסברה על הנושא "המסערה והצבור", שנערכה השבוע, תחליף בעתו שמשך אליו המוני אורחים.

במרכז ההצגה עמדה הופעתו של רמיה יעקב נאש, קצין העתונות של משטרת ישראל, המגלה לאחרונה תשוקה בלתי-רגילה לנאומים באסיפות מפא"י ואסיפות הסברה אחרות.

בהרצאתו של נאש על "המפעל התעשייתי הגדול ששמו משטרה", כדבריו, ובייחוד עם כתבי עתונות אחרי ההרצאה, גילה דובר המטה הארצי חוש הומור מיוחד ובקיאיות בלתי-מצויה בתניכ ובגליונות הי עולם הזה, מהם ציטט מאמרים שלמים על-פה.

בין מטר מספרים וסטטיסטיקות (כל 10 דקות נפתח תיק פלילי, כל 20 דקה קורה תאונה דרכים) שיעשע נאש את שומעיו בהכרזות.

● "טיב האנשים במשטרה הוא ברמה ירודה. אנו הופכים אבק אדם לבני-אדם, אנו נלחמים באנאלפביתים, ואלה מלאכין ישראל!"

● "אנו מלמדים שוטרים להשתמש בי מולג וסכין ולאכול ליד שולחן. פעם אמרו לשוטר לכבות את האור, או הוא עלה על כסא והושיט ידו אל המנורה."

● "סמכויותיו של שוטר הן כסמכויותיו של נשיא המדינה. רק נשיא המדינה יכול לחון פושעים, ואילו שוטר העובר ברחוב ומסב את ראשו כשהוא רואה עבירה, תנן גם כן את הפושע בדיוק כמו נשיא המדינה."

המשטרה אינה קבלינית. אולם כי אשר הגיעה שעתו של הקהל לשאול שאלות (השעשע בעמוד 8)

סיפורם של ששת מלח

מכרש

מלבין

הכל היה מוכן. בקבוקי היין והי קוניאק על השולחן, תרגולות צלויות בתנור, פרחי שדה בתוך צנצנת פשוטה, בגדי חג עבור הילדים. אפילו אוטובוס גדול הוזמן. במועדון הקטן של מושב דור שטפו נערות את הרצפות, תלו ענפי דקל בפתחו. ילדי בתי הספר הכינו כתובות וסיסמאות על גירות בריסטול: "ברוכים הבאים, דיגי דורון!" הכל היה מוכן לי בואם. אבל הם לא באו.

התקווה נולדה ביום רביעי בערב. בשורת הבתים הלבינים אדומי-הרעפים של מושב דור נדלקו האורות. נשים אספו את הי ברחוים מתעלת המים שלצד הדרך. עזר הפרות חולק לרפתות הפרטיות. ובאחד הי תים ישבו שתי נשים, האכילו את ילדיהן ובכו. דבורה (דורה) וחיה הן שתי אחיות שתיהן ילידות אתונה שביהן, שתיהן בנות מושב דור, שתיהן אמהות לבן ובת כל אחת, ולשתיהן חסרו בעליהן. הילדים אכלו את ארוחת הערב בעצב. חיה כהן הניקה את בנה בן חצי השנה. בינן לבין עצמן כמעט ולא דיברו הנשים. מועקה של אבל שררה בבית. רק לפני שלושה שבועות נפטרה אמו של משה ברוך.

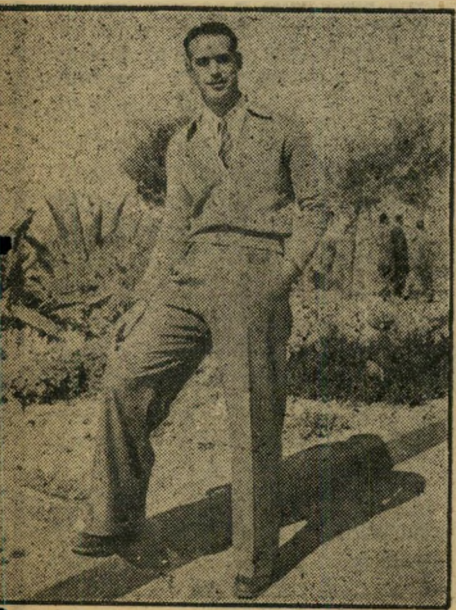
היא היתה אשה בת 53. עברית כמעט ולא ידעה. לא ידעה לקרוא עתונים ולא הבינה את אשר אמרו ברדיו. כל יום היתה קמה ושואלת לגורל בנה. שאר היום היתה שותקת. כאשר ביקר מזכיר האוים דאג המרשילד לפני כחודש במצרים, ונאמר לה כי יעשה הכל לשחרור בנה, האמינה כי למחרת תתראה עמו. עבר יום והוא לא בא. כל יום אחרי זה היתה שואלת: מתי יבוא משה? ערב אחד קמה משנתה ולא שאלה היכן משה. היא רק אמרה שאינה מרגישה בטוב, צנחה ומלח.

מועקה של אבל בבית. לפתע נכנס אחד השכנים: "שמעתי, שמעתי, גולדה דיברה בכנסת, אמרה שדורשים שישחררו אותם מיד." בפנים הקפואים נדלקו ניצוצות. עיי ניהן התכולות של שתי האחיות יפות המראה, דבורה וחיה, כאילו הקיצו מתרדמה. בקוצר-רוח חיכו למהדורת-החדשות.

★★★

שיחות ברדיו

בעצם, כל העסק התחיל כמעט דרך הרדיו. זה היה לפני ארבעה חודשים, בערב ראש השנה. הרדיו הגדול העומד על הארון בחדר-הכניסה הצר של משפחת

משה ברוך, אב לבן ובת, שאמו נפ' טרה מרוב דאגה לשלומה, ובנו מקבל התקפות עצבים בגלל העדרו הממושך.

דורון" שחזרו מן השבי

"דורון" כאובק

ברוך דלק כל העת. בגלים קצרים. גל 2 מטר ושבעים, יכלה דבורה לשמוע את קולו של בעלה.

באמצעות הרדיו-טלפון היה קיים קשר תמידי בין ספינת הדיג דורון לבסיס ה"פריקה שלה בנמל יפו, ואל ספינות-דיג אחרות שהיו בים. דבורה יכלה לשמוע את בעלה מספר על הצלחת הדיג, ואת ההרואות שהוא מקבל מבסיס הפריקה: "לקראת החג צריך הרבה דגים. תנובה לא מוכנה לקבל דגים קטנים. צריכים רק דגים גדולים."

כדי לדוג דגים גדולים מוני מוסארי ושוטאן איברהים הגדול, היה צריך להדיים. מדורון מסרו שהם מדרימים. בין שיחה עסקית אחת לשניה היו אנשי צוות הספינה מוסרים ד"ש הביתה, בידעם ש"הקרובים מאזינים על הקו."

בפעם האחרונה שמעו דבורה וחוה מ"בעליהן ביום ראשון בבוקר. ביום שני היתה הספינה צריכה לחזור לחיפה והדייגים לבתיהם, לחגוג את חופשת ראש השנה. הגשמים הכינו הכל לקראת החג ולקראת הבעלים, אותם לא ראו מזה שבועיים. הגיע יום שני והם לא באו. דבורה נסעה לחיפה לערוך קניות, ושם התברר לה כי דורון לא חזרה עדיין. בערב שמעה ברדיו כי נתפסה ספינת דייג ישראלית. למרות שבהודעה לא צויין שם הספינה, הרגישה דבורה כי זהו זה — בעלה ואנשי דורון נתפסו על-ידי המצרים.

הילדים לא הבינו מה מתרחש. בתה ובנה של חוה, שהיה אז רק בן חדשים, אינם מבינים עד היום. אבל לדבורה יש בן בן 7, שבועיים ימים לא שם אשר הבלונדי לב שאבא נעדר. זה היה רגיל. האב היה בא הביתה לחופשה של שלושה ימים מדי שבועיים. אולם כשהתארכו הימים ואבא לא בא, החל הילד להבין.

אשר לא אמר מלה אחת מטוב ועד רע. הוא לא בכה ולא שאל שאלות. הוא רק התרגל לקום מדי בוקר בשעה שבע, ולרוץ אל הרדיו כדי לשמוע חדשות. במשך ה"שבועות נתערערו עצביו.

★ ★ ★

שניים שכאו מיוון

ע"י "דורון" בשעת תפיסתה היו ששה אנשים. שניים מהם, משה ברוך ואליעזר כהן, היו נשואים. שניהם נולדו ביוון. משה בא ארצה לבדו עם הקמת המדינה ואילו אליעזר עלה, גם כן לבדו.

הזקן והים

ה"ראיס", הקפטן של דורון, איטלקי מבוגר בשם ג'אנרו (משמאל), על סיפון הספינה בשעת מיון שלל הדגים. ג'אנרו הצנום ונמוך-הקומה הוא איש ים סיפוט, דייג מומחה שהפך את דורון לספינת הדיג המכניסה ביותר

בישראל. הוא נוצרי המדבר עברית שוטפת. במרכז התמונה נראה גם עצור אחר של דורון — אליעזר כהן. אופייני הוא שבפירסומי העיתונות הישראלית על גורל דייגי דורון דובר תמיד על חמישה דייגים, כששמו של האיטלקי ג'אנרו, ה"ראיס" המסור, כמעט ונשכח.

מבפנים צבעוהו בירק וצהוב. כל זה מלבד המשקאות והמסיבה שתיכננו.

★ ★ ★

רבי-החובל והמקרוני

בשלושת אנשי הצוות הנותרים היו גם הם בודדים למדי. היה רבי-החובל האיטלקי ג'אנרו, שאיש לא ידע את שמו המלא. מה שידעו עליו הוא שהוא כבן 45, שיש לו בת באיטליה שהיתה צריכה להינשא אבל דחתה את נשואיה בגלל תפיסתו. ג'אנרו הוא אחד מאנשי הדיג האיטלקים המדריכים ומנהלים את דייגי הארץ החדשים. קודם לכן עבד בשירות המצרים, כנחש בפורט סעיד. את חופי הארץ הוא מכיר מזה 30 שנה ואין כמוהו בבחירת מקומות הדגה.

כדרך הימאים מרבה ג'אנרו לשתות, וכדרך האיטלקים הוא מרבה גם לאכול מקרונים בבוקר, בצהריים ובערב. זה חסכוני מאוד. וג'אנרו אוהב לחסוך, לעת שבה יזקין ויוכל לחיות בשלחה. לשם כך אין הוא מנצל את חופשותיו, ונשאר על הסיפון. היה שם גם ג'ו וינברג, יליד הונגריה בן 28. לוינברג יש אח בפתח-תקוה. הוא הגיע לדורון דרך חברת נחשון. לפני מספר חדשים נפל וינברג מגובה שני מטרים אל מקרר האניה, פתח את בטנו. הוא שכב בבית-חולים ובמשך ארבעה ימים לא עמד. הוא חשב שיקבל פיצויים ויורד ליבשה. הוא לא קיבל פיצויים וחזר לדורון.

הששי בסירה הוא ישראל דודן (25), צעיר ליד מרוקו הגר במעברת קורדאני, שם מתכה לו נערה שיבוא וישא אותה לאשה.

★ ★ ★

מכתב לגולדה

גולדה מאיר דרשה ביום רביעי בערב שיחיוורו אותם. היא דרשה זאת בתוקף. לפניה היה מונח מכתבם של משפחות ה"דייגים": "...הזמן חולף ועובר ואין כל תזווה. קייחניו שעם ביקורו של המרשילד במצרים תחול תזווה רצינית לשחרורם והתאכזבנו. חשבו לבקר במשרדך ולהעלות לפניך את מצבנו המר והקשה. יאוש ואכזבה אכלים אותנו מסביב. הילדים סובים לים ומתגעגעים לאבותיהם שנלקחו מהם. הם מקנאים בתר לילי המושב. אין הם יכולים להבין בשום אופן את סיבת מאסרם של אבותיהם, מתעוררים בלילות ואינם מפסיקים לבכות: איפוא אבא? מצאנו לנחון לפנות אליך בתור אם בישראל, אולי תביני אותנו האמהות יותר מכולן."

אחרי הגאוס בכנסת באה הודעה שהם ישוחררו בהקדם. הכל היה מוכן. אסילו נתן, בנו בן 6 החדשים של אליעזר כהן, החל בדרך נס להגות פתאום: "אבא!"

אולם הוא אינו נכה ואין לו אחווי נכות. משהו שכה לרשום זאת.

הוא בא לקורס דייג בטנטורה, היא דור, מצא לו חבר והחליט להישאר במקום. השניים קיבלו בית ערבי טוש בטנטורה, וכשבו בתים לתושבים קיבלו גם הם בית בקצה המושב.

למעשה כמעט ולא היו גרים בבית זה. הם עבדו בסירות דייג בחופים, וכשהיו מקבלים כמה ימי חופש היו מבלים אותם בחיפה. אבל דור נשארה עדיין הבית היחיד עבורם. במרוצת השנים חשב יצחק שאול על דייג פרטי. עם חברו רכש שתי סירות מנוע. אולם העסק נכשל. כשחשבו שאנשי דור יקבלו את דורון במתנה מהסוכנות, נשלח שאול להביא אותה מגרמניה. היא היתה ספינה יפה — 160 כוחות סוס, מנועים ומקרר 6000 ארגוני דגים.

דורון חזרה ליד הסוכנות ועברה ליד חברת נחשון. אבל יצחק שאול נשאר עליה. הוא היה המכונאי הראשי, האיש השני בחשיבות אחרי הקפטן. יש לו ידידה ב"חיפה, בחברתה הוא מבלה את חופשותיו ומתכנן תוכניות לעתיד. הבית נשאר בדור.

כאשר התברר לידידיו כי הוא עומד לחזור, התגייסו ובאו לדור. במשך יום אחד עמדו וצבעו את הבית מבחוץ בלבן.

כהן, על סיפון דורון. ספינת הדיג החדשה דורון נתקב לה בעזרת חסילונים. כל עובדיה חם שכירים.

ג'ו וינברג, הרחק ב"שיחיוור" ליד חונגריה, על סיפון דורון. ג'ו עורר את עיקר הזאנה לשלומו משום שרק לפני זמן קצר החלים מפצעיו.

יצחק שאול, רחוק, המכונאי של דורון. הוא חי משכיל בין חבריו לאניה ולשבי.

סיבורו האישי של מכונאי „דורון“ על קורותיו מיום תפיסת הספינה ועד לשחרורו

4 חדשים בעב"י

שהפעם אנחנו אפילו לא צריכים לנסוע. הוכנסנו לחדר אחר והפגישו אותנו עם קצין הצלב האדום. רצינו לספר את הכל אבל לא יכולנו, משום שישבו איתנו בחדר עוד כמה עשרות קצינים מצרים. סיפרנו שטוב לנו ורק ביקשנו מאנשי הצלב האדום סיגריות ודברי קריאה.

הם הביאו לנו סיגריות מצריות טוקוס. חוץ מהסיגריות עצמן, היתה בקופסאות אלה מעלה אחת נוספת: הן הכילו תמונות של חתיכות, והן נתנו לנו הרגשה נגימה. הן חלנו להעביר מאחד לשני את התמונות; עשינו לנו אוסף שלם. אחרי חקופה כה ארוכה שאינו רק פרצופים שחורים, היה נעים להסתכל גם קצת על פרצופים יותר אנושיים.

★ ★ ★

ד"ש על חקר

ל אותה פגישה עם אנשי הצלב האדום היתה עוד מעלה חשובה. מאותו יום ניתנו לנו גם דברי קריאה, והיחס אלינו השתפר בהרבה. הפתעה גדולה נגרמה לנו כאשר קיבלנו את ההגדה של פסח, בהוצאה של צה"ל, ואת התניך הצבאי עם סמלי כל חילות צה"ל. בעמודו האחורי של התניך קראנו: „נקרא בשמחה ובהנאה. עלידי ה' טיט העברי יונתן אסקס“. ולמטה היה תאריך שבו קרא הטיט השבוי של מיבצע סיני את ספר הספרים בכלא קהיר.

אבל זאת לא היתה הפגישה היחידה עם יהודים. על קיר ביתהכלא בעזה פגשנו את הכתובת: „רפי“, שהושארה עלידי רפי גלסון, ובביתהכלא בקהיר פגשנו את כתובותיהם של עוד חברים לצרה. בכלל, כל מי שנמצא באותם תאים עלוברים משאיר על קירותיהם היסטוריה שלמה. גם אלה שיבואו אחרינו, ונקרה שלא יהיו, עוד יוכו לדרישות שלום מאיתנו.

אם הרביצו לנו, יכולתי איכשהו להבין זאת, אבל לא יכולתי בשום אופן להבין מדוע זוכה ליחס דומה רב-החובל שלנו, ג'ניריו ציקונאלו. הרי הם ידעו בפירוש ש' הוא איטלקי ולא יהודי.

הקפטן היה מקבל כמעט כל שברע מכתב מביתו, והקונסול האיטלקי היה מבקר אותו

חמישה ימים אחרי שהמצרים הודיעו כי הם ישחררו את אנשי „דורון“ הגיעו ששת הדייגים השבויים אל ארץ. על גבול רצועת עזה. הם היו עייפים, בלתי-מגולחים ונרגשים עד כדי דמעות. בסיפור האקסקלוסיבי הבא, שניתן לכתב „העולם הזה“ תוך כדי נסיעה באוטובוס למושב דור, מתאר אחד מאנשי הצוות את הדרמה האנושית הכאובה, המסתתרת מאחורי התקרית הבינלאומית.

מאת יצחק שאול

ואחר כך עוד יום שלם היו כואבות וצורבות הפנים. הוא היה משאיר לנו חצי פה וחצי שם, ומורס לנו את הפנים. אבל זה בכל זאת יותר טוב מאשר לא להתגלח בכלל.

★ ★ ★

הצלב האדום מבקר

ב וקר אחד אמרו לנו ללבוש בגדים נקיים, והעלו אותנו על סנדר. המכונית נסעה לעזה ורמזו לנו שמחזירים אותנו הביתה. בעזה אהבו אותנו כנראה מאד, ולכן גם הרביצו לנו מכל הצדדים. היינו עם עינים קשורות, ואפילו לא ראינו מי שהרביץ לנו. אבל אחרי יומיים שהיינו בכלא עזה, החזירו אותנו לכלא קהיר, והכל חזר לקדמותו.

לא היה מה לעשות בכלא. ארבעה קירות ערומים וזהו. הרגשתי גם שהשרידים שלי מתרופפים, כי אני לא רגיל לא לעבוד זמן כה רב. משך חודש וחצי היה לנו רק עיסוק אחד: לחשוב. אבל אי אפשר להסביר לאדם שלא עבר חדיה מעין זה, איזה מחשבות עלולות לצוץ בראשו של אדם הנמצא זמן רב במצב כזה.

בוקר אחד שוב אמרו לנו ללבוש את בגדי השבת שלנו. שוב קיחינו שחורים הביתה, אך לאחר זמן קצר ביותר נתברר

היה עובר מתא לתא ומכבד אותנו במכות נמרצות.

★ ★ ★

מכות, מכות, מכות

ע כשיו חיינו מבודדים לגמרי, כל אחד בתא. אסור היה לנו לדבר אחד עם השני, והיינו נפגשים רק פעם אחת ביום, למשך חצי שעה בערך, כשהיינו עושים ספוגיה. אבל אז ואזי היה אם היו תופסים משהו מדבר עם השני, ואפילו להחליף מבטים היה אסור.

רק אז התחרטתי על שבזנו לא למדתי ערבית. חלק גדול מהמכות שקיבלתי היה משום שלא הבנתי מה שהם אמרו, או רצו ממני. אבל לא רק בגלל זה קיבלתי מכות. היו לי שתי מחשבות מביתהספר לדייג. בהן היי שרשטו של סימני איתות בדייג. הם חשבו שאלה מחברות של צבא, והרי ביצו לי עם כבל חשמלי בעל שלושה חוטים, כאשר סענתי כי אלה לא מחברות צבאיות.

אבל לפעמים היה דמה לי שאנחנו מיוחסים. כי לעומת האסירים הערביים, זה לא היה כלום. את הערבים היו מעריכים כל בוקר בחמש, ולאחר מנת המכות הרגילה היו באים אליהם ש ב בשעה תשע, מפזורים ומערבבים להם כל הפציהם האישיים ומכים אותם מכות רצח ממש.

★ ★ ★

מרק ג'וקים

ה כי חרבה דאנו לנו חיינברג. גד חזר אל הצהת שלנו רק עכשיו ממחלה ממושכת. אחרי ניתוח בבטן. כאשר רק קיבל את המכות הראשונות לא יכול היה להתחזק מעמד והתעלה. אבל הם לא גבילו, העמיסו אותו על אלונקה. שני חיילים סחבו אתה, ושלישי התוו עליו מים מלמלה עד למטה, על כל הגוף. אחרי שגד התעלה, קיבלו כנראה החוקרים הוראה להיזהר, והם הניחו לו קצת.

מה שהיה הכי גרוע, היא העובדה שהיינו צריכים לעמוד דום לכל אחד שדיבר איתנו, אפילו לערבי שיש לו רק פס אחד. ככה זה אצלם: כל מי שיש לו פס אחד מרביץ למי שאין בכלל, ומי שיש לו שני פסים מרביץ למי שיש לו רק פס אחד.

גם לאוכל לא יכולנו להתרגל בהתחלה. היה בו הכל: בוקים, פשפשים, חולעים ואפילו חוטים של שק. אבל גם לזה מתרגלים כשרעבים, ואכלנו כל מה שנתנו לנו.

סעם בא המחלק והביא חתיכת בשר עני קית. אבל הוא היה צריך לחלק אותה בין כולם, והוא לא יכול היה, כי היא היתה כולה חתיכה אחת של שומן. הוא פתר את הבעיה בצורה פשוטה: הכניס את כל הבשר לסיו, והתחיל ללעוס אותו עד שהבשר נחתך לשניים. אז הוציא את שתי החתיכות הללו עומות מפיו, ורק חתיכת שומן לעוסה לכל צלחת.

הזמן עבר ואנחנו נראינו כמו חיות. לא התגלחנו, כי השארנו את כליהגלוח שלנו בדורון. מאחר שחשבנו שנחזור אליה מיד, בגלל זה הם השלחו לנו ספר פעם בשבוע. לא פחדתי שהספר ישחוט אותי בהזדמנות, אבל הגילוח אצלו היה לוקח חצי שעה,

ה שעה חיתה שעת לילה מאוחרת. רב החובל האיטלקי שלנו, ג'ניריו ציקונאלו, ביקש לסטות דרומה ממסלול הדייג הקבוע שלנו. פרץ ויכוח בין אנשי הצהת. במשך חשנתים האחרונות לא דגנו באותו מקום הנחשב למסוכן, וגם עכשיו התנגד לכך משה ברוך בכל תוקף. הוא טען שיש לו אשה וילדים בבית, והוא אינו רוצה סתם להסתכן. אך הקפטן לא ויתר, וגם אנחנו פחדנו שאם לא נצית, הרי שבחזרונו יעזוב אותנו ג'ניריו. ואחרי הכל, הוא הקפטן הכי טוב בג'ניריו.

בשתיים וחצי אחרי הצות, כשהעבודה כמעט נגמרה, נשארו לנו רק עוד שתי רשתות, והיינו צריכים לחזור הביתה. לפתע הבחנו בסירת מוסר חשוכה, ללא אורות, המת קרבת אלינו. הם צעקו אלינו באנגלית וג'ניריו פקד לעצור את הספינה. מיד עלו אנשי סירת המוסר, שהיו מזוינים בנשק, על דורון, שהיתה מוארת בכל אורותיה, וגראית למרתוק.

הם ערכו חיפוש מדוקדק אחרי נשק. אני הייתי בחדר המכונית, כאשר ראיתי לפתע את ג'ניריו יורד אלי. הם ערכו חיפוש גם בחדר המנוע. אחר כך העבירו את כל אנשי הצהת, חוץ ממני וג'ניריו, אל ספינת המוסר שלהם שנקשרה לצדה של ספינתנו. היינו שבויים בידי המצרים.

★ ★ ★

רציתי להסביע את הספינה

ב משך כל זמן ההפלגה לגמל, היו החיילים המצרים אדיבים מאד. הם

הנשיקה

אליעזר כהן חונק את אשתו חוה, שבאה לקבל את פניו יחד עם בתו, ליד מחסום ארז.

אפילו הרגישו את עצמם ממש כמו בבית — נכנסו למטבח, הכינו קפה, ועד שהגענו לפורטסעיד הם רוקנו את כל מה שהיה בספינה.

היו נרעים שהם התנהגו בפראות. פתחו את כל הארונות ושברו על ימין ועל שמאל. שובינו היו כולם יחסים אחד מהם לקח את הסנדלים של ג'ניריו ונעל אותם. זה כל כך הרגיו אותי שכמה פעמים חשבתי לרדת למטה, לפתוח את כל הברזים, להסביע את הספינה ודי. שלא תהיה לנו, וגם לא להם. אבל דעתי שזה יעלה לי ביוקר, חיתרתי על הרעיון.

הגענו לפורט סעיד והשטרים לקחו אותנו לבניין גבוה והתחילו לחקור אותנו. כאשר עזיתי שאני יליד צרפת, התפזר אלי החוקר בצעקות: „מרל צרפתי, אנחנו נלמד אותכם! והמטרי עלי את צדו המכות הראשונות שקיבלתי מדי שובי.“

אימרו עלי שאם לא אניד שאני מרגל צרפתי ייהרגו אחי. אבל אני כבר שמעתי על הפסנטים האלה, ולא שיקרתי כמו ש' רצו שאעשה.

כשתוכנסו כל אחד לתא נפרד, קיבל חשומר חראות מיוחדות, וכל זמן קצוב

המשכחה מסה ברוך יושב. עם אשתו חוה ושני ילדיה אחריה שלא ראת אותם במשך ארבעת חודשים תמימים. הבן הבכור אשר, בן השבע, קיבל חתופת עזבים, כאשר נודע לו, כחודש אחרי תפיסת הספינה, כי יאביו נפל בשבי חמצריים.

משמר המשטרה על הנחת אבן הפינה לבריכת בירושלים
סרחה לבסטה

בנין אימקא, או לברית מלון הנשיא ה' יקרה, עשירים פחות אירגנו נסיעות משו' תפ' למרכזי הרחצה בשפלה, ודלפונים סתם נאלצו להסתפק בימי החמסין במקלחת. הראשון שהבין לאיוו הצלחה מסחרית עלולה לזכות בריכת שחיה בבירה היה חיים שיף, בעל מלון הנשיא. הוא קנה מידי קבוצת חיילים משוחררים את מגרש הלונה-פארק העזוב, התכוון להקים בו בעזרת הקבלן שמריהו סטולר, בונה בריכת תלאביב, ובעליהן ז'רז, מרכז שעשועים ובריכת-שחיה בעלת מימדים אולימפיים. שיף לא נרתע מפני האיום שהרכבות תסיר את ההכשר ממלוגו, התכוון לקיים את טכס הנחת אבן-הפינה בחסות משמרות המשטרה, לאחר שאלמונים הבטיחו לו טל' פוגות מכות נאמנות.

מארב מתוכנן. פחות אמיצים היו האורחים שהוזמנו לטכס, ובראשם ראש העיר בעצמו. רבים נרתעו מלבוא לטכס. בשעה שכמה עשרות אנשים נלמו קוויאק, מילאו כרסם בעזרת הקשיו לנאומי ז'י ברכה ממספנים מתוך הרמקול על פני המגדש הריק עדיין, יצאו נטורי קרתא להפגנה. בראשם צעד הרב עמרם בלוי, חבוס קולפאק ומלחה קהל תלמידים בוערים באש המלחמה הקדושה. ההפתעה באה ממקום בלתי-צפוי. נטורי קרתא, שיצפו לפגוש את משמרות השוטרים ליד מקום הטכס, הופתעו על ידי מארב מתיכנן.

ליד תחנת הרכבת, מול הרציון, מרחק הגון לפני מקום הטכס, עמדו כמה משאיות ומשמר שוטרים. בסרם הספיקו המפגינים להבין מה קורה בדיוק, מצאו את עצמם וחסוס בתוך משאיות ומובלים לכלא. חייליו של חוסין, היושבים על חומת העיר העתיקה, פקחו עינים תמהות למראה ענן פתקאות לבנות שהתפזרו ברוח וליח את המשאיות. הכרוזים התריעו בחריטות נגד "המוימה השפלה להפיק רווחים מגירוי ה' יצרים והסתת ההמונים לזימה רחמנא ליצלן". בחצר מטה המשטרה ציפה לעצורים חדרם הקבוע. שוטרי הבירה, הרגילים להפגנות נטורי קרתא, פיתחו במשך הזמן יחסים ידידותיים, משפחתיים-כמעט עם עציריהם. הרב בלוי, חבוס בנימוס על ידי ס.מ.מ. דוד וילק, מפקד נפת הבירה, הוביל אחר כבוד לחקירה, בה הצהיר כרגיל שאין הוא מכיר בשלטון הציוני המאפשר שעדריות כמו רחצה משותפת בתחומיו.

התיישבות

סעיף 11

ברוך צ'פאני אינו עולה רגילו, אין הוא גם חקלאי רגיל. יליד עיראק בן 32 נולד, חי וגדל כחקלאי. על כן, כאשר הלחה אותו הסוכנות למושב יגל, ליד לוד, הותח התנהגותו כלפי מוסדות ההתיישבות שונה מזו של יתר החקלאים העולים. הוא ידע תמיד לעמוד על שלו, התגנש לא ספס עם מרדכי עזריאלי, מרכז האזור מטעם הסוכנות. בין השאר התגנשו השניים, כאשר ביקש צ'פאני להכניס למושב את שני אחיו, עזריאלי, שלא שש לקראת חיזוק מעמדו האישי של צ'פאני במושב, התנגד. האיכר העיקש כינס את תושבי המושב, העביר החלטה לקבלת אחיו כמתיישבים. היתה זו "הגזע רצינית במרססידה של המרכז האזורי. הוא החליט כי הגיעה השעה לסלק אחת ולתמיד את חשבונו עם צ'פאני. **התימה בלי קריאה.** בין עשרות (חמש עשרה)

שומן שמיסן מה שהרשעים הללו רוצים לעשות מירושלים עיר קדשנו... זה היה תכנון של הכרוז שהופץ לפני שבוע על ידי נטורי-קרתא בירושלים. פיסות הניר הקטנות, אשר פוזרו לפני בנין ה' עיריה, היו את האות לפתיחתה של מערכה גדולה: קנאי הדת נזקקו למלחמה בבריכת-השחיה שעמדו בעליהן פרטים להקים. לא היתה זאת הפעם הראשונה בה ה' קוממו קנאי ירושלים נגד הרחצה המשותפת של גברים ונשים. בעיה זו זכתה כבר לטיפול משטרתי בקיץ שעבר, כאשר רגמו נטורי קרתא באבנים את המשאיות שהובילו מתרחצים לבריכת השחיה שורש, במבואות העיר. לא ברור מה הרתיו יותר את דמם של לובשי הקפסות השחורות: הרחצה ה' שומן שמיסן מה שהרשעים הללו רוצים לעשות מירושלים עיר קדשנו...

נטורי קרתא בלוי במעצר
בריתה לבסטה

מרעננת לה וכו' החופשיים בימי הקיץ הליהטים, או חטא המשאיות הנוסעות בשבת. **ראש העיר רחצה.** בשעה שהמשטרה נזקקה לפזר את המפגינים שהתגדרו לפני בנין העיריה, ביום רביעי שעבר, נערכה באולם מועצת העיריה מערכה מלולית חריפה. נציגי הסיעות הדתיות הצטרפו למקהלת מתנגדי הברכה, דרשו לאסור רחצה מש תפת של גברים ונשים. ראש העיר, גרשון אגרון, ניסה להתחמק מדיון מידי, מתוך תקווה שעד להחלטה מועצת העיריה תהפך הברכה לעובדה מוגמרת. הצעת החוק נגנזה ומית. אותה שעה תכננו נטורי קרתא את ה' התקפה הבאה: הם הבטיחו לפזר בכוח את משתפי טכס הנחת אבן-הפינה של הברכה, שעמד להיערך כעבור יום. אולם גם המשטרה התכוננה למאורע. חצי תריסר גידות הקיפו את מקום הטכס בשכונת קסטמון.

בימי חמסין — מקלחת. היחידים ש' עדיין לא אמרו דבר היו תושבי הבירה עצמם. הם כבר הסתגלו למצב הקיים, בו נזחקים בעלי האמצעים לבריכת ה' עיריה או מלידי קביתת ימי רחצה נפרדים, או חצבת מחיצות בין שני חלקי הברכה.

במדינה

(חמש עשרה עמודים)

נעשו תשובותיו של נאש כה מבריקות, עד שכל מלה הפכה צליל וכל משפט נשמע כסימפוזיה. כאשר נשאל, בין היתר, על התנהגות המשטרה בפרשת אלי תביר, ה' שיב: "המשטרה איננה קבלנית. פשעים יותר חמורים עדיין לא נתגלו מבצעיהם. אינני יכול לומר שנפענח את התעלומה עד חגיגות העשור דוקא. כי גם הרוצח מקולנוע צפון עדיין מסתובב חופשי ביננו." בריכוז פרטי עם כתב העוטם הזה גילה נאש כי נשאר עמו עוד הברקות. על השאלה מרוע לא תבעה המשטרה את ה' קצין זינגר לדין על עדות שקר בבית המשפט, אלא שאורח עשה זאת באופן פרטי, השיב: "מה זה חשוב מי הבקיע את השער. העיקר שזה גול." סיים נאש את הויכוח: "לא איכפת לי אם קוראים לי בעתון נאשקין או שקרנאש, ופרץ בצחוק טוב-לב."

מדיניות

הר העצה הרעה

אלו הופיע ראש-חזיר בקדשה-קדשים. לא יכלה התדהמה להיות גדולה יותר מאשר זו שתקפה השבוע את צמרת ישראל. כי הרבר הקדוש ביותר במדינה הוא הידידות עם צמרת. אין היא בישראל סכסס פוליטי חולף. היא דבר-שבאמונה, שהצלחתם האישית של דויד בגוריון, שמעון סרס ומשה דיין תלויה בו. השבוע בעט האליל בכנהיו. באיום הרים הנציג הצרפתי את דיו נגד ישראל. **מקלות לחליפין.** פרשני ישראל מיהרו לסהר את השרץ. הם ניסו להסביר כי ההצבעה הצרפתית — נגד נסיעת עצים בחלק הישראלי של הר ארמון-הנציב — אינה חשובה ואינה רצינית. שישאל לא התנגדה לה. אולם ההצבעה עצמה נשארה רשומה כמפנה ביחסי האומות.

אנשים פקודי-עניים ניבאו מפנה זה מ' ראשי. כי בניגוד לנאיביות המדינית של ביג' ומרעיו, הצרפתים הם עם בעל גישה צוננת מאד למדיניות. לפני שנה וחצי הח' ליטו להסיל את כל כוחם נגד גמאל עבד אל-נאצר, מפני שהנשיא המצרי היה או הפטרון העליון של מורדי אלגיריה. בחפ' שם מקל להכות בו את המצרי, נתקלו בישראל. כך נולד מיכצ'עסיני. המפנה אינו נובע רק מכשלון המיבצע, שהוכיח לצרפתים כי דרך זו לא היתה כדאית. הוא התחיל באלגיריה עצמה. נשיא מרחבי אחר, חביב בורגיבה, הפך את עצמו לפטרון המורדים, סילק את גמאל עבד אל-נאצר כמעט מכל השפעה באלגיריה הלוחמת. מטה המרד האלגירי עבר מקאהיר לטוניס. עתה חיפשו הצרפתים מקל להכות בו את בורגיבה. לא היה מקל טוב מגמאל עבד אל-נאצר עצמו. הם החלו ברמזי-אהבה לעבר קאהיר, וכו' לתשומת-לב חיובית מצד גמאל. ומי שמוחו מתסמם בקאהיר, לבו מצטנן בתל-אביב.

כן קרה שכאותו שבוע בו הופיעה מ' לחת פרלמנטרית רבת-שמות בתל-אביב ו' זכתה למטב הכבוד והפאר, כבר ירדה ישראל למקום משני בבורסה המדינית ה' מאריטאית. ההצבעה בקשר לה' ארמון הנציב, הנקרא בפי הנוצרים "הר העצה הרעה", רק הוכיחה עד כמה היתה תמימה עצתם של היועצים שביקשו להשכיח את כל מדיניותה של ישראל על צרפת. **חרב במחפן.** אולם במדיניות, כמו באהבה, אין רע בלי טוב. כשהחל גמאל לרקוד עם הכלה הצרפתית ואחותיה ה' בריטית והאמריקאית, לא מצא הדבר חן בעיני הגברת הסובייטית. עתה חיפשה זו דרך לרמוז למצרי הגמיש שמוטב לו להיזהר. הדרך הבדוקה: רמזים ראשונים על ה' קרבות סובייטית לישראל. הצד האופייני לכל המישחק הזה היה כי ישראל היתה בחזקת חפץ נטול רצון עצמי, חרב שהוצאה מן המחפן והתחזרה אליו כאותה נפשו של הממשלות הזרות. היה זה מצב טבעי למדינה אשר ממשלתה היא חסרת כל דרך מדינית משלה.

ירושלים

הפרד וטבול

(אחא)

רודף בעצ שפלים יחד עם חעירי הציונית עמדו לסמא ולסרודף את ירושלים ו' ב' נותם בתוכה בריכת שחי תערובתית.

• בין השאר: תצפית העולם הזה (1060)

מדי שבוע ומביא לו כל מיני חפצים. גם אנחנו זכינו לכתוב איגרת הביתה ואף קיבלנו איגרת מהבית שהעלתה את המוראל שלנו לשחקים. רק עכשיו נתברר לי שמתוך ארבעת המכתבים ששלחתי הביתה הגיעו רק שניים.

סוף-סוף, הביתה

לפתע החלח אכזבה מרה מכרסמת בנו. השתלטה עלינו ההרגשה שלא רד' צים לקבל אותנו חזרה לישראל. פעם אחרי ספס, רמזו לנו שובינו בצורות שונות, ש' הלואי היינו כבר חוזרים לישראל, ושכבר הגיע הזמן שנחזור לישראל. באותם רגעים חשבתי שאולי לא רוצים לקבל אותנו חזרה הביתה. בלי הסתינה, ואילו המצרים מוכנים לשחרר רק אותנו ואינם רוצים לשחרר את דורו. ושוב חל שיפור ניכר ביחס אלינו, והתחילו להתנהג אלינו יותר יפה. רק עכשיו אני מבין שהם עשו זאת בכדי ש' בשבוענו הביתה אולי נספר עליהם משהו טוב.

ביום ראשון בבוקר השבוע, שוב אמרו לנו ללבוש את הבגדים היפים שלנו, ושוב נסענו לעזה. אבל הפעם, למרות שאמרו לנו, לא האמנו שעומדים להתחזיר אותנו הביתה. אבל הפעם זאת היתה האמת. לאחר שלא ישנו כמעט כל הלילה, באו אנשי חיל החירום של האו"ם בבוקר, ונסענו אתם למחסום ארז. היינו עייפים מחוסר שינה, אבל היתה מעודק לא לישון אסילו עשרה לילות, והעיקר להגיע לרגע הנססף הזה.

ליד המחסום התנפלו עלינו כל כך הרבה צלמים, שבקושי הצלחתי לפלס לי דרך אל מכרז וחברי. תיארתי לעצמי שיבואו הרבה מהכשר שלנו, אבל לא חשבתי שיבואו עם אוטובוס שלם. לאחר שסיפקתי את רעבונם של כל ה' עיתונאים בשתי מסיבות עיתונאים, משום שאני מדבר עברית יותר טוב מהשאר, ה' חל סוף-סוף האוטובוס לנסוע בכיוון דור, הכפר שלנו.

הייתי עייף כל הדרך וחלמתי רק על מקלחת טובה, והחלפת בגדים. אבל בחזרה עצרנו ולקחנו לאוטובוס אקורדיון שרנו לצליליו כל הדרך. פחדתי לנמנם בשעת הנסיעה, כי אני ידעתי שכרגע שאני את ראשי על הכר אישן לא פחות משבוע. במצרים לא ידענו במשך איבועה חודשים מה פירוש של המושג גשם. אבל כאשר הגענו אל הכפר, הוא היה כולו מלא בוך, ורק עתה הרגשתי שחסרות לי המגפיים החדשות שנלקחו ממני על ידי המצרים. בבית לפני סיפות גשם, והייתי צריך לעלות לגג להחליף שני רעפים. או ידעתי שאני באמת בבית.

הקפיץ יוניור צ'יקונאלו נסע מידי עם הנימו ארצה לאסליה. לחשתתף בנשיאי בון, שגדחו בגלל חסיקרה.

האיש שבא לסעוד

ב תל-אביב, עלו שוטרי המכס על האניה ציון, הוזמנו לארוחת צהרים שכללה בשר משומר, גילול תוך כדי ארוחה כי הברש נגנב מתוך חבילות ש, עצרו את מארחיהם.

★ ★ ★

הוירדני האחרון

ב נאנסי, צרפת, נידון כומר קתולי ל-11 מוות אחרי שהודה כי קיים יחסי מין עם בנות קהילתו, רצח את אחת מפילגשויו שהרתה לו.

★ ★ ★

שיעורים בכקשתך

ב תל-אביב, החליטו תלמידי הכתה השמינית באחד מבתי-הספר התיכוניים לסלק את מורם מבית-הספר, שלחו לו באמצעות קול ישראל ברכות ואיחולים לרגל פרישתו מהלימודים, הניעו בכך את המורה להגיש בקשת התפטרות.

★ ★ ★

פרפראות

ב סנט לואיס, ארצות-הברית, הוכח כי צורת ניסויים כי פרות הנחלבות לקצב מנגינת ואלס מגבירות את תפוקת החלב שלהן פי 200 מפרות הנחלבות לקצב ה'רוקנרול'.

★ ★ ★

שבת אי-שלום

ב מושב תדורה, סירב הרב המקומי לומר "מי שברך" לאחד מאנשי המושב, גרם לקטטה בתוך בית-הכנסת, באמצע תפילת השבת, בה נפצעו שמונה איש.

★ ★ ★

החלונות הגבוהים

ב תל-אביב, שיחקה קבוצת תלמידי בית-הספר הקליר בחצר, סימנה את משחקה בניסוף 36 וגוביות של חלונות בית-הספר.

★ ★ ★

הגנה עצמית

ב ירושלים, נעצר אדם באשמת הכאת בן שכנו בן ה-6, הסביר לשוטר שחקר אותו: "הוא התחיל להרביץ לי".

★ ★ ★

זרוק אותו לכלבים

ב גליל, איחר כתב למרחב לאוטובוס היוצא לטבריה, שכר מונית, השיג את האוטובוס, עלה לאוטו והחל להרויח לנהג כי הקדים לצאת מהתחנה, ספג ממנו מכות שגרמו לשניהם להגיע באיחור למחוז חפצם.

★ ★ ★

הרימו עונן

ב מאנלילה, הפיליפינים, הודיע דובר הצי האמריקאי כי אנית נחיתה שעגנה ב-11 בסיס הצי במקום נגנבה, ועקבותיה נעלמו.

★ ★ ★

תשובה קורעת

ב תל-אביב, בשבוע בו פירסם השבועון קולנוע חידון מצולם של שחקני קולנוע, הבטיח עשרות פרסים לקוראי השבועון, פירסם השבועון המתחרה עולם הקולנוע את אותן התמונות, בלוחי הפתרון המלא של החידון.

★ ★ ★

ביקור חולים

ב חיפה, ביקר בן את אביו החולה באחד מבתי-החולים, סירב לעזוב את החדר בגמר שעות הביקור, נכנס לקרב אנדרוסים עם האחים שבאו להוציאו, נשאר בבית-החולים אחרי שהוכה קשות ונוקק לטיפול רפואי.

★ ★ ★

רמה בינלאומית

ב ירושלים, הגיש פורץ-לשעבר בקשה לתעודת-יורש מהמשטרה כדי שיוכל לקבל היתר-יצאה, ציין בטופס הבקשה, כי סעיף "מטרת הנסיעה": השתלמות.

מה קורה כאשר קובעת המסורת מי יהיה החתן אבל אבי הכל הקרב על רסמיה

כפר סכנין, הגדול שבין כפרי הערבים בגליל המערבי, עסוק מזה זמן רב בשאלה: מי זכאי לשאת את רסמיה היפה לאשה? לפי מסורת עתיקה, מגיעה זכות קדימה לאחד מבני דודיה של הנערה. אך לבני המשפחה קם מתחרה רציני, בדמותו של מורה צעיר ויפה-תואר, שביקש את ידה של רסמיה. ולמרות שהוא בן למשפחה מתחרה, העדיף אותו האב על בני משפחתו שלו. וכך, עוד לפני שנערך טכס הנשואין, נשפך דם בכפר סכנין ורוסקו עצמות במקלותיהם של מצדדי המסורת העתיקה המומי המוח ומצדדי הגישה המודרנית אל הנשואין.

אף מאמצי שתי הנשים הספיק התוקף להגן חית את פניו. למזלה של הבחורה, הוא רק הצליח לסרוט אותה סריטה קלה ב' מותנה.

★ ★ ★
ס.א.פ. בלילה

ב עקוניה של רסמיה הועיקו למקום שני שכנים: פריג' כאלד גנאים, צעיר צנוע, ומוסטפה איברהים גנאים, בן 35, שניהם בני משפחה של הבחורה הנתקפת. הם החלו נאבקים עם המתקין, אשר אליו הצטרפו בינתיים שני אחיו — גם הם בני משפחתה.

ארבעה אלה לא היו התגבורת היחידה שהצטרפה לקרב-המגע הלילי. קריאת "שבאב גולמאן!" (צעירים, נערים!) קריאת הס.א.פ. של תושבי הכפרים הערבים, הועיקה אל הסמטה החשוכה מאות מבני הכפר, שהצטרפו כמעט כולם למערכה.

הקרב על רסמיה היפה נמשך שעה ארוכה. לבסוף, כאשר הצליחו כמה תושבים נייטראליים להפריד בין שני המחנות, היו עשרות נפגעים. אולם כאשר הופיעה המש"ט למחרת בבוקר בכפר, התייצבו לפניו רק ארבעה פצועים, ביניהם שני המגינים הראשונים שאצו לעזרתה של רסמיה, והנער התוקף עצמו, שאקר עבראללה גנאים, בן דודה בן ה-17 של היפהפיה. בפי כל אחד מהארבעה היה סיפור שונה לגמרי על מאורעות הלילה.

שאר הנפגעים קיבלו טיפול בביתם ו' שחקו, מחשש שיאשמו על-ידי המשטרה בהשתתפות בקטטה.

★ ★ ★
המורה והתלמידה היפה

ה קטטה חילונית הגדולה היתה רק היא חדש בעלילת החיזור אחרי רסמיה היפה. חיזור זה החל, למעשה, לפני חמש שנים, כאשר שם המורה הצעיר (20) חמד אל-שייך את עינו על תלמידה נחמדה ש' למדה בבית-ספרו. הילדה בהירת-השיער ר' הפנים, נחלת-העיניים, לא היתה אלא רסמיה, בתו של אחד מחמשת מוכתרי סכנין.

מעמדו של אבי הנערה לא הרתיע את המורה. כי גם חמד השתייך לאחת המש' פחות המיוחסות בכפר. אביו, איברהים אל-שייך המנוח, היה מוכתר, ואחיו עוד גת' מנה למוכתר אחריו. חמד החליט כי רס' מיה תהיה אשתו.

הנערה עצמה לא הרבתה לבקר בבית הספר. כי בסכנין, שם לומדים כמה מאות נערים בבית-הספר, אין יותר מחמישים תלמידות, וגם הן לומדות רק בכיתות הראשונות. בהגיען לגיל 13, הן מוחזרות הביתה על-ידי הוריהן, מן יקשרו יחסים עם הבנים. כי בכפרים הערבים, אין עדיין משמעות לחוק חינוך חובה, והורים רבים חושבים שזה מספיק והותר שבנותיהם יוד' עות לכתוב את שמן.

וכך עזבה גם רסמיה את שיעוריה, הסי' תגרה בבית אביה, בציפיה לצעיר שיבוא להדבר עם הוריה ויבקש את ידה. ואמנם, צעירים רבים פנו אל אבי הנערה, בעיקר בני דודה וקרובי משפחה אחרים. רסמיה לא נשאלה לדעתה; אביה ענה בשבילה. ותמיד ענה: לא.

★ ★ ★
מנסים לפייס

איש לא ידע מידע. בכפר נפוצו אשמועות רבות. בין היתר סופר כי שני המוכתרים, אבי הנערה ואחיו המורה, כתרו ביניהם הסכם סודי, לפיו הובטחה

ג, ורג'ית מקדשי, האחות הרחמניה הממונה על המרפאה בכפר סכנין, הקשיבה בעניין רב לדברי שתי אורחותיה. האורחות, בתו ואשתו של המוכתר מוחמד אל-חסיין, לא באו להתרפא, ונושא שיחתן של שלוש הנשים נגע יותר לענייני הנפש מאשר לכאבי הגוף. רסמיה ואמה החורגת, אשתו השניה של אביה המוכתר, סיפרו בהרחבה על 12 השמלות שקנה המורה היפה חמד אל-שייך לרסמיה, ביום ארוסי' הם, ועל המתנות הרבות שהוא הערים ב' חדרה לכבוד המאורע המשותף.

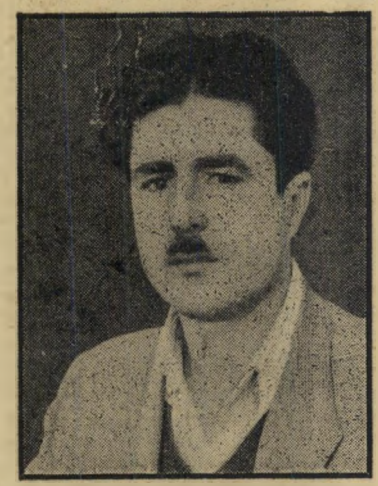
השיחה הנעימה, בה פורטו מעלותיהם של המורה ושל ארוסתו בת ה-17, נמשכה שעות ארוכות, עד שקיעת השמש. ואז קראה אמינה לבתה החורגת לחזור הביתה לפני שיחשיך. השתיים נפרדו מג'ורג'ית, יצאו בשביל הסלעי המוביל אל בית המוכתר. הן צעדו באפילה בצעדים בטוחים. למרות שאירוסיה של רסמיה השרו בכפר אוירה מתוחה וטעונה אלימות, לא העלו השתיים על דעתן כי עלול לקרות להן משהו. אולם אותה שעה עצמה ארבה להן צללית מאיימת באפלולית הגוברת. השתיים עברו על פני הדמות החבויה מבלי להרגיש בה, והגבר האלמוני החל צועד אחריהן בשקט, כשצל' ליתן מתמוגת באפילה.

לפתע הרגיש האם בגבר העוקב אחריהן. היא הפנתה את ראשה, הספיקה לראות צעיר המרים בידו הימנית שבריה חדה, כשידו השמאלית מושטת לעבר רסמיה, כאילו ביקש לחבק את מותני הצעירה לכל תברת. בתנועה אינסטינקטיבית היר' שיטה אמינה את ידה למגן בין הפגיון לבין בתה.

באותה שניה הרגיש רסמיה בידו של התוקף הנוגעת בצדה, הרימה קול צוחה שהחריד את כל תושבי הסביבה, אך על

חאב
מוחמד אל-חסיין, אחד מח' משת מוכתרי הכפר סכנין, ביקש להשיא את בתו לבן משפחה ידיבה.

האח
עוד אל-שייך, אף הוא מוכ' תר בסכנין, הוא אחיו של המורה הצעיר שביקש וזכה ברסמיה היפה.

שדה הקרב
במקום זה התפתחה הקטטה ההמונית, כאשר רסמיה חיפה חזרה בשעות הערב המוקדמות מן המרפאה הכפרית אל בית אביה. כתוצאה מקטטה זו נפצעו ארבעה מבני הכפר ורבים אחרים נחבלו בכל חלקי גופם.

מעדיף אחר? יפה

בתו של מוכתר משפחת ג'נאים, היא סיפוס אופייני לדור החדש של נערות ערביות, הגדלות בכפרים. למרות שהוריהן אינם מרשים להן לבקר בבית הספר אלא לשנותיים שלוש, מוציאים אותן לפני

תרם. הם קיפו כי בואת יאלצו את המושל הצבאי לפטר את מפר המסורת, לפגוע בצורה זו במעמדו החברתי ובגאווה. אך המושל אינו קורא מודעות בערבית — ואם כן, אין הוא מתחשב בהן. על כל פנים, מוחמד אל-חסיין נשאר בתפקידו כמוכתר.

ואו הוחלט הצעד הדרסטי. טען המוכתר: באסיפה סגורה החליטו צעירי המשפחה ל"שגר את שאקר הצעיר, בן אחיו של ה"מוכתר והחתן אשר המסורת הועידה ל"רסמיה, כדי לארוב לה בחשיכה ולרצחה לפני שנישואיה אל חמד יצאו לפועל.

בפיו היה הסבר פשוט לנצחונם: "רסמיה היא בחורה אינטליגנטית, על כן העדיפה אותי. שהרי מורה הוא טוב מתקלאי או מרועה."

שהרי אין המסורת העתיקה, עם כל הכבוד המגיע לה, יכולה תמיד לעמוד ב"מיבחן המציאות החדשה של המאה ה-20.

חמד אל-שייך, מורה בן 25, בן לאחת המשפחות העשירות והמכובדות ביותר בכפר סכנין, זכה ביום של רסמיה ויפה של אי הנהגות. חמד מבני משפחתה שלה. הוא נראה בתמונה בשעת מישחק, בין תלמידי כיתתו בבית הספר בכפר.

רסמיה

מוציאים אותן לפני

נים: מוחמד אל-חסיין התגבר על היסור סיי האחרונים, הסכים לקבוע עובדה מוגמרת. השניים קבעו ביניהם מועד לעריכת טכס האירוסין וכתובת הכתובה.

להמתקת הגלילה הפיצו המוכתרים גירסה חדשה בכפר, כאילו הנשואים בין שתי המשפחות יהיו, למעשה, עוסקת חילופין: תמורת נישואי רסמיה לחמד, ישיא המוכתר עוד אל-שייך את אחותו בת השמונה לבן המוכתר מוחמד אל-חסיין, ילד בן 12.

צורה זאת של סחר-חילופין בבנות, אף היא לפי המסורת העתיקה, פוטרת את החתן מתשלום מוהר לאבי הכלה, ופוטרת את האב מן החובה להשיא את בתו לאחד מבני דודיה או קרובי משפחתה. כי על סחר החילופין לא חל פיקוח לפי חוקי המדבר.

תמרון ההסחה נכשל לחלוטין. בני ה"כפר הבינו כי הסיפור על נשואי-החילופין מגוחך לחלוטין, וכי אין איש יכול להשיא במדינת ישראל ילדה בת שמונה לילד בן 12. בני משפחת ג'נאים אף ראו במעשה זאת נסיון לרמותם, נעלבו עוד יותר.

טכס בחסות המשטרה

כך חלפו שלוש שנים, כשהיחסים מתחזקים והולכים. בחשאי כמעט סיכמו שני המוכתרים את הפרטים המעשיים ה"קשורים בחתונה, כגון גובה המוהר ומועד מדויק לעריכת הנשואין. לבסוף, בהתקרב שעת המעשה, הודפסו כרטיסי-הזמנה ושני המוכתרים מסרו אותם אישית לתעודות. מספר הזמנות גדול במיוחד נמסר למשטרת עכו. כי שני המוכתרים ביקשו בצורה זאת להבטיח את הסדר והשלום בעת עריכת טכס האירוסין.

ואמנם, ביום היעוד, הסבו מאות אורחים לארוחה דשנה, כשעשרות שוטרים מש"תתפים בכל פה במאורע החגיגי. חברי כנסת וכל נכבדי האזור, שהגיעו ב"80 מכוניות, השו" למטכס מעמד ממלכתי כמעט. שהרי לא כל יום נקשרים קשרי-נשואין בין שתי משפחות כה מכובדות.

החתן הגאה הגיש לארוסתו מתנות באלפי לירות, התפאר בגלוי שהצליח לזכות בידה של רסמיה היפה. בני משפחת ג'נאים, ש"נעדרו מן המסיבה, רק חרפו שן והחרישו. הם חיכו שהמשטרה תסתלק.

המושל לא קורא מודעות

ולם אם נוצחו בקרב האירוסין, סרבו בני-הדודים לראות את עצמם מגור צחים במלחמה. הם פנו אל יומון מפא"י הערבי, אלייז, פרסמו בו מודעה, בה הכ"חישו כל קשר בינם לבין המוכתר שלהם, הודיעו כי אין הם מכירים בו יותר כמוכ"תרם.

הקובעת כי יש לעודד נשואי-תערובת בין בני המשפחות היריבות בכפרים, כדי לה"ביא להידוק היחסים ולהטבתם. חברי הכנסת, כיאות לאנשי-מדיניות מור"דרגיים, אף השתמשו בנימוקים מתקדמים יותר, הסבירו כי נערה משכילה, תעדיף — וזכותה להעדיף — צעיר משכיל על בן"דיד שאינו יודע קרוא וכתוב. "אסור לכם להעמיד מכשולים בדרך בת דודכם אל האושר", הפצירו הח"כים.

אך השכנוע לא עזר. בתוך משפחת ג'נאים עצמה קם מתחרה למוכתר, שראה בפרשת רסמיה הזדמנות נוחה לנקום באבי הנערה בשל ריב ישן. הוא לא היה צריך להתאמץ במיוחד כדי לשכנע את בני משפחתו, כי מתן רסמיה למשפחה היריבה הוא בגידה במשפחה.

גם הנימוק שהעלו הנכבדים, כי המוכתר כבר נתן לבני משפחתו את בתו הבכורה ובזאת מילא את חובתו המסורתית, לא הועיל. בני ג'נאים עמדו בכל תוקף על תביעתם כי בת המוכתר תישאר במשפחה, אחרת תומת — אפילו יצטרכו לשלם מיל"יון לירות כופר נפש!

סחר-חילופין בכנות

אדם רגיל היה חושב פעמים לפני שהיה ניגש להרגיו את בני משפחת ג'נאים. לא כן המורה חמד עבדאללה אל-שייך. כי למרות שמשפחת ג'נאים היא אחת הגדולות בכפר סכנין, הרי אין מש"פחתו שלו נופלת ממנה, והיא אף עשירה ממנה לאין ערוך.

המורה הפציר באחיו שישפיע על אבי הנערה, כי בהיותם שניהם מוכתרים היו נכשלים לעתים קרובות במשרדי המושל הצבאי בשפרעם או בתחנת המשטרה. ואמ"גם, ניצחה הפעם הסולידריות המוכתרית את המסורת רבת הש"נים.

מוחמד אל-חסיין התגבר על היסור סיי האחרונים, הסכים לקבוע עובדה מוגמרת. השניים קבעו ביניהם מועד לעריכת טכס האירוסין וכתובת הכתובה.

להמתקת הגלילה הפיצו המוכתרים גירסה חדשה בכפר, כאילו הנשואים בין שתי המשפחות יהיו, למעשה, עוסקת חילופין: תמורת נישואי רסמיה לחמד, ישיא המוכתר עוד אל-שייך את אחותו בת השמונה לבן המוכתר מוחמד אל-חסיין, ילד בן 12.

צורה זאת של סחר-חילופין בבנות, אף היא לפי המסורת העתיקה, פוטרת את החתן מתשלום מוהר לאבי הכלה, ופוטרת את האב מן החובה להשיא את בתו לאחד מבני דודיה או קרובי משפחתה. כי על סחר החילופין לא חל פיקוח לפי חוקי המדבר.

תמרון ההסחה נכשל לחלוטין. בני ה"כפר הבינו כי הסיפור על נשואי-החילופין מגוחך לחלוטין, וכי אין איש יכול להשיא במדינת ישראל ילדה בת שמונה לילד בן 12. בני משפחת ג'נאים אף ראו במעשה זאת נסיון לרמותם, נעלבו עוד יותר.

טכס בחסות המשטרה

כך חלפו שלוש שנים, כשהיחסים מתחזקים והולכים. בחשאי כמעט סיכמו שני המוכתרים את הפרטים המעשיים ה"קשורים בחתונה, כגון גובה המוהר ומועד מדויק לעריכת הנשואין. לבסוף, בהתקרב שעת המעשה, הודפסו כרטיסי-הזמנה ושני המוכתרים מסרו אותם אישית לתעודות. מספר הזמנות גדול במיוחד נמסר למשטרת עכו. כי שני המוכתרים ביקשו בצורה זאת להבטיח את הסדר והשלום בעת עריכת טכס האירוסין.

ואמנם, ביום היעוד, הסבו מאות אורחים לארוחה דשנה, כשעשרות שוטרים מש"תתפים בכל פה במאורע החגיגי. חברי כנסת וכל נכבדי האזור, שהגיעו ב"80 מכוניות, השו" למטכס מעמד ממלכתי כמעט. שהרי לא כל יום נקשרים קשרי-נשואין בין שתי משפחות כה מכובדות.

החתן הגאה הגיש לארוסתו מתנות באלפי לירות, התפאר בגלוי שהצליח לזכות בידה של רסמיה היפה. בני משפחת ג'נאים, ש"נעדרו מן המסיבה, רק חרפו שן והחרישו. הם חיכו שהמשטרה תסתלק.

המושל לא קורא מודעות

ולם אם נוצחו בקרב האירוסין, סרבו בני-הדודים לראות את עצמם מגור צחים במלחמה. הם פנו אל יומון מפא"י הערבי, אלייז, פרסמו בו מודעה, בה הכ"חישו כל קשר בינם לבין המוכתר שלהם, הודיעו כי אין הם מכירים בו יותר כמוכ"תרם.

גד, ביום שהנערה תגיע לפרקה. ו"לא נשאבה מן האויר. היא על-ידי בני ביתו של המוכ"צצו לבדוק בצורה זו את תגור"המשפחה, וביחוד את תגובתם ודים שנעלבו מסירוב האב לה"בתו.

היתה נועמת ביותר. בני הדודים ל"מסורת ערבית עתיקה, האו"בן דוד זכות ראשונה על בת"ש"יוריד אותה מעל הסוס" — רח. כשומרי-מסורת אדוקים, הו"הדוד, לא יחתרו בשום אופן — אפילו יצטרכו להשתמש ב"כר יודע מה עמדתם של בני

פנה המוכתר מוחמד אל-חסיין המיועד ואל אחיו, ביקש מהם נכבדי האזור ואל חברי הכנסת הדרוזי וצלאח סלים המוסלמי, נעניין. הנכבדים נענו לבקשה, שפחת ג'נאים הנרגות כדי לרכך

תישאר — אי תומת

המסורת העתיקה, המעניקה יוד זכות קדימה על כלה, ציטטו סורת ערבית, עתיקה לא פחות,

פרג' כאלד ג'נאים אין להגנתה של רסמיה, כאשר שמע אותה קוראת לעזרה, נגד מת"נפצע בשעת הקססה מדקירת פגיון בזרועו הימנית.

מוסטפא איברהים ג'נאים, קרוב משפחתה של רסמיה, נר סמוך למקום שבו ארעה ה"חוא מציג מקל דומה לזה שבו השתמשו המתקיפים.

פשעים

בנו של אבא

יהודה כהן, חרט תלאביב פשוט, נעצר לפני שבועיים על-ידי שוטרי תנועה לבדיקה שיגרתיים של רשיון האופנוע שלו. ואז הסתבר כי פג תוקפו של רשיון הרכב, והשוטר החל רושם דיוח. תוך כדי כך הבחין השוטר כי המנוע הינו מתוצרת שונה מאשר זו של מסגרת האופנוע. בדיקה יסודית יותר העלתה בלב השוטר את החשד כי המסגרת שייכת לאופנוע המשטרתי, שנגנב שלושה חודשים לפני כן ממגרש החניה של המשטרה בתל-אביב. כהן ואופנועו נלקחו למטה המחוז ושם גילה החרט ממי קנה את האופנוע. המשטר הכה הלכה למוכר. וזה הוביל אותה הלאה: אל בנו של קצין משטרה ממטה מחוז תל-אביב. הצעיר נחקר, נשבר והודה כי הוא רשני חבריו גנבו את האופנוע. הסתבר גם כי זאת לא היתה הגניבה היחידה של החבורה. הם גנבו שמונה אופנועים, סריסים והרכיבי מהם אופנועים חד-

(המשטרה ספחה 9)

הסעיפים והמסמכים אשר כל מתיישב על אדמה לאומית חייב לחתום עליהם, נמצא גם סעיף בלתי-ידוע ברבים, המוגדר כסעיף מספר 11. סעיף זה קובע: "הגני מאשר כי אין לי כל זכויות שכירות מאיזה סוג שהוא לגבי הדירה ויתר המיבנים והמקרה קצין אשר הגני מקבל מהסוכנות, וכי יש לי רק רשיון בלבד להשתמש בהם. ואני מתחייב לפנותם בכל עת שאדרש על-ידי הסוכנות ולהחזיר לסוכנות את כל הרכוש במצב כפי שקיבלתי".

על סעיף זה חתם גם ברוך צ'פאני, שאינו יודע קרוא וכתוב.

עורכאלי נתלה בסעיף זה, ורש מצ'פאני ושני אחיו לעזוב את המושב. האחים סירבו לזוז, ומלחמת עוראלי-צ'פאני הפכה לתביעה משפטית של הסוכנות היהודית נגד האחים.

"הפקיד רימה". האיכרים פנו אל עורך-הדין בך-מנשה, ממשרדו של אשר לויצקי, ביקשו שיגן עליהם. כאשר הופיעו הצדדים לפני שופט השלום מקס צ'רנו-

ארץ הקיץ התמיד. תיירים שהגיעו השבוע לאילת, כדי לחינצל מסופות חגשים והקור שמקדו את צפון הארץ, מצאו את התושבים משתעשעים בשחיה ובדייג תת-ימי. עיסוק חזש, הפורח לאחרונה בשער הדרום: צליית דגים סריים, בביקתה הערבית על החוף, הקשמשת כמחטן של קבוצת דייגים מקומיים. אוסקר פרידמן (מתכונף, משמאל), מחוצי התיירות במקום, מקנה להפוך ארוחות אלה לנקודת-משיכה לכל תייר המבקר באילת.

שם. בעזרת תעודות מוויסות מכרו את כלי הרכב.

אסור לפרסם. השבוע הובאו שלוש הגנבים לפני שופט השלום יוסף זוהר. השופט לא הסתיר את דעתו כי לפניו מקרה חמור. שהרי ראש הכנופיה לא זו בלבד שהינו בן של קצין משטרה, אלא שהיא עצמו שירת תקופה מסוימת כשוטר. מורה יותר היתה עמדתו של התובע, מפקח ראשון משה כ"ץ. הוא לא התנגד לכך שהצעיר ישוחרר בערבות, ביקש אף ששמו לא יפורסם בעתונות. השופט נענה לבקשה זו, אסר לפרסם את שמו של הצעיר.

כאשר, כעבור רבע שעה, הובאו שני שותפיו של בן הקצין לפני אותו השופט, לא הוטל כל איסור על פירסום שמם. להם אין אבא במשטרה.

כל ישראל

ראיית הנולד

קביעת המין של הדור הבא (לפי שעה בלול) תיתכן על-ידי הפרדת תאיוור זכריים מן הנשיים בעזרת זרם חשמלי. לפני השימוש בהם בדרך ההורעה המלאכותית. שיטה זו הומצאה באמריקה, תובא בקרוב גם לישראל. **חיסול נוסף בסכום של 40 ל"ה** הוטל על מקררים חשמליים. סכום המסים למקדור רגיל מגיע עתה ל-572 ל"ה. **ספר הנשומים** לא יפורסם להבא. בישיבת הממשלה שהחליטה כי שר האוצר יהיה רשאי להפסיק את פרסומו של הספר, היו אחוזות העבודה ומפ"ם במיעוט. **10 אניות** תכלי ישראל השנה מכספי הילומים: שלוש אניות חופים, שתי אניות קירור, שתי אניות פרי ומיכלית גז. בשני של 28 מיליון ל"ה. **אובדן** **ישראל** בסוף שנת 1957 הגיעה למיליון ו-976 אלף איש, מהם מיליון ו-760 אלף יהודים. היתה זה גידול של 95 אלף יהודים וששת אלפים לא-יהודים בשנה האחרונה.

בילסקי, היה צ'פאני איש מפורסם גם בשל התנגדותו לשיחק תוצרתו דחק דרך תנובה. השבוע קם עורך-הדין בך-מנשה להשמיע את דברי הסיכום. "הכנסת חוקקה חוק", טען הפרקליט, "אשר לפיו אפשר להרחיק מתיישב מהקרקע תוך שלוש שנים מיום עלייתו לקרקע, על סמך עילות שהוא מדניח את הרכוש או מחבל בו, וגם או דרושה החלטת ועדה. בתביעת הסוכנות, אין היא טוענת על שום יחס או התנהגות לא טובה מצד צ'פאני... התביעה הוגשה מתוך שרירות-לב והפקיד הסתמך רק על סעיף 11, בו בזמן שידוע לאותו הפקיד כי צ'פאני גר במושב זה שש שנים".

הוסיף הפרקליט: החתימה על סעיף 11 הושגה על-ידי תרמית, בזה שלא הוסבר תוכן ההצעה, למרות שהפקיד ידע כי החותמים אינם יודעים קרוא וכתוב.

אשכול מתערב. אותה שעה ידע הסניגור כי האחים צ'פאני הגישו לבית המשפט, יומיים לפני כן, מכתב בו הודיעו כי הם מבטלים את יפורהכוח שנתנו לו.

המכתב הוגש כתוצאה מלחץ בלתי-פוסק של מוסדות ההתיישבות על האחים. כאשר, מיד אחרי התחלת המשפט, הובא העניין לדיון בהנהלת הסוכנות היהודית, קיבל על עצמו שר האוצר וחבר הנהלה לוי אשר כול את הסיכוי בפרשה. הוא הפעיל את מוכיר תנועת המושבים, וזה פתח בלחץ.

אז יחתרו האחים על עורך-הדין, הבטיח המוכיר, לא תעשה להם הסוכנות צרות. וכדי שידעו מה יכולה הסוכנות לעשות, כשרצונה בכך, הופסקו להם התקציב וכל העזרה הנוספת הרגילה. מיום התחלת המשפט. האחים נכנעו, שלחו את המכתב. השופט בעל הנסיון, שהבין מה התרחש מאחורי הקלעים, לא שם לב במיוחד למכתב שצורף לתק. הוא נתן לסניגור להשמיע את דברי סיכומה, רשם אותם בפרטיכל. הודיע כי ימסור את הכרעתו כבוא המועד.

הכל אפשר לבנות

סופאסלוט

זויתן מתכת מנוקב שרוף בתנור בצבע אפור נמכר בחבילה סטג-דרטית. החבילה מכי-

לה 12 יחידות כ"א 237 ס"מ אורך עם ברגים ואומים. זויתנים אלה מיוצרים בשלשה גדלים. אפשר לבנות כמעט כל דבר החל מאצטבאות וכלה במבנים של-מים מסופאסלוט. לרא שרטוטים והכנות. מבנים אלה ניתנים לפי-רוק בקלות לאחר השמוש. החומר, סופאסלוט. נשאר לבניית 1001 מבנים אחרים. לפני שתבנה תתקשר אתנו.

פסנט בינלאומי, רשום פסנט ישראלי 10490/57

"מירומית"

מפעלי מתבת אשקלון

המפעל: אזור התעשייה אשקלון המשרד: רחוב הירקון 106, תל-אביב טל. 21964 ת"א

Supaslot

החוקרים שמצאו את גופתה הערופה של רובינשטיין מנסים לבענח את תעלומת הרצח העולמי

הבעל בנימין רובינשטיין, שהגיע ארצה מפולין אחרי הקמת המדינה, הוביל את אשתו אחריו אל ח' בניה המושבת של העולם התחתון שטרסה בחוף שמן בחיפה.

הנרצחת תחיה רובינשטיין, צעירה נחמדה ילדת הארץ, התחילה את חייה ככל נערה בת-דורה, סימנה אותם כאשת-רחוב נטונה.

חיו החדשים של בנימין נמשכו רק שנתיים. כשחזר לחיפה ונשא את תחיה לאשה, לא עמד בנימין ההבטחתו לעצמו ולחבריו. הוא היה נראה שוב בחברת הדמויות המפוקפקות, בחברתן בילה לפני הת-יטו למשכרה. מעשיו של בנימין לא נעלמו מעיניה של תחיה. מריבת תכופות וסוערות פקדו את בני הזוג. בנימין הפסיק לעבוד וכספה של תחיה לא הספיק להחזיק משק הבית. הם נאלצו למכור את הדירה הנאה שברחוב אבן גבירול, לעקור ממנה אל אחד הצריפים העלובים בח' שמן.

בנחמים לארצות-הבית, היא נישאה לו אחרי הכירות-האבה עברה, אך לא מצאה את אושרה בחברתו. הם לא התאימו אחד לשני, סיפרה אחת השכונות שהיתה עדת-שמיעה למריבותיהם. "אחרי כמה חודשים הם נפרדו".

תחיה חזרה לבית הוריה. באחד הימים, אחרי יום עבודה מייגע במספרה, יצאה לבנות בחברה, הכירה את מי שהיה עתיד להיות בעלה השני: בנימין רובינשטיין. בנימין, שהיה מבוגר מתחיה בשש שנים, מצא חן בעיניה עד-מהרה. אחרי שהלכו יחד זמן קצר, הציע בנימין לתחיה נישואים. תחיה, בעזרת כסף הוריה, רכשה זירה, עברה לגור בה יחד עם בעלה החדש, שהמשיך לעבוד כפועל בסול-בונה. בשעה שהיא עצמה המשיכה לעבוד במספרה, אולם גם נישואיה בשנית לא עלו יפה. אין ספק כי אילו ידעה תחיה את תולדות-חיו של בעלה החדש לא היתה מסכימה להינשא לו. כי בנימין רובינשטיין היה ידוע בחוגי העולם התחתון בחיפה כשם ששמו לא היה זר לאוזני המשטרה. הבחור הצעיר והחסון עלה מפולין אחרי הקמת המדינה, התגייס לצה"ל והשתחרר ממנו. נחזי שחרורו, התפרנס בנימין מפרנסות מפוקפקות שונות, שלא תמיד עלו בקנה אחד עם סעיפיו של חוק המדינה. "לפתע", מספרים ידידיו של בנימין בחוף שמן, "נעלם הגבר. חברים שביקרו בירושלים ראו אותו שם במדי שוטרי". בנימין שירת במספרת ירושלים שנתיים ימים. "רציתי להתפרנס ביושר", סיפר לחבריו שלא הסתירו את תמהונם ממדיו החדשים של בנימין, "אסור לי".

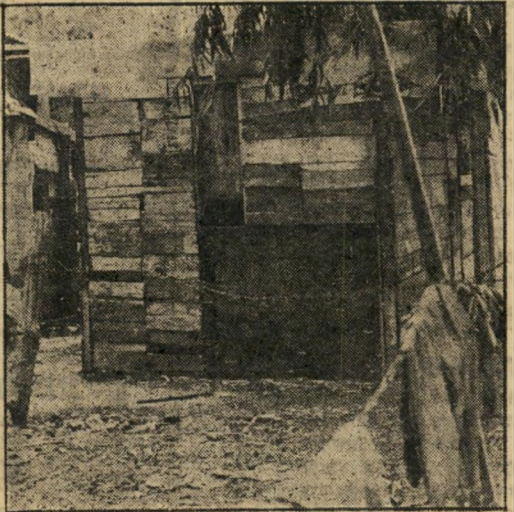
★ ★ ★ אשה בן-טו ל"י

בחוף שמן השתלב בנימין בחברת הפושעים ועונש הפשע שמסביבו. הוא המשיך לריב עם תחיה, שחיפשה לה חברים חדשים, כדי להימלט מאוירת הלחץ והמריבות. אחד משכניה וחבריה החדשים של תחיה היה יוסף, אורי, צעיר ספרדי ולידי-חיפה, קרוב סמי-משכרים שחי על רוחיה של פרוצה, שגרה בביתו. הצעיר השחרור והצגנו מצא חן בעיניה של תחיה. גם יוסף לא הסתיר את רחשי ליבו. אחרי שבועים של הכרות קצרה, החלו יוסף ותחיה לבלות בנחת. אפילו נעקוניה של עלויה, הבחורה שהיתה תחת חלואו של יוסף ואמן של שתי בנותיו, ואיומיו של בנימין — לא הרתיעו. מחברות עם גרומן ועד לפריצות קצרה מאד הדרך בחוף שמן. יוסף היה גובה את הכסף לבנימין, שבא אליו באיומים, הציע יוסף שותפות: "חצי לך וחצי לי". בנימין לא רצה שותפות. "תחיה היא אשתי", זמר ליוסף, "אם היא עובדת — היא תעבוד בשבילי". כעבור כמה ימים יצאו תחיה ובנימין ליפו. "נעבוד שם ותשכחי את יוסף", אמר בנימין לתחיה, שבפחדה ממנו באה איתו. בשטח הגדול ביפו לא היתה הפרנסה מצויה בשפע לו קיחה בנימין. אחרי כמה שבועות של אכזבה, חזרו השניים לחוף שמן. "תן 700 ל"י ותחיה תהי' שלך", הציע בנימין בפשטות, ליוסף.

יוסף הסכים. הוא נתן לבנימין 200 ל"י במזומן. 500 לירות חקבל בשבוע הבא או בעוד שבועיים. הבטיח. אולם יוסף לא יכול היה לעמוד בהתחייבותו. הכמים המשכרים גולו ממנו את כל עודפי הכסף שרשיתו. כשבא בנימין בתום המועד לגבות את ה-500 הל"י הנתותר, החזיר לו יוסף את תחיה. "קח אותה", אמר לבנימין, "אין לי כסף".

תחיה חזרה לבנימין. השכנים שליו צריפים הרעיו מזידים כי המריבות לא פסקו בביתם של השניים, מאז יום חמישי בו חזרה תחיה הביתה. "הם צעקו וצעקו", סיברו במספרה. אך מה שקרה בין יום חמישי ליום שני, בו נמצאה תחיה כשצווארה ערוף, הוא בבחינת תעלומה איש אינו יודע לספר על כך, או שאינו רוצה לספר על כך.

החקירה נמשכה. תעלומת הרצח השלישי נשארה עדיין תעלומה. יוסף ואורי ובנימין רובינשטיין נעצרו כחשודים ברצח. אך הוכחות ממשיות נגדם לא נמצאו. אולם מה שלא יהיו מימצאי החקירה המשטרית ות צאותה, נשאר ריכוז הפושעים והזשע של חוף שמן בחיפה הגורם העיקרי לשלושת מקרי הרצח שאירעו במקום לאחרונה בזה אחר זה.

צריך המדון

אחרי שנאלצו לסכור את דירתם המרוחקת בחור חכרסל, עברו תחיה ובנימין רובינשטיין לצריפון הרעוע בחוף שמן. בצריפון המזולזל והמס ליפול, תניטת חטראגדיה לקיצה חסר.

שקט מדי בחוף שמן. היו סמלי מדור הבילוש "החיפאי אימרים איש לרעהו בחידוש האחרון. השקט הפתאומי, באיזור הפשעים המועד, הפתיע אותם. אחרי שני מעשי הרצח, שאירעו בזה אחר זה ובהם קטלו רוצחים קרידם את חייהם של רפאל כהן ואליהו בכר, (העולם הזה 1061) חיכו השטרים לפשעים נוספים כדבר מובן מאליו. "זה עוד לא הכל", אמרו השוטרים מלומדי הנסיון, שקבעו את דעתם בנושא זה כבר מזמן: "רק חיסול המוחלש של חוף שמן על רועי הזונות שבו ובתי החאשיש, יחסל את מעשי הפשע הרבים".

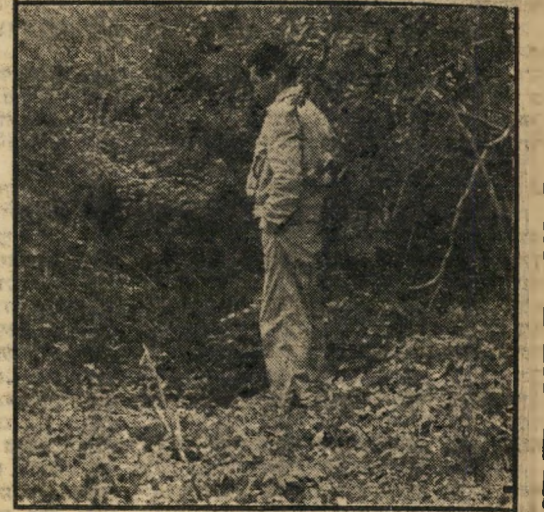
ביום שני, בשבוע שעבר, התממשה נבואתם של הבלשים החיפאיים. בהשכמת הבוקר הוצקה הניידת לחוף שמן. "מצאתי גופה של בחורה", הודיע קול נרגש בטלפון. בתוך סכר-שיחים, ליד פסי הרכבת, פגשו השוטרים את אהרון לוי, פועל בתחנה החטרינארית בקירבת מקום. "אני הולך מדי בוקר לעבודה", סיפר לוי כשהוא הולך כולו, "הבוקר הרגשתי במשהי שבלס מתוך השיחים. ניגשתי למקום וראיתי את הבחורה המתה". "היא לא מתה", אמר לו אחד השוטרים שבדק את הגופה מקרוב, "היא נרצחה". אחרי שעה החלה החקירה המשטרית על כל פרטיה. "גופתה של תחיה רובינשטיין נמצאה הבוקר בחוף שמן", רשם היומנאי ביומן מטה הנפה.

★ ★ ★

סכין בעורף

לא חיה קושי מיוחד לזהות את גופתה של הנרצחת. תחיה רובינשטיין היתה ידועה היטב לשוטרי הניירות שעברו בחוף שמן ולבלשי המדור. כי הבחורה השמנמנות והצעירה (26) התפרנסה לא רק ממקצוע ספרות-הנשים בו שלטה במקצועיות רבה, אלא גם ממכירת גופה לגברים זרים, באיזור בתי-הבשת של חיפה.

צורת הרצח וזעזעה אפילו את חוקריה החתיקים של המשטרה. "רצח זה, הוא מעשה ידיו של פושע מסורתי", אמר אחד החוקרים, שהסב את עינו מן המראה המועז. עוד בטרם הספיקו אנשי החברא-קדישא להביא את גופתה של תחיה למנוחת עולמים, החל מדור הבילוש מחפש בקר חתנות את הרוצח: "עם מי נראתה תחיה רובינשטיין ביום ובלילה שלפני הרצח? מי איים עליה? מי רצה במוותה?"

מקום הרצח

כאן, בין השיחים, בקרבת פסי תחנת הסוללים לק ריות, מצא חפונל אהרון לוי את גופתה הערופה של תחיה רובינשטיין. "ייתכן שברחה לכאן מבעלה", אמרו החוקרים.

אלה כמובן היו השאלות הראשונות שעמדו לעיני החוקר. רם, אם היו בדיהם התשובות הנכונות לשאלות אלה, היו רוכשים גם את המפתח הנכון לתעלומת הרצח השלישי. לאט-לאט, החלו קטעי הידועות להתרכז בידי הקצין קרל זינגר, מפקד מדור הבילוש. כשנשזרו קטעים אלה לזריעה אחת, נגל לעיניהם של זינגר ועוזריו סיפור-חיים מוזעזע של צעירה יהודיה ילדת-הארץ, בנתיב היסורים הארוך שלה מבית הוריה האמידים בחיפה אל שלולית הדם, שבסכך השיחים ליד פסי הרכבת בחוף שמן.

★ ★ ★

פושע בחיפה, שוטר בירושלים

חיה של תחיה רובינשטיין החלו בחק משפחת סוחרים אמידה בהדר הכרמלי. הילדה החנינית סימנה את חוק לימודיה בגן הילדים, בית-הספר העממי ובית-הספר התיכוני. היא שרתה בנד"ע ובצה"ל, חזרה לבית הוריה נחזרי שסיימה את שנות שירותה הלאומי.

כשהשתחררה מן הצבא, התלה תחיה ללמוד ספרות-ינשים לפרנסתה. בערבים היתה מבלה בחברת חברה וחברתיה הרבים. כשהכירה את משה שפירא, צעיר חיפאי שהיגר

רוקדים, בקצב, בשמחה, בלהטוטי מחול, בסערה עצורה ובלהט עדין. אמנם יש ב" רוקדים סמליות ומשמעויות, שאינם הוסי' כים, כבירוקדים ישראלים עממיים, לעיקר.

שני תריסרי הרקדנים והרקדניות אינם רקדני באלט. הם נבחרו ללהקה מבין רקדנים מצטיינים בלהקות עממיות קטנות, ש" הפכו ביוגוסלביה שלאחר מלחמת העולם כמעט לפולחן לאומי. אין ספק שהבעיות שעמדו בפני יוצרי המחול היוגוסלבי העממי דומות בהרבה לאלו המתעוררות בקרב ה" מנסים ליצור מחול ישראלי, כי גם אצלם קיימת בעיית מיוג הגלוייה.

ששת המחזות הנפרדים של יוגוסלביה, שתושביהם שונים זה מזה בתלבושותיהם, בהתייחסיהם ובמסורותיהם, וכן ריבוי ז" מיעוטים הלאומיים בארץ זו, הולידו ערב רב של סגנונות מחול עממיים, כמו בישראל. אולם היוגוסלבים לא התלבטו במציאת סגנון אחיד לאומי; הם פשוט למדו את כל הריקודים המצויים בארצם. הסרביים רוקדים את רוקדיהם והמקדונים את שלהם, ואלה גם אלה למדו זה מזה את מחולותיו וזוא. קולו אינה מדגימה רוקדים יוגוסלביים. רק דניה רוקדים רוקדים בוסניים וקרואטים. ומכיון שהם רוקדים כל רקוד, הופך כל רקוד ליוגוסלבי כללי.

קולו קורא במדבר. אין ספק שהופעתה של קולו היא אחת ההופעות האמנותיות הנדירות שנואו בישראל מאז הקמתה. ללא תפאורה, ללא מוסיקה רעשנית ולעיתים ללא מוסיקה כלל, בעזרת תלבושות סגנוניות ומרהיבות, בעזרת כושר רקוד אישי ואימוני צוות ממושכים, שובים רקדני הלהקה את הצופים מרקוד אל רקוד.

כל כמה שיהיה הרקוד ארוך ומסובך, עין הצופה לא תשבץ לראותו. טבעי הוא, שמדי ערב נאלצים רקדני הלהקה לחזור כמעט על כל קטע שהם מציגים פעמיים. אם ילמדו מרקדי ישראל מקולו כמה עקרונות של יצירת מחול לאומי, לא יהיה ביקורה של הלהקה קולו קורא במדבר.

מאחורי הקלעים

קסם הלחץ

רפרטואר עשיר מכינים התיאטרונים בישראל לקראת שנת העשור. אחרי כשלונו המוחלט של זורק אותו לכלבים, החליטה הנהלת הבימה לזרז את הכנת חזיונה של סימון מושאר לברטולד ברכט, ואת המי' חותם להצגה של אחי גיבורי התהילה ו" יומנה של חנה סנש. בקאמרי מכינים להצגה קומדיה חדשה בבמיון של יוסף מילוא ואת מירוס בבמיון של גרשון פלוטקין, במקביל לאגדות לוד, בבמיון של בונים. בזירה עוס' קים בקדחתנות בהכנת מחזה מיוחד לשנת העשור, שיקרא הפינג'ן ויספר בעלילתו על "הימים הטובים ההם" של הפלמ"ח, עליה ב' והרכש . . . **מאבק נמרץ** מאחורי הקלעים מתנהל סביב הקמתה מחדש של האופרה הישראלית. פקידים בכירים באוצר ובמשרד החינוך טוענים, כי ההקצבות ל" מוסד החדש אינן עומדות בשום יחס לכש' רונות האמנותיים הטמונים בו. עם העברת אולם קסט לבעלות האופרה החלו פקידים אלה לטעון בגלוי, כי רק עובדת הימצאותם של בעלי המוסדות להנהלת המוסד החדש, אפשרה את התמיכה הממשלתית בו — ש" היא גדולה יחסית מכל תמיכה שניתנה עד כה למוסד אמנותי אחר במדינת ישר' ראל . . . **שחקנים מופלגים**, עולים חדשים, ישחקו בקרוב על בימת אהל ות" אטרון זירה. השחקן הפולני נתן מייזלר ישחק באחד התפקידים הראשיים של חסייה מס' 72 באהל, מחזה צ'יכי מתקופת המאבק האנטי-נאצי, והשחקנית רחל דיין תשתתף במחזה מודרני, שיוצג בזירה בבמיון של הבמאי הצעיר דן קר . . . **תגבורת רצינית** קיבל השבוע תיאטרון סמבטיון, אליו הצטרפה רחל אסט, מדורחמי, אסט, שהיא אחת הזמרות הסובות ביותר בישראל, ועם זאת כשרון-משחק בלתי-מבוטל, תשתתף בקומדיה החדשה שתוצג בסמבטיון ושנכתבה בידי יוסף הייבלום ופומונים של דן אלמגור . . . **ארבעים ושנים** טון הוא משקלו של קרקס מודרני, המגיע בימים אלה לישראל. כדי להגיע לתוצאה זו, העלו מנהלי הקרקס על מאזני המשקל את 110 המשתתפים, 70 קרונות המטען (כולל קרונות קופה, קרונות-מזון וקרונות-נחיתות), 5 פילים מאופלים, 40 סוסים, 3 גמלים, 11 גמרים, 20 קופים, 15 כלבים, 5 פונים, אריה אחד, לאמה אחד וכמה חמורים. את הקרקס הביאו לישראל האמרגן גודיק ומנהל ה" קאמרי בוגטיר.

תיאטרון

אמהות בחזרה

השחקנים התכנסו לקבל כמה הוראות מפי הבמאי. הם התגודדו סביבו והקשיבו: "נחלק לכם היום כרטיסי-הזמנה..."

אין מאורע שיגרתי יותר בתיאטרון מ" חלוקת כרטיסי הזמנה לשחקנים לפני הצגת הבכורה. אולם הפעם, לא אחרה ההפתעה לבוא: "אם לא יהיה כאן שקט" נשמע קולו של הבמאי, "לא אחלק את הכר' טיסים. מי שירעיש ילך הביתה, תיכף ומיד." השחקנים השתתקו.

בצה, ליד הקיר, התלחשו שתי אמהות. הן חיכו כשסודרים ומקטורנים בידיהן. "רי' זה מרצה מאד מן התפקיד שמנחם נתן לה," אמרה אחת מהן. "אני דואגת ללי' מודים של יוסי," אמרה השניה.

הבמאי, מנחם גולן, סיים את חלוקת הכרטיסים. השחקנים, בני שמונה עד חמש עשרה, חזרו לחזרה. האמהות המשיכו ל" פספט. "זהו אמנם נסיון מחודש בארץ, אולם בצל זאת חדש בעקרו," הסביר הבמאי הצעיר בעל המרץ. "כשלמדתי ב" אנגליה, התעניינתי במיוחד בתיאטרון ה" ילדים ובעיותיהם. רציתי למיד להקים בארץ תיאטרון ילדים מקצועי."

כך נולד תילון: "תיאטרון ישראלי לתל' ימדים ונוער". בהתחלה היתה הסטודיה של מנחם ואחריה כמה הצגות. "לבסוף, חשבתי שהגיע הזמן לעשות משהו יסודי." **יכדים בלי שפם.** בשבוע הבא יצפו בתחילת דרכו של תילון אלפי ילדים וילדות בכל רחבי הארץ. הם יחזו בהמחזות של רות בתדור לספר המפורסם, שכבר הוסרט לפני שנים רבות בארצות הברית; לאטי שובי הביתה. הם יצחקו ואולי גם יבכו מעט, כשיראו מעל הבימה את הרפתקאותיו של שי קוקו, דייויד ספנסר של תילון, ממנו נלקחה כלבתו לאטי.

שי קוקו בעצמו הוא בן 15. הוא לומד בביתה החמישית של תיכון עירוני א' בתל-אביב, והוא תלמיד מצטיין. "כבר בגיל 10 רציתי להופיע על הבמה," מספר שי, אחד משני כוכביו של תילון. השני, אברהם ("אבי") קטוני, גם הוא תלמיד החמישית. "תמיד רציתי להופיע ואני אוהב את זה מאד," אומר אבי.

לתיאטרון מקצועי רגיל ישנן בעיות-שכר, עובדי-במה ואיגוד מקצועי. "לנו יש בע' יות אחרות, הרבה יותר קשות," מספר מנחם, מייסד התיאטרון ואחד מארבעת חברי הנהלה האמנותית שלו. האחרים: רות בתדור, מורה; אוריאל אופק, משורר ועורך דבר לילדים והמלחין יוחנן זראי. "אנחנו צריכים להקפיד שהשחקנים הצעירים שלנו ילמדו טוב, יכינו שעורים ויתנהגו היטב בכל מקום אליו אנו באים. יש לנו קשר עם המורים ואנחנו בודקים את התעודות של השחקנים. מי שמתרשל בלימודים, חייב לעזוב את התיאטרון."

החידוש שבתילון יהיה קיומו כתיאטרון קבוע. עד עתה נהגו הלהקות שהציגו לילדים, לקום ולהתפרק לפני ואחרי חופש הפסח או החופש הגדול. "אנחנו הקמנו צוות קבוע. את תפקידי המבוגרים ישחקו שחקנים מבוגרים ולא ילדים שהדביקו להם שפם," אומר גולן, כשהוא מצביע על רשימת שחקניו: שלומית קפלנסקי, אליעזר יונג, אבא, יוסף שקרר, יוסף אסא וחיים עינב. "בצורה זו אנחנו נותנים לילדים לשחק את עצמם בטבעיות ולא אוגסים אותם לשחק דמויות רחוקות מהם."

והקהל? בו אין מחסור. האולמות המלאים וההזמנות הרבות לתיאטרון החדש (שבי' תוכניתו: הנסיך הקטן, נעליס-אדומות, שבעה בעקבות אחד, אך לא חסמבה" או הבלשים הצעירים), מעידים על כך. עם מחירים זולים שיעמדו בהתחרות עם מחירי הקולנוע, עתיד תילון לשרת היטב את המטרה ש" הציג בפני עצמו: להביא תרבות ואמנות לילדים ולנוער בכל רחבי הארץ.

מחול

מיוג גלויית שונה

קולו (להקת מחול יוגוסלבי —) אחת משלושת הלהקות המחול הממלכתיות היר' גוסלבייות, הציגה עתה סידרת הופעות בישראל, היא דוגמה מאלפת מהו ריקוד עממי ולאיוו דרגה אמנותית נתן להפכו. רקדני הקולו (שמו של רקוד עממי יוגוסי' לבין) אינם מגדלים זקנים לצורך הופעות ורקודיהם ואינם רוקדים עלילות מהתנ"ך. רקודיהם אינם תחליף לנאומו עסקנים וגם לא תצוגה של מסכת חלוצית. הם פשוט

הוא צעיר
ואתלטי...
בעבודה וכן
בספורט הוא
תופס מקום ראשון

מובן מאליו:

נלסון הוא מעשן!

110

תחרות
פרסים
גדולה

לקוני נעלי

אבנעל
AVNAL

קנה - נחש - זכית

פרסים בחנויות אבנעל ברחבי הארץ

כלי מטבח
מאלומיניום
וכלי שולחן
מצופי כסף

קריאתו של אב שלא יכול לפדנס 9 ילדיו

קנו את ילדי!

גבר בתימנגולדח, חבוש כפיה לבנה, נכנס לתוך הצריף. בפנים שרר החושך. על מיטה מלוכלכת בפינה התגוללו כחצי תריסר ילדים צורחים. בפינה השנייה, ליד פתיליה עשנה, ישבה אשה פרועת-שיער וניסתה לרכך כמה מיתות בנות שבוע. ידה הפנויה חבקה תינוק מיבב.

בחוף ירד גשם. טיפות המים חדרו דרך הגג הרעוע ונקו לשולית באמצע הצריף.

לשקם אותו. המועצה מסרה לו חנות, שהי גה לו רשיון למאפיה; לשכת הסעד הכינה לו הלואה כדי שיוכל לקנות מכונות ל-אפיית בוריקס. האופה העיראקי לא פתח את חנותו מעולם. "אני לא אדם חכם", התנצל הי שבוע. "אני רצתי כל כך הרבה חודשים עד שנתנו לי רשיון, ובינתיים לא היה לי מה לתת לילדים לאכול. מכרתי את הציוד וקניתי לחם".

בפי אנשי הלשכה היה הסבר אחר לאי-הפעלת המאפיה. לדבריהם, עזרא איש מנוח, משחק קלפים, שקרן וסחטן. הוא מכר את הבגדים שקיבל והלך לשחק קל-פיים! סיפרו. כשנתנו לו קמח לאפיה מיהר להטביע אותו בעראק.

"זה שקר!" טוען עזרא. "הם תמיד אומרים דברים כאלה כשמישהו עושה להם צרות. בגדים בשביל תשעה ילדים נתנו לי פעם אחת לפני שנה, וגם זה לא הספיק!"

הוא הופיע בלשכה ודרש שיחליפו לו את רשיון אפיית הבוריקס לרשיון לאפית לחם. "לחם אוכלים כולם וזה רוח מספיק", הטעים. אך רשיון לאפית לחם לא הסכימה המועצה לתת לו.

שבועיים מאסר

ב יקוריו של הזקן הממורמר בלשכת הסעד הפכו תכופים יותר ותקיפים יותר. הוא הרים צעקות, השתולל, ליתא את עובדי הלשכה עד פתח ביתם ולא הניח להם אף רגע. "נתנו לי רשיון לאפית לחם!" התחנן.

בוקר אחד סקעה סבלנותם של אנשי הלשכה, והם הועיקו את המשטרה. עזרא נגרר צועק לתוך הניידה, מצא את עצמו לפני שופט-השלום שפסק לו שבועיים מאסר.

"כשהשופט שאל את האיש מהמועצה איך אני, הוא אמר לי: 'זה? זה היה רועה זונות בעיראק'. התלונן עזרא. 'המלים שלו גמרו אותי, בשביל השופט הייתי פושע'".

המאסר לא היטיב את מצבם של תשעת הילדים, אשר הגדול שבהם הוא כיום בן 14 שנה והקטן בן חמישה חודשים בלבד. הם רצו אוכל. הואטוטים הרעבים נאספו עלידי שכנים רחמנים, עניים לא פחות מהם, שהאכילו אותם מדי פעם. איש מהם לא ראה מימיו צורת נעל, מעיל או בגד הגון אחר.

מחוסר בגדים לא יכלו ללכת לבית-הספר, התרוצצו ונברו בכוכ. הבן הבכור, מרדכי, החל מבלה את זמנו בשוטטות בחוצות

מס' 9

האם מניקה את הקטן בבי-נים, ציון בן חמשת החודשים, הסועמד אף הוא למכירה כמו היתר.

ילדה זבת-חוטם שיחקה במים. תרגולת רזה נברה בשלות-נפש בערימת ובל ש-הצטברה בפינה. חתול מנומר התגרר בהתי מדה. עזרא אליהו התישב על השרפרף, הוא היה בבית.

"מה היה בלשכה?" חקרה האשה. עזרא לא ידע בדיוק לאיזו לשכה היא מתכוננת, לשכת העבודה או לשכת הסעד, אך זה לא היה חשוב; המצב בשתי הלשכות היה דומה. "מפיש!" רטן אליהו והצית באדישות מעור-שה סיגרייה.

באותו הרגע גמלה בלבו של עזרא, הי-עולה מעירק בן ה-54, אב לתשעה ילדים, החלטה גורלית.

כל שנה ירד

לפני שבוע עלה עזרא על האוטובוס הנוסע לתל-אביב; הוא כבר ידע מה ברצונו לעשות. הרעיון הנורא התפתח בלבו במשך שנים אחדות.

מאותו היום לפני שמונה שנים בו דרכו רגליו לראשונה במעברה, היה עזרא מקרה מיוחד. משפחתו הגדולה, שבע בנות ושני בנים, הקשתה על סידורו בדרכים המקר-בלות. העבודה שיכלו מוסדות מעברת כפר-ענה לספק לו לא הספיקה לפרנסת משפחתו הגדולה והילדים הוסיפו להחלוד. כל שנה, ילד. הוא החליט להיות עצמאי.

ליד הכביש הראשי הקים לו עזרא אליהו דוכן לדברי מאפה, אותם היה מכין בביתו ומוכר לעוברים ושבים. העסקים לא היו רעים במיוחד. ה"בוריקס" הם מאכל מקובל בין עולי עיראק והאופה המזדקן הרויח את לחמו.

ההצלחה לא נמשכה זמן רב. מכונת עוברת התנגשה בדוכנו והרסה אותו. הוא עצמו נפצע ונלקח לבית-החולים. כשיצא משם היה אדם מריר ומיואש.

קלפים, שקרים ועראק

לרברי עובדי המועצה המקומית ואנשי לשכת הסעד, נעשה הכל כדי

למכירה

"את אלה אפשר לקנות!" אומר האב עזרא אליהו, המחזיק בידה של בתו מונירה בת השנה. לידה ניצבת אחותה גולדה, המחבכת בזרועותיה את ציון היונק עדיין. סכנת הרעב המיימת על משפחת אליהו הביאה את האב לעצמו המזור.

אשכנזים קונים

ה החלטה שהביאה את עזרא לאוטובוס הנוסע לתל-אביב נולדה בחללו הדחוס של בית-הקפה, ליד שולחן הששיש. "מדוע לא תמכור שלושה ילדים?" שאל את עזרא שותפו למשחק, "יש אשכנזים שישלמו אפילו 2000 לירות בשביל ילד". הרעיון שנראה ברגע הראשון בלתי מתקבל על הדעת, החל קונה את לבו של האב, שהחל לחשוב עליו ברצינות.

עזרא פחד לפנות אל מתחכמים, למרות שהשמועה על האב המוכן למכור ילדים התפשטה כדליקה והביאה לצריפו אורחים שהיו מוכנים לעשות עסק.

וכדי שכל העניין ישא אופי רשמי, כתב עזרא אליהו את המיסמך הבא: "אני החתום מטה, עזרא אליהו, הגר בגולדה בת השש, מס' 246, מצהיר בזו שאני מוכן למכור את ילדי מחוסר אפשרות לפרנסם".

על ההצהרה חתם האב בבוהן ידו, שני שכניו דרתיש פתחי וצאלח דבורה חתמו כעדים.

הבעיה הקשה ביותר היתה הבחירה. הוא לא ידע איזה שלושה ילדים למכור. לאחר לבטים מרובים בחר בגולדה בת השש, במונירה בת השנה ובכנו הקטן ציון, הי-נמצא עדיין בזרועות אמו.

שלושה ילדים, הסביר, יוכלו להכניס לו סכום הגון. בכסף יפתח מאפיה גדולה, יוכל לשלוח את הילדים לבית-הספר, לתקן את גג הצריף הרוף.

"מה לעשות, את הגדולים כבר קשה למי-כור, הקטנים יתרגלו יותר מהר", התנחם. "כל מי שרוצה לקנותם יוכל למצוא אותי בביתי במעברה. בין כה וכה אני בבית כל היום. עכשיו גשם ואין עבודה".

ואם כבר מדובר בעסק, רצה עזרא לנהוג כסוחר לכל דבר: את המחיר הוא מוכן לגלות לקונים רצינים בלבד. את הילד יוכלו לקבל ברגע שיתנו כסף, התנה, "אין כסף אין ילד".

מונירה לא ירעה

לא קל היה לאב הפורה לקבץ את עדר ילדיו. ברגע שהצליח לאסוף כמה מהם ברחו האחרים. לאחר מאמץ רציני נאספה המשפחה כולה מול עדשת המצי-למה. היתה זאת הפעם הראשונה שהצטלמו יחד.

יתכן שזאת תהיה גם הפעם האחרונה. לאחר כמה דקות מחשבה העמיד את גולדה, ציון ומונירה בצד ואמר: "את אלה אני מוכר!" "תשלח לנו תמונה", ביקשה האם, העלולה לאבד שלושה מילדיה, מה-צלם, וברחה מתייפחת לתוך הצריף.

גולדה, הנושאת את שמה של שרת הי-חוק, הביטה בבישנות על רגליה היחפות. ציון התינוק צרח במלוא ראותיו. הוא לא הבין מדוע נותק משדי אמו. מונירה לטשה עינים ועקבה משתאה אחר הנעשה סביבה. היא לא ידעה עדיין מדוע העמיד אותה אביה בצד, יחד עם אחותה ואחיה הקטנים.

המעברה ובישיבה ליד שולחן הששיש בבית הקפה, מקום בו השכיחוהו סיפורי האהבים והתרברבויות הגברים את מצוקת משפחתו.

דישו אין תקציב

לא היה מוסר, ארגון או מפלגה במעברה שלא ניסה לעזור לעזרא. איר-לם כל העזרה לא הספיקה להאכלת תשעה פיות רעבתנים. את הרשיון לאפית לחם לא קיבל. כי לפי הסדר מגבוה מקבלת המעברה את הלחם מבחוץ.

החוב בחנות המכולת הלך וגדל, הגיע למאתים לירות, החנוני סירב לתת הלואה נוספת. האשה היתה שוב בהריון והבעל התרוצץ כמטורף ממשד למשרד ובסוף הי-דרישה החוזרת: "נתנו לי רשיון לאפית לחם!" הדלתות נשארו נעולות. הרשיון הי-מבוקש לא ניתן.

מדי פעם הצליח פקיד לשכת העבודה, שידע מה מצבו, להשיג לו כמה ימי עבודת-דחק, אך גם הוא לא יכול היה לעשות יותר. את שכר העבודה משלמת הלשכה כעבור כמה חודשים. עזרא לא יכול היה לחכות כמה חודשים. עם הכרטיס המזכה אותו בתשלום היה ממחר אל הספסר הקרוב, מוכר אותו בחצי-המחיר. עבור 14 ימי עבודה היה מקבל לבסוף 30 לירות, שהיו נעלמות מיד.

עזרא פנה למיסיון, ביקש להתנצר. אך גם המיסיונרים לא מיהרו לקחת על עצמם את הדאגה לתשעה ילדים, דחוהו בלך ושוב. מסתבר, מן הסתם, כי גם ישו סובל מחוסר תקציב.

משפחתו היחפה של עזרא אליהו התאספה במלואה כדי ל-ערוך צילום. הבן הבכור מרדכי, 14, הסתביש במעשה אביה, הפנה ברגע האחרון את גבו למצלמה. ברקע נראית שכנה שפרסה מפתח לרעבים.

מיפקד כללי

בחילה זו ישנם מחוץ לכריכת שחיה ואולם קולנוע, גם שמונה חררי שינה 11 חררי רחצה... למרות שטרם הושג סכום הכסף הסופי להפקת הסרט המשותף הישראלי-צרפתי "אדוקה הדרך לחרות" לפי ספרו של יעקב מרדור בשם זה, יתחיל ייצור הסרט בימים הקרובים כשבתפקיד הראשי יופיע שחקן הקאמרי יצחק שילת... **מריק טוד ואליזבט טיילור** ויתרו כנראה לחלוטין על תכניתם לערוך ביקור בישראל. טוד יצא לברית-המועצות על מנת לשכנע את יצרני הסרטים שם להפיק סרט משותף לפי מחשבה ושלום של טולסטוי... **מריה קאלאס** זמרת האופרה, ששמה עמד במרכז השערוריה שהתרחשה באופרה של רומא לפני שבועות מספר, כאשר סירבה קאלאס להוסיף לשיר אחרי קריאות בוז מצד הקהל, תראה בקרוב על הכר. עד כה סירבה קאלאס להוסיף הכרטיס, אולם עקב כשלונה הומרתי האחרון הסי כימה להופעת נסיון בסרט אחד.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם: **אריאן** (חן, תל-אביב) — אודרי

בסרט, בניגוד למחזק שקדם לו, אין מגלים את יהדותו, ועל עזר שני טיפוסים נחות או יותר רגילים. כשכל אלה מופיעים ביחד על הבד נדמה לצופה שהוא חווה במתרחש בתוך בית ח-לירות. רשת המזימות של דה-פאריס נרקמת בגאונות כזו עד שגם הוא, גם אלה המגלים את תכניו וגם הצופים אינם מוצאים דרך כיצד אפשר להביאו על עונשו. אבל כמו תמיד מנצח הצדק גם הפעם והנבל בא על עונשו — וכל הפסיכופאטים יכולים להפוך לקציני צבא אמריקאים באין מפריע. העלילה המוזרה אמנם אינה מלהיבה ומו- שכת ביותר, אולם בן גאזורה, מוצר חריש של אילפן האמנים הניו-יורקי שזכה לתהילה בהוציאו בשיטת סרט נע כוכבים כמרלון ברנדו וביימס דין, הוא שחקן שרק כדי לראות את מה שהוא עושה בתפקיד האיש המזר, כדאי לראות את הסרט.

בעזרת ופזות חשופים

אמנים ודוגמניות (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) חסר לחלוטין אמנים ודוג- מניות. לעומת זאת ישנם בו גירי לואיס ודין מרטיין, כשהראשון מנחה את פניו וגופו ומספר בדיחות ישנות, והשני מתאפק שלא לצחק ושר בין בדיחה אחת לשניה. הפעם בחרו צמד הקומיקאים את חזירות

סרטים

תבוצת השוורים

השמש עוד תזרח (תל-אביב, תל- אביב; ארצות-הברית) הוא סרט על גברים ועל נחירות, בו ממלאים הנבירים את תפי- קיד השוורים ואילו השחרים מופיעים כפי שהגברים צריכים היו להופיע. בין הנבירים ממלאה אחת גארדנר את תפקיד הטוריאדור. בזה אחר זה היא מנפי- נפץ בגלימה אדומה לעיני אציל מזדקן, מדגנת ברמחים סקוטי פושט רגל (ארול פליין), תוקעת את הבנדולרס בצחצח סוסר יו.די בשם כהן (מל פרי) המעדיף להת- אגרף מאשר לכתוב, ומכניעה בתרבה טר- ריאדור ספרדי צעיר.

רק שור אחד מסרב להתמודד עמה ב- זירה. זהו שור חסר-קרניים — שרון פאואר המופיע כעיתונאי אמריקאי באירופה שלאחר מלחמת העולם הראשונה, כשהוא נושא עמו סוד איום: בגלל סצע בקרב איבד את כוח הגברא שלו. משום כך, למרות שכמו כל השחרים הוא מתלהב בחיותו בזירה, הוא נמנע מקרב-מגע. יותר מאשר לשור הוא דומה לאותה סרה בעלת קרני הגומי, המוצאת בסרט לזירה מלאת אנשים ואשר נגיחותיה המשוונות רק מצחיקות

פקיד

בעל זכויות
אופנוע ואופניים
השתמש
בתכשיר
הפלא
"פקיד"
המונע פנצרים
בנוגע להזמנות נא לפי
נוח: טל. 62577, ת"א.

כוכבת גארדנר במלחמת-שוורים — לפני ואחרי נגיחה*
שור שור וחורגיו

הפכרון מצילה דון דואן מרצה, נופלת בעצמה לתוך מלכות רומנטית. קומדיה סנטימנטלית.

● **התאווה לחיים** (אסתר, תל-אביב) — תמונותיו של וואן גוך חוזרות לחיים, כשקירק דוגלאס משתגע בתפקיד הצייר ת' משוגע. אנתוני קחין.

● **מלך בני-יורק** (צפון, תל-אביב) — צ'ארלי צ'אפלין נוקם את נקמתו הפרטית בארצות-הברית, בנשק ההומור והלעג.

● **צייר המכשפות** (מקסיס, תל- אביב) — האידיאולוגיה של ארתור מילה, בתוספת סממנים מיניים של פול סארטר, בצילומים אמנותיים בשחור-לבן, המסיפים לסובלנות. איב מונטן, סימון סניורה, מילן דמוג'ני.

● **איזבלה** (זמיר, תל-אביב) הודמנות נוספת לאלה שלא ראו את בסיס בלייר בקולנוע צפון. לראות כיצד היא מגיבה על מהתלה מועזת שמהתלים בה בחורי עיירה ספרדית.

● **רשימותיו של מיג'ור טומפי** (אורלי, חיפה) — האנגלים צוחקים על הצרפתים, בסרט צרפתי הצוחק לאנגלים. מרטיין קרול.

● **בכחור התשוקות** (אמפיתיאטרון, חיפה) — אדנה מרי סינט בורחת מזרועות בעלה, כשזה בורח ממנה אל הסמים ה- משכרים. דון מוריי.

● **שער הגיהנום** (רוו, ירושלים) — מיציקו קיו היפנית מעדיפה למות בכבוד, מאשר לחיות בקלון.

● **ממלכת השמש** (עדן, ירושלים) הגברים מתעמתים בצירי לידה שעה ש- הנשים יולדות כשהן תלויות בידיהן על עץ, בסרט תעודתי על החי טרו.

* בשעת 2 שעות אימונים בזירה, לק- ראת הופעתו בתפקיד לוחמי-שחרים ב- מרט חדש.

הקומיקס האמריקאיות, המתנכות את ילדי אמריקה בעזרת סיפורי זחעה גדושי דם וגוויות, כנושא ללעגם. כל זמן שהם עושים זאת (בכשרון) בעזרת גופותיהן החשופים של דורותי מלון, אניטה אקברג, שירלי מק' לין ואחה באבור, המשמשים בין השאר גם תחליף לבדי צי, אפשר עוד למצוא טעם בשגעונותיהם. אולם ברגע בו החליט מישו להוסיף עוד עלילת ריגול טפשית לסרט, הוא הפך אותו לקומיקס מוסרט, מאלה שנגדם יוצא הסרט.

הסרט נוצר לפני כשנה וחצי, בתקופה בה היו האמריקאים משוכנעים כי הם עו- לים בכל השחטים על הרוסים, וכי הרוסים מגנים לגנוב מהם את סודות הספוטניק האמריקאי. ומובן שבהזדמנות זו שצוחקים על הקומיקס אפשר לצחוק גם על הרוסים. אולם צוחק מי שצוחק האחרון. למרות התוספת הספוטניקית האחילית, יש בסרט מספר קטעי בידור טובים הסוחטים רעמי צחוק מקהל הצופים. אחד הגורמים העיקריים לכך היא הופעתה של שירלי מקלין — גירי לואיס בדמות נקבה, שאינה נופלת מגירי המקורי בלהטותיה הליצניות ואף עולה עליו בשטח זה.

יומן החדשות

8 חדרי שינה

התונתה שר ג'ין מנספידר (ראה חמונה מדור אנשים) עמדה בשבוע האחרון במרכז חדשות הקולנוע. מאחר שהתונתה נערכה בתוך כנסיה מיוחדת שקירותיה עשויים מזכוכית שקופה, כדי לאפשר גם להמונים שלא יכלו להיחזק לכנסיה לח- זות בטקס, היתה זו חתונת השיא מבחינת מספר הצופים שנוכחו בטקס ושוואין של איוו שהיא כוכבת קולנוע. מייק הגרטי, בעלה של מנספידר התגלה לא רק כשופע שרירים אלא גם כשופע בכספי. הוא נתן לרעייתו טבעת יהלום השוהה 25 אלף דולר וכן חילה בהוליווד ששויה 150 אלף

את הקהל החווה במחזה המזר והמבדת אולם טוריאדורגארדנר, שהכניעה את כל השחרים והשאירה אותם מוטלים בזירה, נכנעת לבסוף בעצמה לשור חסר-קרניים, מסבירה את עצמה בפסוק של ארנסט הי מינגווי (שלפי ספרו נוצר הסרט): "בהגינות אני מוצאת את האלוהים".

מלבד פסוק זה והמסגרת הכללית, לא היה אפילו המינגווי עצמו מסוגל להכיר בסרט את ספרו. רק השחרים מופיעים בו כפי שהצטיירו ביצירתו: הגברים דומים יר- תר לעיזיבית צייתניות.

כל הזסיכופטים

האיש המזר (מורגרי, תל-אביב, אר- צות-הברית) הוא סרט מוזר בעל עלילה מוזרה, שדמויותיה המוזרות מתנהגות בצורה מ זרה ושבסופו אומר הצופה לעצמו: "מזר שלא יצאתי מדעתי".

זהו סרט על גבלים וגוכלים, אלה שאינם גבלים וגוכלים הם חוליותיו, מופרעים ב- נפשם, מפגרים בשכלם או סתם פחדנים חסרי-מצפון. וכל הטיפוסים הללו רוצים דהקא להיות קצינים בצבא ארצות-הברית, שם מתרחשת עלילת הסרט.

המוזר שבכל הטיפוסים המוזרים הוא החניך ג'אקו דה-פאריס (בן גאזורה) בעד ששאר הנבלים הם כאלה בגלל הפרעות נפשיות, הוא נבל נורמלי. הוא שונא את מפקדיו, ואת חבריו ואת חניכיו גם יחד. הוא שונא את כל העולם. הוא מוכן לכל מעשה נבלה, ללא סיבה וללא הפקת תועלת עצמית. למה הוא כזה אין הסרט מסביר. היצרנים הכתספון בציון העבדה שיש אדם כזה, וזהו.

עלילה נגד הבן. ג'אקו דה-פאריס זומם נקמה נוראה בכנו של אחד מקציני בית-הספר. אחרי שהוא מצליח להביא ל- גירוש בן הקצין מהאקדמיה, הוא מכחן את חצי רגלו נגד הקצין עצמו. בשיטות מאקיאבליות ובקורירות הוא משתלט על אתליס גברתן וחסר שכל. על יהודי צבוע המתבייש שיגלו את יהדותו עד שאפילו

חזקים הם קשרי אהבת

והם עלולים להתחזק עלידי החלפת צילומים שצילמתם לבד, הצילומים מסוגלים יותר ממכתבים להביע גע- ג עים ואהבה. גם אתם מזוגלים לצלם יפה. הורכה תקבלו אצל

פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החלונות 20

כריות

העולם הזה

במשרדי "העולם הזה", תל-אביב, רחוב גליקסון 8, מתקבלים גליו- נות "העולם הזה", מכל השנים, לכריכת כרכים שנתיים.

מועד קבלת הכרכים הוא בימים ראשון, שני וחמישי לשבוע בין השעות עשר עד אחת לפני הצה- ריים וחמש עד שבע אחר הצהריים.

עלה
באגדאות
המלך!

אקטובר
יוני

פברואר

3
הגרלות
כשנה
להשיג בכל
הבנקים
ההגרלה
בקרוב

1955
1980
המיליון
הצומי

החתונה הרועשת. תמונות ראשונות של נשואי כוכבת הבד ג'ין מנספילד, עם איש השרירים טייק הגרנט, חופעתה של מנספילד לטקס נשואיה, בשמלת-כלה אדומה, בניגוד לתלבושת הלבנה המקובלת, עוררה סערת תגובות. פלא שמנספילד לא ניצלה גם את ליל נשואיה לצרכי פרסומת, כתבו העיתונים בארצות-הברית הרגילים לשגעונות הכוכבים.

לאחרונה מסויר בצרפת. בעת שהותה ב־ פאריס נפגשה נחמה עם מכר מלהקת הנחל, ישיבה עמו יתו בקפה ויחד החלו השניים לשיר שירים משירי הנחל. כשסיימו ל־ שיר נוכחו כי הצלחת שעמדה על שולחנם התמלאה מטבעות כסף שהוטלו כנדבה על־ ידי עוברים ושבים. . . להצלחה גדולה לא פחות זכתה לאחרונה הזמרת אביבה רוזה, הידועה בציבור כאביבה של אילקה ואביבה. אחרי שהטיבה לארח אנשי להקות זרות כמו ברזיליאנה וגולדן גייט, השתתפה אביבה גם באירוע עסקני קבוצת הכדורגל של חלס, בעת שהותם הקצרה בארץ. כגמול על מאמציה קיבלה אביבה מידי אחד החלסים כרטיס-טיסה חנם הלוך-וחזור לקרדיף, כדי להיות נוכחת במשחק הי גומלין בין נבחרות ישראל חלס, בציור ההבטחה שהיא תבעט את בעיטת הכבוד בפתיחת המשחק. . . בעת אחת מהצגות הבכורה של זורק אותו לכלבים עלו בתום ההצגה על הבמה הבמאי המחבר וציר התפאורות **אוריאל כהנא**. כמה מבין הצופים, שלא הכירו מי הוא כהנא, קראו בסקרנות: "מי זה? מי זה?" לפתע זרק מישהו את הקריאה אלום: "זה יצגי הנחל" שמימן את ההצגה. . . מקרה לא נעים אירע השבוע לכדורגלן הפועל רחובות **שלו** ח'רד. 20 דקות אחרי תחילת הדריב הרחוק בותי, בין הפועל למכבי שפיר, נקרעו מכנסיו של ח'רד. צעק אליו בקיטור אחד מחבריו ביצע: "מארת לך ללבוש תחי תוניס". . . כוכב להקת פיקוד המרכז **אילי גורליצקי** זכה השבוע לפירסום שמונה בגלל שמו הבדלני נפוץ. אילי, שהוא חבר של שחקנית תיאטרון הבימה **גילה אלמגור**, הופתע כשקרא באחד מעיתוני הקולנוע את הטעם: "אילי וגילה נראו השבוע כשהן סורקות את צופן תלי אביב בחפשו דירה". . . ההתאחדות הישראלית לכדורגל תצטרך כנראה להוציא בקרוב חלק ניכר מתקציבה העומד לשם התנגדות במשפטים שיושגו נגדה. **אלסרד אלאלוף** סוחר הקרקעות, זוכה לפני שנים בפירסום אחרי שערך סיור סביב העולם במכונית קטנה, הגיש תביעה משפטית נגד ההתאחדות, אחרי שלא ניתן לו להיכנס למשחק הכדורגל בין נבחרת ישראל לנבחרת חלס למרות הכרטיס שהיה בידו. אם יזכה בתביעת הפיצויים שלו תצטרך ההתאחדות לשלם למאות בעלי תחריטים שלא יכלו להיכנס לאצטדיון. . . בקבלת פנים מיוחדת במינה זכה השבוע רב החובל האוסלקי של דורון **ג'אנרו צ'יקונדלו**, ביום בו שוחרר עם שאר מלחי דורון מהשבוי המצרי. קולי ישראל מיהר להביא עוד באותו יום רש" מים מקבלת פני הבאים ב"יומן החודש" ובו הסביר הקריין בין השאר: "למרות היותו אוסלקי, עמד ג'אנרו בגאון בכל החקירות". . . הפתעה אחרת ציפתה ל**יצחק שאול** ממשוחררי דורון. אסוף הבולים היקר שלו, נגב בהעדרו.

ארוך שהתפרסם בזר טען שניאור, בין השאר: "האסון הספרותי תלוי בזה שמגיפת בוקטי התעמולה מתפשטת והולכת גם במפלגות וקליזולן, שלפני חמש עשרה שנה ראינו אותם בראים למדי ויציבים בטעם וברוח". . . ויכות ספרותי מסוג אחר נערך השבוע בכנסת, כאשר שר האוצר **לוי אשכול** כינה את ח"כ חירות **נחום לוי** בשם "פרימה בלרינה". ח"כ הצ"כ **ישראל רוקח** לא יכול היה לסבול את הסעות הדיקדוקיות, קרא: "פרימו בלרינו". . . בהגדרות מסוג אחר השתמש ח"כ מסאי **אברהם הרצפלד**, בעת שטען בכנסת כי כוחה של האופוזיציה גדול בביקורת ובהשמצה. שר האוצר שיסע את דבריו, כדי לדעת לאיזה מהנאומים שקדמו לו הוא מתכוון. ח"כ **חנן רובר** מפמ"ם או ח"כ **יוסף ספיר** מהצ"כ. הרצפלד לא היסס, ענה במקום: "ההבדל בין שניהם הוא כמו ההבדל בין צינור בן שמונה צול לבין צינור בן 16 צול". . . ויכות נוסף התנהל השבוע בכנסת בין ח"כ מק"י **משה סנה** לבין **אירוב כהן** מהפרוג' רסיבים. כאשר נאם סנה על התקציב, וטען כי הוא מתנגד לתקציב הפיתוח, קרא כהן: "לשם כך אין צורך במהפכה סוציאליסטית". סנה לא הבין מה הקשר, שאל: "האם אני מציע לבצע בסוף הדיון היה מהפכה סוצי-אליסטית?" על כך תמה אירוב כהן: "או למה אתה קומוניסט?". . . שיעור מאלף בלאומיות נתן השבוע שגריר צרפת ב"ש" **ראל פירר אג'ן זילבר** לשר הבריאות הישראלי **ישראל ברזילי**. כאשר נפגשו השניים שאל ברזילי בהפגינו את ידיעותו בצרפתית: "באינו שפה אתה רוצה לדבר — צרפתית או עברית?" השיב זילבר: "נדבר עברית, אתה עוד עלול לשכוח שפה זאת". . . את הסיבה לגילוח שפמו של **מנחם בגין**, לפני למעלה משנתיים, גילתה רעייתו **עדיה בגין**. לדבריה לחמה תמיד נגד השפם, אולם בגין הסכים להורידו רק בתנאי אחד — שתנועת החירות תוכה ב־ בחירות לכנסת השלישית. אחרי הבחירות מיהר בגין, לגלות את שפמו.

★ ★ ★ בעיטת הפתיחה

מקרה משעשע אירע לאחרונה לפיומנאי **דן אלמגור** בעת ביקור במועדון תיאטרון, שם שרה רביעית המועדון את פומטיו. בתום ההצגה, בה נוכח בין השאר גם המנצח האורח **שארל מינש**, ביקש מינש להכיר את האיש שחיבר את השירים. הצינו בפניו את אלמגור ומינש הביע את התפעלותו מיצירתו. כשהתפלל אלמגור כיצד יכול היה מינש להתפעל מהשירים, מכלי שיבין עברית, התברר כי מינש הת־ התפעל מינש חיבר **ז'אק אופנבאך**. . . על מקרה משעשע אחר סיפרה שחקנית להקת בצל ירוק **חמדה הנדל**, שחזרה

אנשים

גם כן קונץ...

הזדהות מוחלטת בין משטרת ישראל והבימה התגלתה גם השבוע, אחרי הצגת זורק אותו לכלבים, בשעת הצגת הבכורה של להקת המחול היוגוסלבית קולו. המפקח הכללי של משטרת ישראל **יחזקאל סהר** גרר כשהוא יושב בחברת שחקנית הבימה **חנה רובינא**, ואילו סגנו **עמוס כץ גוריון** בילה את ההפסקות בחברתה של **סימח מסקין**, אשתו של בעל התפקיד הראשי בזורק אותה, **אחרון מסקין**. . . שחקן אחר של הבימה, **אחרון ברשביט**, ששמע על הופעת ההפגנה של **דוד כץ גוריון** בזורק אותו לכלבים, גילה כי בוגי לא הועיל לכבד בנוכחותו אף הצגה אחת של יומנה של אנה פראנק. . . מחלוקת גלויה פרצה השבוע בין קצין העתונות של משטרת ישראל רמ"ח **יעקב נאש** לבין ראש עיריית רחובות **יצחק כץ**, בעת הופעה משותפת באסיפת הסברה. כאשר הסביר נאש לקהל: "כאשר אין מספיק אנשים ב־ מחלקה הסניטרית של עיריית רחובות אין העיריה מנקה את הרחובות", שיסע אותו כץ: "זה לא נכון" נאש לא נבזר, הסביר מיד: "כך זה על כל פנים בתל-אביב". . . הרכילאית **מירה אברך** הצטיינה השבוע בהקנית הסברה תיאטרית מדרגה ראשונה לקוראיה. בספרה על חבילת חורבות ש־ הגיעה להבימה לפי הכתובת "הבימה ליד מר ואכטנגוב", ניסתה מירה להסביר מיהו מר ואכטנגוב: "במאי רוסי שבא לישראל לבנים את הדיבוק, ומת בהצגת הבכורה של אותה הצגה לפני ארבעים שנה". ואכטנגוב לא בים מעולם את הדיבוק, לא היה כלל בישראל וגם לא מת בהצגת הבכורה. . . הופעה קולנועית משעשעת הדגים ראש ממ־ שלת ישראל **דוד כץ גוריון** בקטע של יומן כרסל, בו צולם בשעת חנוכת הכביש החדש לאילת. ביג'י ייגש עם מספרים בידו לסרט שהיה מתווך לרוחב הכביש, חתך אותו, ואחר עשה בידי תנועה ביטול, כאומר: "גם כן קונץ, לחתוך סרט".

★ ★ ★ ציור פרלמנרי

על תחילת הקריירה שלו כמשורר סיפר המשורר **ש. (שפירא) שלום**. כשהיה עוד נער, לפני 36 שנה, שלח את שיריו הראשונים להשילוח, שיצא בעריכתו של הרופסור **יוסף קלאוזנר**, וכן למוסף של דבר, שנערך בידי ברל כצנלסון, ושיגהם הדפיסו אותם. אולם פרופסור קלאוזנר נר נעלב אחר כך על שהעמיד את שילוח דובר על דרגה אחת. . . בחימתו עם האופינית לו יצא השבוע המשורר **זלמן שניאור** נגד המתבטאים והמתחילים — עורכי הבנקסים וחגיגות היובל. במאמר

ספורט

כדורגל

מכה עם קרש

המשחק בין מכבי רחובות והפועל עפולה היה בשיא תוקפה, נותרו עוד שבע דקות בדיוק לסיום המאבק רבי-ההתפוכות, כש־ התוצאה היתה 3:3. לפתע קלט כץ, המקשר הימני של הפועל, כדור ליד קו החמש של שער מכבי, החזיר את הכדור לשער. השופט הילמן לא אישר את השער, קבע ניבול, סימן את המקום ממנו יש לבעוט. אך שופט הקו קלאפהולץ (מקל-חובלים) עולה חרש מסולניה אשר הגיע ארצה לפני שבועות מעטים בלבד, סבר אחרת. הוא מיהר אל השופט, טען כי השער היה חוקי, לאחר ויכוח קצר השתכנע כנראה הילמן, ביטל את החלטתו הקודמת, קבע כי היה זה גול. הוא הורה לשחקנים לחזור לאמצע המגרש, להתחיל את המשחק מקו האמצע, כנהוג לאחר הבקעת שער.

אך גם לקהל היתה דעה משלו. עוד לפני שהשחקנים הסתיקו לחרש את המשחק פרץ הקהל למגרש לעשוק שפטים בשופט. **מה, בעצם, התוצאה?** כתבי הי ספורט, שמהירו לשופט כדי לברר באיזו תוצאה, בעצם, נסתים המשחק, משום שלא ניבעטה בעיטת האמצע לאחר השער, קיבלו את תשובת השופט: "שלוש-שלוש". לאחר מכן בחרו ההלכשה, חור בו השופט, הודיע בפסקנות: המשחק נסתים בתוצאה 3:3 לטובת הפועל עפולה.

אימלל יותר היה שופט־הקו קלאפהולץ, אשר התערבותו בקעה את הפסדה של מכבי רחובות. עוד לפני שהמשטרה הספיקה להגן עליו, כבר זיזם רב מפניו, ולמרות ההגנה המשטרית לאחר מכן, היו עוד כמה תומכיהם אשר ניסו להראותו את נחת זרועם. צעק אליו אחד מאוהדי מכבי רחובות באידיש עסיסית: "קלאפהולץ, עיד תקבל מכה עם קרש".

חדריך

מאורעות אלה מתוך מאורעות הספורט של השבוע הבא עשויים לעניין את חובבי הספורט: **הפועל קרית-יהיים — הפועל מאנהיימ/הדרה** (קרית-יהיים: מגרש הפועל; שבת: 23.00) יהיה משחק הכדורגל המתקן ביותר השבוע בין שתי קבוצות הצמרת של ליגה א'. תוצאותיו עשויות לקבוע את הי דירוג בשלושת המקומות הראשונים. **תחרויות גביע בכדוריד** (פתח תקוה: מגרש הפועל; שבת: 10.00). שמונה קבוצות הליגה הארצית בכדוריד יתמודדו במשחקי בוק על גביע שנתם עליידי ה פועל התחזקה.

פסוקי השבוע

- **שר האוצר לוי אשכול**, בעת נאום בכנסת: "זה נחמד מאוד להצביע על נשיותו וכוונתו כשהן נועלות נעלים יפות. אבל אין לנו דולרים בשביל העור עבדון".
- **חיועץ המשפטי לממשלת ישראל חיים כהן**, על פסק-הדין במשפט קסטנר: "אייאסר לבוא עלי בטרוניה שצפיתי מראש את רצח קסטנר. לא יוכלו לבוא עלי בטרוניות לא אצפה בעתיד התפתחויות כאלה. עדיין אני חושב שאורחי ישראל אינם רוצחים".
- **חיים כהן**, בשיחה עם עיתונאי על חופש העתונות: "אין לוחם כמוני לחופש העתונות וזכויותיה. אלא שהעתונאים אינם זכאים לזכות מזכויות אלה מן ההפך, ועליהם לתת ערבות לכך".
- **עורך "ידיעות אחרונות" הר"ר הרצל רוזנבלום**: "היועץ המשפטי מר חיים כהן יוצא לחופשה ממושכת — וזה טוב. ברם הוא מבטיח לחזור לתפקידו — וזה רע".
- **העתונאי יוסף ("נץ") ויניצקי**: "לביגי יש כבר במצרים צי שלם של ספינות-דיג הנושא את שמו — דורון ובת-גלים".
- **עורך-הדין החיפאי אליאם קוסא**, במכתב לראש הממשלה: "לא איכפת לי העלל הנעשה לערביי ישראל, חשוב לי רק שדברי התנ"ך שאתם כה מרבים לצטטם יקוימו במלואם".
- **המוחזאי יגאל מוסיונזון**, בהרצאה על השפעת העתונות על הנוער: "המלחמה בשחיתות היא גם כן שחיתות. כתיבה על שחיתות היא דבר לא חינוכי ולא גבוה".
- **העתונאי ד"ר דוד לאזר**, במעריב, על השינויים שהכניס מוסיונזון בזורק אותו לכלבים: "סנדלר שעשה זוג נעלים לפי הזמנה והנעלים לוחצות קצת, יכול לנחם את הקלוק ולהבטיח שתוך יומיומיים יגדיל את הנעלים. . . אבל מחבר מחזה? סופר המכבד את עצמו ואת דעותיו? . . . ואילו שקספיר מכסית יסכים לכל".
- **המשורר זלמן שניאור**, על הצברים: "הצבריות במקרים רבים אינה אלא בורות מתוצרת הארץ".
- **הפרופסור ישעיהו ליבוביץ'**: "האפראט הממלכתי בו משתעשעת המדינה, הפונקציה היחידה שלו היא חלוקת נדבות הנקבצות, החל משיר הממשלה וכלה בשחקניות התיאטרון הקאמרי".
- **המשורר דודי מנוסי**: "הססוטיק האמריקאי דומה לסקיד ישראלי — שניהם עולים המון כסף ואת שניהם אי אפשר להזיז ממקומם".

תרגום

גִּירוֹד מַסּוּיִם

חיוך מסויים (מאת פראנסואז סגן,
תרגמה אסתר כספי, הוצאת קרני בע"מ,
141 עמוד) עורר, כמו כל ספריה של הצר-
פתיה בת ה-22, חיוך מסויים על שפתיה
הסנובה השכלתנית הבינלאומית, בה מיוצג
גם ישראל מעל לאחוז המגיע לה. כי כל
ספרי סגן נכונים לפרק שאפשר היה להכ-
תירו: שלום לך, מושבה.

אולם מעבר לגינוי הסגדרנות והאנטי-סגדרנות, קימת עובדה יסודית, שאין ל-הכחישה: פרנסווא הקטנה, בעלת החיור הי-שובה והגוף הדקיק, היא מייסדת של אס-כולה ספרותית חדשה, אמיתית ומקורית, שכבר הקימה לעצמה בעולם ובישראל דור של סגני-מנהל.

ססיל (האומרת שלום לעצבות), דומיניק
(בעלת החיור המסויים), וזיוה (גיבורת

סופרת סגן

„נערה פראית, קרה...“

אנשים ללא צללים, דומות זו לזו כמו
שלוש עצרות שהפך הגיל בין זו לזו הוא
שניתם. ואמרתי ז'וזה: "אין בן שום תועלת
שהיא מבחינה בחרותי. בעצם, לא איכפת
לי...". ססיל היא "תחולתיבר קטנה", והי
שופאל "הייה שהפלה וגיוון מוסרי", ואילו
דומיניק היא "שקננית מבישה", טיפוס של
נערה פראית וקרה. לכל שלושתן יש דק
אויב אחד: השועמפום. מפניו הן בורחות
מביטה לביטה, לרוב בחברת גברים בגיל
העמידה, שלא יצאו עינין מגיל השכיבה.

בן-בירתה של דומיניק במלחמה הנצחית
 בשיעמום הוא לוק, הירד הקשיש והנשו
 במאהבה הקדום. היא נכנסת עמו למיטה
 בהיסח-הדעת, מבלה עמו חופשה, מלוק
 הסכם הדיי שלא להתאהב איש ברעותו. מלוק
 מקיים את ההסכם, נעזר בדומיניק כדי לב
 רוח מגילו המופלג (לדעת סגן) ומן השני
 מום התוקף אותו בחברת אשתו הנחמדה
 והמושלת. אילם דומיניק שכלת. לרוע
 המול היא מתאהבת במאהבה, ובזה היא
 מקלקלת את הכל. כי אין דבר גרוע יותר,
 בלוח-הערכים של הסגנים, מאשר לאהוב
 את המאהב.

אילו יכולה היתה חתולת-בית לכתוב יומן,
היה מן הסתם יוצא משהו מסוג זה: "שכבתי
ליד התנור החם. נעשה לי משעמם.
קמתי וקפצתי לחיקי של האדון. הוא ליטף
אותי. היה נורא נחמד. נעשה לי משעמם.
יירדתי מן האדון ויללתי על הגג. זה היה
יורד. הרגשתי שאני אלוהים. אחרי זמן מה
זה יעצמם נורא. יירדתי וחזרתי לתנור לה
חם. גירדתי את עצמי גירוד מסוים." זהו
בערך היגיונו שהשך פראנסואז סגן
לשם בינלאומי והכניס לו כסף כדי ל-
הרוס מכונית-סאר אחת לחודש.

מדוע הוא כובש לכבות? מפני שיש בו כנות מוחלטת. מפני שהוא מביע מאין כי מהוה את רוח הדור שהוליד מקרבו את הרקנוניול ואת בני-היטובים, את הטאָד־יבויס ואת גובי הגיפים — דור שמאס בעולמם הרומני שהוביל להורשמה ולכפ־קאסם, אך שלא הוליד עַד כה מתוכו שום רעיון יוצר וגואל משל.

יחסי ציבור

כנסת קטנה

האווירה היתה חגיגית. חדר מס. 13 ב־
משרד ראש הממשלה בירושלים היה אמנם
צר מלהכיל את המוזמנים הרבים, אך ראשי
שירות השדור לא גתנו את ליבם לכך. ב־
פיהם הייתה הודעה חשובה: משרד האוצר
הסכים להעמיד את כל דמי רשיונות הרדיו,
שיגבה בשנה הקרובה, לרשות שירות
שדור. רק כסום "פצוט" של 200 אלף ל"י
יגובה מהסכום הכללי כדמי בניה.

גם הנואמים, חברי המועצה הציוברית לענייני שידור, שכוננה ליד משרד ראש הממשלה, לא יכלו להסתיר את שמחתם. הוכח בפועל ממש, שטען אחד הנואמים, כי יש משמעות להתכנסותם, אחת מי תביעות היסוד שהעלינו באה על סיפוקה. דומה היה כי המועצה הציוברית לענייני שידור, שנקראה בהוראה מיוחדת של ראש הממשלה, התפר, שלא במצפנות ייעוץ

אחרות בארץ, למכשיר פעיל
בהכנות שירותי השידור ב־
ארץ. כי כבר לאחר 'פגיר'
שה שנייה הסכים משרד ה־
אוצר למלא אחר תביעה
מעשית שהועלתה על־ידי
רוב חברי המועצה.

להשלמת התמונה היו ב־
פי מנהל שירות השידור
צבי זיגדור הבטחות חדשות:
הגדלת דמי הרשיון למקלטי
הרדיו מ־8 ל־10 ל־12 ל־14,
תאפשר הוצאת דו־שבועון
חדש לענייני רדיו, שיחולק
חינם למינויים כבר ביום
העצמאות הבא.

רק משהגיע תור השאלות, ההצעות והתייכוחים, הופרה האידיליה שהסתמנה בראשית הישיבה. ח"כ בנימין אב"יאל פתח: "מדוע מקפחת תכנית לפני עשר שנים את חלקה של המחתרת?" (העו"לם הזה 1060) "מדוע הציג קול ישראל את פסק־הדין במשפט קסטנר בצורה חד-צדדית?"

לחברי אופוזיציה אחרים
היו שאלות נוספות. "מדוע
משקפים השידורים בערבית
דעה חד צדדית?" "מי המכון והאחראי
לשידורים אלה?"

לחונך בבתוך, סגן מנהל שירותי השדור, היו תשובות לכל השאלות. "לא יטושש יותר חלקה של המחזרת... הבענו את דעת הרוב בספק הדיון במשפט כסטר... כשנעלה ישיבתה השלישית של המועצה" נשאו הדברים כשהיו: חברי המועצה פרקו את סגנותיהם, שירותי השדור המשיך בשלו.

מדריך

המשדרים המפורטים מטה עלולים להיות בעלי ענין. שינויים אפשריים.

● **תריפתו של מום** (קול ישראל, יום ד', 22.00) — חנה בן ארי עיבדה את ספור המתח של ג'ורג' האלמין לתסכית. ביים בעלה, אברהם גיניו. מה קורה לאשה הכותבת רומנים בלשיים ולפקיד בנק שסטה מדרך הישר.

● **שני שערים** (גלי צה"ל, יום ד'
21.15) — המשך תחרות בקליעה למטרה
לשאלות הצות המתנגד, על אליפות צה"ל
בתשי"ח. משהו בדומה לשלושה בסירה
אחת, רק רענן יותר.

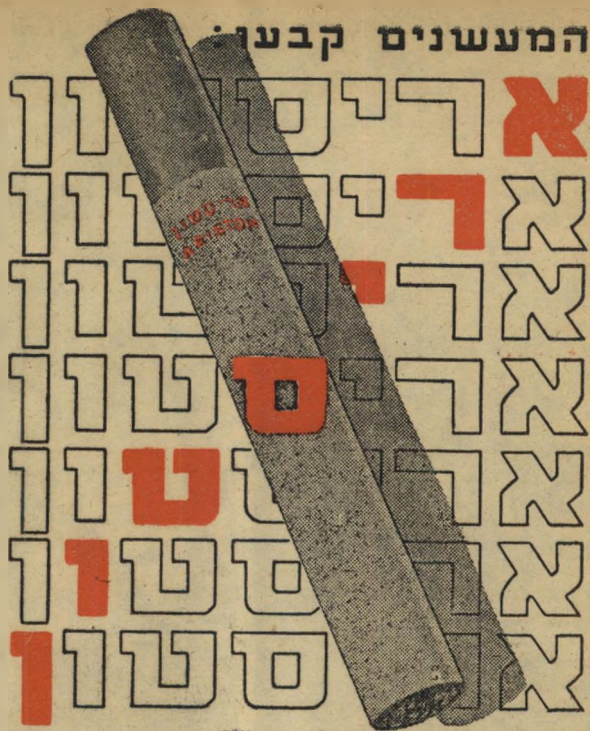
● **שלושה בסירה אחת** (קור ישראלי, יום ה', 21.30) — יצחק שמעוני ואילון שמוקלר, בתוכנית הבידור השניה של השנה. הפעם הפזמונאי חיים חפר, המוסיקאי משה זילנסקי והזמרת רמה מססונוב.

● ההילה; האיש שירע לעומה
(קול ישראל, יום 1, 18.25) — שני מע-
רכיו של קרל צאפק, בעיבודו של דב
כרני, אגדות המאה העשרים בנוסח העולם
בלו אנו חיים.

● **רבותי העתונות** (קול ישראל, יום א', 20.20) — אהוד אבריאלי ייענה בסרט מוקלט לשאלות שתייערוב על הנושא: זרכה של ישראל ליבשת השחורה.

• במקום הכוונה הקודמת להעביר רבע מסכום הגביית, יותר ממליון ל"י, לחשבוננו הפרטי של האוצר.

המעשנים קבעו:

היותך טובה בסיגריות פילטר

תשבץ העולם הזה 1061

		8	7	6	5		4	3	2	1	
13				12		11			10		9
	18				17			16		15	14
						21			20		19
	24						23				22
		28		27				26		25	
	32				31				30		29
37		36				35				34	33
			39								38
	43			42		41					40
		47			46		45		44		
				49						48	

מאוזן: 1. יש
כזה. אסטטי; 5.
תלם; 10. ריבה;
12. ממנו עד ה-
טפחות; 14. ששה
סדרי משנה; 16.
לא בעל מכונית,
החוצה את הרחוב;
18. אלוה; 19.
חינוי להנהלת
חשבונות חברת
החשמל; 21. יישוב
בשרון; 22. טפסו;
23. כוח; 24.
פקודה; 25. תכ-
שיט; 27. זווית;
30. רעב; 31. מע-
בר בהרים; 33.
איש דתי מאד;
35. כלי רכב מצ-
רי קדום; 36. ב.
אצות רבות זה
פורט אריסטוק-

נשק הקאו-בוי; 15. בטאון ד"ר שייב;
17. ארץ המיקאדו; 18. מתכת; 20.
כלב כזה, כנראה איננו נובת; 23. אפס;
26. אתר דתי בצפון הארץ; 27. משמש
להארה; 28. קבור בהר הרצל; 29. פרי;
31. טקסי; 32. קריאת התפעלות; 34.
בירה מערבית; 35. קץ; 37. מקום
ישיבה לזקנים; 39. פאניקה; 42.
חרטה; 44. ראוונן לבנימין; 45. רב-
אלוף; 47. מלת קריאה.

40. מִזֶּה אֵלֶּיךָ יָשָׁב;
41. הָיָה הַיּוֹצֵאת שְׁמוֹת עֲצָם;
42. מֵאֵל אֵינִי לֵקִי;
43. חִי;
44. פְּעוּלַת
הַחֲשֹׁמֶל, בֵּין הַשָּׂאֵר;
45. הַלֹּא־מֵאֲנֵשׁ;
46. קוֹמְפְּלִימֵנֵט, אֲבָל
בְּעֵבְרִית;
47. אֲרוֹן, לְמִשְׁלַל.

מאונך : 2. בפה; 3. נזיפה; 4. קטל;
6. אומה; 7. אחת המושבות הוותיקות;
8. מצבה; 9. פירוש; 11. חוקים; 13.

מ"ב"ס לפקידות מורים מוסמכים
רח' הס 12 ת"א

קורם מזורז לפקידות ולהנהלת חשבונות

אכתהדיק פרות

למעלה משנה חלפה מאז מיבצע טיני, והנערות שעד כה היו מציפות אותי בביקורות להכתוב עם צנחנים, נעשות נדירות יותר ויותר. הצנחנים, אני מצטערת לומר, שוב אינם באופנה, למרות שזה לא כבר נפתח להם מועדון ברמת גן. אולי חסביר לי מישהי מדוע חדלו ה' צנחנים להפעים לכבות?

★ ★ ★ אמרים חרוטים בחרט

אך העפתי מבט ראשון במכתבה של (1061/51), הכתוב בכתב יד נקי ומסודר, קבעתי: זו מורה. יש לי כשרון מיוחד להבחין בהן ובחברותיהן הגנות. שמעו מה שיש לה לומר:

ישנן פעמים, נדירות אמנם, בהן עדיין מייחסים ערך כלשהו לאמירת האמת. משום כך הרנינו נוסלת על עצמי הסיכון ופוחתת את מכתבי אליך בהודאה זו: באה בלבי החלטה גדולה וכבירה לכתוב אליך מכתב! "יתכן שכיום, לאחר שבמדורך נתפרסמו למעלה מאלף מכתבים, אין החלטה כזו שהשמעתי עשויה להיראות כמורה ויר צאת דופן אף בעיני השמרני באנשים, אך לגבי ידיי אין בעובדה זו כדי לגרוע מאומה מחגיגות החלטתי הנזכרת.

ובכן, ההחלטה — ישנה כבר, אלא ש' בעת ההכנות לביצועה, נזכרת אני בתכונה מפורסמת שבך, שהיא בבחינת עוקץ וגם תבלין: הרגל לקטול משפטים, ואפילו יצירות תפארת שלמות, העומדים למכשול בדרך רדיפתן אחר המקורי והחדש, מפאת היותם, איך את אומרת, שיגרתיים, בנא לייב, אפורים, נדושים, משעממים וכיוצא. טבעי, אפוא, שנרתעתי קמעה אחרי הכל — כך חשבתי — אין זה נעים ביותר ליפול שדודים תחת חיצו לעג ושנינות, דחאק באחת ההזדמנויות שמתכוונים לעורר רוסה טוב.

המסקנה הטבעית מכך היא: עת להיות אוריגינלית — אם רצונך לזכות בקורט ממחמאותיה של רות, או מה ששפיר יותר בקורט משתיקתה.

אולי אכתוב אליך על גבי מגילת קלף ריחנית באותיות סיניות מסולסלות, ודק' קות, מעשה אמן; אולי אחרות אמרי בחרט ברול על גבי לחיות ברוגה אדומים ואשרגם אליך בידי רץ מיוחד, תוך דאגה מראש שהלה לא ישנור ממך דמי שי' רות...

עלו במוחי עוד כמה וכמה רעיונות מקוריים (א, לא!) אך לבסוף נתברר לי כי האוריגינליות אינו פראקטי ונאלצתי לי נשטם בצער. עתה לא נותר דבר אחר לע' שותי, אלא ליטול מן המגירה גליון נייר רגיל מתוצרת חדרה ועט כדורי-לאומי, וכ' שבפי הסיסמה "תחי הפשטות", הרנינו כו' תבת את בקשתי הפשוטה אשר, עקרונית, אינה נבלת מכל אותן אלף...

כל ההקדמה הזו באה כדי לומר ש' הנערה, מורה בת 25, רוצה להתכתב.

★ ★ ★ לילות ירח מבוזבזים

(1061/52) אומרים על עצמם שהם שני גחלים תוססים ומלאימרן, חובבי ספורט ומסעות וכל היתר שקשור במושג הוול "עשיתי חיים", המושפעים מלילות הירח הנחרדים המתבזבזים באי-ישם שלהם בחדר גוניות מבהילה. אינכן חייבות להיות מלי' כות יופי, אם רצונכן לכתוב אליהם; מסי

פיק נחמדות, ובגיל המתאים. הם היו רר צים, סלחו לי על המלה: תמונות.

★ ★ ★ הערה לא איכפת

(1061/53) הוא צעיר פשוט ועניו, המספר במלים ספורות שהוא בן 21, הרוצה להת' כתב עם כל נערה, לא חשוב לו מאיזו עדה, שגילה הוא בסביבות 18.

★ ★ ★ עבר תנועתי ופרסודי

היא חושבת שהיא תדהים את כל העולם אם תגלה שהיא בת 15 וחצי (1061/54). אפילו מייצעת לאחדים לקחת טיפות חאלר' יאן. היא רוצה להתכתב עם אחד פיקח

מי מעוניין בלילה עם ג'יינ מנספילד?

נערת השבוע היא דווקא ג'יינ מנס' פילד, בעלת המימדים הפנטסטיים, שנישאה בשבוע שעבר למר שריריים מיקי הרניסי. היא באמת, מנסים לשכנע אותנו, נערה פשוטה וחי ביבה. כמוני וכמוך. מיד לאחר סכס נישואיה, למשל, הלכה עם בעלה, אמה ואביה לזירתה, לאכול ארוחת בוקר. הם עברו ליד מחלבה, קנו ביצים וחלב. ג'יינ לבשה על שמי' לת הכלולות שלה סניר ביתי חמוד, בישלה לכולם חביתות. מאד ביתי' ונוגע ללב. לאחר שסיימה את אכ' לת החביתות, הסירה את נעל הסאטן האדומה שלה, יצקה לתוכה שמי' פניה ורודה ושנתה לרוויה. היא הי' תה כל כך צמאה, הסתכנה. אחר נפתחה לעבור על המתנות שהגיעו. בין המתנות שנשלחו אל מיסטר מנספילד: בקבוק חם גדול בדמותה ובצלמה של ג'יינ, נחלת כמעט כל הגברים הסובלים מקור בלילות באמריקה. להיות איזה הבול בין מחזיק האוריגינל לבין קוני ההעתקים הקטנים.

חשובה האכירה ובת האכיר. אם את עוד מעוניינת, את הוא בן 26.

★ ★ ★

לאה: אל תתיאשי, עשני כנסת 6 ושמי

עי מה שאומר לך. אין לך צורך להרגיש נחיתות מפני שאת עגלגלה. למדי להפוך את הדבר לגוללה. השאירי את שערך ארוך והדגשי אפילו את שפתייך המלאות. אל תעשי עליהן הסוואה. לבשי שמלות כהות במקצת ועל אצבעך הקצרה ענדי טבעת משעשעת. דוקי בחברה שמות מפוצצים של אמנים בלתי ידועים, מתקופת הרינסאנס, ל' משל, כמו פרא פיליפו ליפי, דברי על יונות שאיש אינו מכיר. היי סספרונטיס, ולעיתים אפילו עצובה קמעא. כשאת זוכה למחמאה, תני לאומרה להבין שאת מעריכה אותה מאד, אפילו אם לא נתכוון לכך. צחקי לפ' עמים בקול רם כשאת מסה את ראשך אחורנית. התבשמי בבושם מאת יודעת שאף אחת מן הנוכחות איננה משתמשת בו. רצוי שיהיה בעל ריח מריר. היי אימחית במקצת. העבירי, מתוך פיזור-דעת, את אצי

בעותיך בשערו של הבחור הנמצא בקר'ב תך. שבי כאשר כולם רוקדים ורקדי כאשר כולם יושבים...

הגיד, מה באמת חשבת שאומר לך? ש' העיקר הוא לא היופי כי אם האופי או משוה כזה?

★ ★ ★

פשוט מאד (1061/56) היא חיילת והיא רוצה להתכתב אתך. על מה שאתה רוצה.

★ ★ ★

רחל: אין לך מה לדאוג. אילו ידעו רוב הנשים מה חושבות המזכירות על בעליהן, היו חדלות לדאוג מזמן.

★ ★ ★

מדוע יכולה אני לשבת בנוחיות ובחמימות על ספה, וברגע שאני שוכבת עליה, ללא שמיכה — אני מצטננת? אני תולה את הכבסים לייבוש, עד שהם יבשים לגמרי, ואז אני מרטיבה אותם לפני הגיהוץ. זה נשמע פשוט, אולם אינני יכולה לתאר לעצמי מה לא בסדר עם השיטה, ואותן הגרביים שאני קונה בשני זוגות: מדוע, כאשר מופיעה רכבת באחת — משנה לפתע חוזג השני את צבעו?

מה עושה את השמנת החמוצה שאני קונה בחנות למעוך, והשמנת המחמצה במקרר שלי למשחן שאינני רוצה לחשוב עליו? מדוע אינני יכולה למצוא לעולם את רשי' מת כל כתובות מכירי וידידי עד יום אחד אחרי ראש השנה?

מדוע, לעולם, אף לא פעם, ניצבים כל הקולבים באותו כיוון כאשר אני מנסה לת' לות מספר שמלות?

מדוע, כאשר אני ממחרת מאד, צוללים המפתחות לתחתית ארנקי, בעוד שכאשר אינני זקוקה להם, הם נמצאים תמיד מעל למסך שלי?

מדוע, כאשר יוצאת אני לרחוב בלי כפ' פות, הרני בלתי אלגנטית וברגע שאני תוח' בת אותן ידי מבלי ללבשן כלל, הרי כאילו שחרגתי מעמוד של חג?

מדוע לובשת אני ביום גשום מעיל גשם, ערדליים ומטרייה, ויחד עם כל הכבודה, עם טיפות הגשם הראשונות התופפות אותי ברחוב, אני תופסת מחסה בבית הקרוב?

★ ★ ★

מסודרנים לרפואה

אינני יודעת מה קרה היום לכולם. קחו את (1061/57): "הגיעו מים עד נפש! קחו ומה הוא זה אשר יבוא לעזרי, עתה לאחר שמלאו לי ייח אביבים? שאלה זו מבלבלת את דעתי ומחישת את כוחי, אבל אין אני מסתפקת בחקירות בלבד, ואף על פי שתש כוחי, לא שכחתי על כרסי עד שתבוא ה' ישועה מאליה, אלא אני מחזרת אחר כל מיני רפואות. יש שהן מועילות לי לשעה קלה, ויש המוסיפות מכאוב על מכאובי, או ש' יש שהועילו לאבר זה וקילקלו שאר האבר'ים, כדרך הרפואות שמרפאות אבר אחד ומביאות תקלה ונוק לשאר האברים. "לבסוף נתיאשתי מכל הרפואות והייתי שותקת על עצמי שהאמנתי בהם תחילה. אבל פסור בלא כלום אי-אפשר. התחלתי מתבוננת ברפואות הטבעיות מכל מה ש' גברא מששת ימי בראשית ולא מצאתי לעצ' מי טוב מן העלמים, שהעלמים מחדשים את הגוף ומשיבים את הנפש. יש לתמוה שדבר זה לא עלה במחשבתי תחילה, וכי לא הייתי יודעת סגולות העלמים? אלא כל שיועד צרת העלמים בארץ, אינו תמה. "אין אני נוהגת כדרך בריות ובני אדם שתולים את הקלקלה באחרים ואת השבח בעצמם, משום כך לא ארכה בתיאורי עצמי נוסף לכך ש' בי נאמנות יתירה לעמי. מתקרא: יהלך זר ולא פיק. בקשתי בזה — אנא, במטותא ממך, זמני לי אום עלמים המתקראים סטודנטים יודעי כתב וקיוקוקים. אשמח מאד באם יציירו אותם סטודנטים, מלבד בתעודת בגרות, חוצפה דוקרנית ו' עלומים — גם בנפש."

אוהב, תארו לכם, קרום של חלב... ברנע שתקבל תא פרטי משלה בחור ההלבשה ב' הבית, תדע יונה עפרי השחרחרות שהיא נמנית על החתיקים. במקרה כזה לא תצטרך לשאת את תיבת האפור שלה הלוח וחוזר... בהצגת הבכורה המפורסמת של זרזק אותו ללבלבים. כאשר ניסתה בשעת ההפסקה עליזה ערש לגשת אל ידידתה נועה אשכול, שעמדה לצד אביה לוי אשכול, הקיפו אותה ואת בן-לחיתה מיד שלושה ברגשים די חשוכים. אומרת עליזה: "אלה אינם באי פרמיירות. אני מכירה את כולם..." אותו ערב וגם כמה ערבים לאחר מכן, בהצגת הבכורה של להקת קולו, נראתה נועה אשכול אלבוסה כמעט נחצית מכנסים ארוכים, סחור גס ושערה סתור על פניה — בשמלת כמעט-שק מהודרת, נעליים גבוהות-עקב ותסרוקת מהודרת. האם היה זה כהכנה לתפקידה כממריכה בבית-הספר לדוגמניות שמשכית מתכוננת לפתוח בקרוב? ... המירוץ הגדול ביותר בין החתיכות התלאביביות הוא לנסות להתקבל כדיילות בתערוכה בבריסל. לשכת התערוכה הממשלתית קיבלה כבר 400 הצעות משמנו וסלתו של קהל נערות-הזוהר התל' אביביות. דרושות: שמונה דיילות.

ציפור קטנה לחשה לי ש...

יפה ירקוני מחפשת מתרגם שיתרגם את שיריה לצרפתית. היא מתכוננת לעשות כמו כולן, לשיר בפאריס... אגב שירה בפאריס, אלה שחזרו לא מכבר משם ראו את ש'רה רובין שרה את ציף הפלמחית בתנועות מגרות, כאילו היה זה שיר קברטי... אחד המחנות המשעשעים השבוע היה לראות את רינה וויס, סגנית מלכת היופי, או משהו כזה וגם דוגמנית, נדמה לי, מקבלת ראפרט על שהעמידה את הנמברטה האדומה הבן בדיוק מול דוול. רינה, לבושה מעיל ירוק מהודר ונעלים בעלות עקב מקסימום, התנצחה עם השיטרים שרבו והלכו, היתה אטרקציה לסקרנים רבים... מועדון התיאטרון עדיין מחפש מועמדת מאימה שתמלא את מקומה של מאיריה גרא, מארחת המועדון, ההולכת, כפי שאומרים בספרים, אחר ליבה ללונדון, שם מקדה היא לפתוח מועדון דומה. הלה, במקרה זה, הוא שחקן אנגלי צעיר ויפה-תואר... ראובן שפר, מרביעת המועדון,

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים המשתתפים בעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 ל"י. הזוכה השבוע הוא הקורא שמואל ריסר, תל-אביב.

מחול השדים

בתי, שהיא בת 14, חזרה הביתה ממסיבה בבית חברים. שאלתי אותה איך היה. "ככה", היא השיבה, "רק ששני בנים הלכו מכות בשביל לקבוע מי ירקוד אחי". הייתי נורא מבוססה כשר שמעתי על בתי. זה מעיד על פופולריות. בתי המשיכה: "כן, זה התחיל כשאחד הבנים דחף את השני עם המרסק ואמר לו, 'אתה תרקוד אתה' או הבן השני דחף אותו בחזרה עם המרסק עוד יותר חזק ואמר: 'לא! אתה תרקוד אתה'".

מירה ב., תל-אביב

הערות-שוליים

משה דיין החליט ללמוד בפקולטה למדעי הרוח...

... אכן, לא בחיל, ולא בכוח — כי אם ברוח.

★ ★ ★

נסורי קרתא הפגינו נגד הקמת בריכת שחיה חדשה בירושלים...

... זוהי שחיה נגד הזרם.

★ ★ ★

הרב נסים מתנגד בתוקף לגיוס בנו לצה"ל...

... הוא אינו רוצה שצה"ל יפמוך על נסים.

★ ★ ★

אחרי פסקידין של יעקב חרותי...

... ארוכה הדרך לחרות.

ספר לסבתא!

לא תרצח (סתם)!

התרגשות רבה שוררת בימים האחרונים בחוגי העיתונאים, בקשר עם הצגת מחזהו החדש של מר יעל בן-סאוס, "זרוק אותו לסל". למי דעתם של כמה עיתונאים מסית מחזה זה לרצח עיתונאים חפים-מפשע, דבר שהתפרש בכמה חוגים כהתקפה מוסרית על חופש העיתונות והגיונה. אמש התקיימה ישיבת מועצת עיתונאי-העיתונים, שכונסה לצורך זה.

"איש לא יחלוק על זכותה של חברה בריאה להרוג עיתונאים כשהמצב מחייב זאת", אמר מר שוגלמן ממערכת א"נ דבר. "אולם יש לדרוש ולתבוע מכל הנוגעים בדבר להבחין בין עיתונאים אחרים, הסרים למרות המוסדות, לבין העיתונות הצהובה, פורקת העול".

מר אחיהושע ממערכת עם הארץ הצטרף לדעה זו, אולם התריע נגד הקיצוניות הבולטת במחזהו של מר בן-סאוס. "יש להסתייג מכל הספה לרצח", אמר, "שאנינה מבהירה בצורה ברורה לגמרי כי השיטה חייבת להיות אנושית וחופשית מכל צורה של אכזריות פסוּלה. אל נשכח כי המדובר כאן בדיני נפשות, ועל כן יש לדקדק בלשון". דברים אלה זכו בהסכמה כמעט כללית. כן הובע החשש שבין באי-התאטרון יכולים להימצא צעירים תמומרימים שי לא ירדו לעומק דעתו של המחבר, ושלא יבינו את מי להרוג ומי לא.

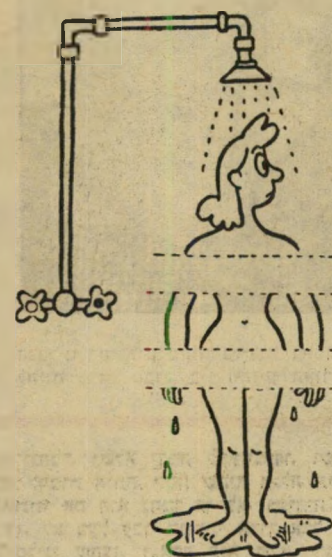
חברי מפא"י בועדה ביקשו לדחות את הישיבה כדי לקבל הוראות נוספות ממרכז המפלגה. כפי שנודע, נתקבלו עוד באותו ערב על-ידי ראש-הממשלה, שסבר גם הוא שנימת המחזה מוגזמת. אין שום צורך להרוג עיתונאים ה"מקבלים את קו הממשלה", אמר המנ"ח הקשיש. דבריו המתונים והשקולים עוררו התפעלות כללית.

מאוחר יותר נודע כי נציגי העיתונים נפגשו עם נציג הביטחון, והלה נאות להכניס תיקונים מסוימים במחזה. לפי הניסוח החדש יהיה ברור כי אין להרוג עיתונאים שהם חברים באגודת-העיתונאים.

ארבעה מתוך מאה-ואחד

ארכעה חמשירים מתוך ספרו של ידיד מנוס, 101 חמשירים, שיצא לאור השבוע, בצירוף שניים מצירוריו של דוש.

היה היה צנזור, שמו חיים, שהחזיק (כמו תמיד) מפפריים. בראותו, הוי מבט! את אשתו כאמבט הוא חתך לה חיש את הש...

אשה נשואה ושמה ורד חזרה בשעה מאוחרת אל בית בעלה. אך הקש בשמלה שבר את גבו של הפרד.

היה היה פעם איש או"ם שדגל בקיצור וצימצום. כשהגיש דו"ח בולל על גבולות ישראל — הוא כתב רק מילה אחת: "בום!"

חימאית צעירה מבית-אורן ערכה נסיונות על הגורן. היא הכעירה פחמן עם חמצן ומימן... ומצאו שם מסרק וציפורן.

כל הכבוד

בהתאם להצעת-החוק האוסרת על ה"עיתונות לפרסם דברים שנשמעו בכנסת, אם יושב-הראש יחליט שהסירסום אינו מוסף כבוד לכנסת, הרחי מציע לעתור נאם הנכבדים כמה נוסחות אשר כן יסיפו כבוד לכנסת.

הפרוטוקול:

ח"כ גדות (חרות): וכך יאמר למל-שיני הסיון...
ח"כ דיכפין (מפא"י): פאשיסט! רוצח נשים ותינוקות!
ח"כ קוגלמן (צ"כ): ואתם — בולש-ביקים! אנשי ב.ס.א.ו!
היושב ראש: רבותי, זה אינו מוסף כבוד לכנסת...

הדו"ח בעתונות:

התנהל ויכוח ענייני על חוק מרפאיי-השיניים, כאשר חברי כנסת מסייעות חרות, מפא"י והציונים הכלליים מבי-עים את עמדות מפלגותיהם בנידון.

★ ★ ★

הפרוטוקול:

ח"כ בן-מתתיהו (דתיים): ועל מנת להחזיר את המעמד הנשגב לקדמותו...
ח"כ גבעולי (מפ"ם): ...ומה עם ה-חזיר?
ח"כ בן-מתתיהו (דתיים): אתה בעצמך חזיר!

קריאות מכל צדי הבית: סקנדאל! עוכ-רי ישראל! סוכני המופתיו חזירים! חמוריים! כלבים! חתולים! על עכברים ואנשים!

היושב ראש: רבותי, זה אינו מוסף כבוד לכנסת...

הדו"ח בעתונות:

בויכוח על שמירת-חיות הבר בערבה זחר הנגב, נדונו כמה הסתייגויות וה-חוק הוחזר לוועדה.

★ ★ ★

הפרוטוקול:

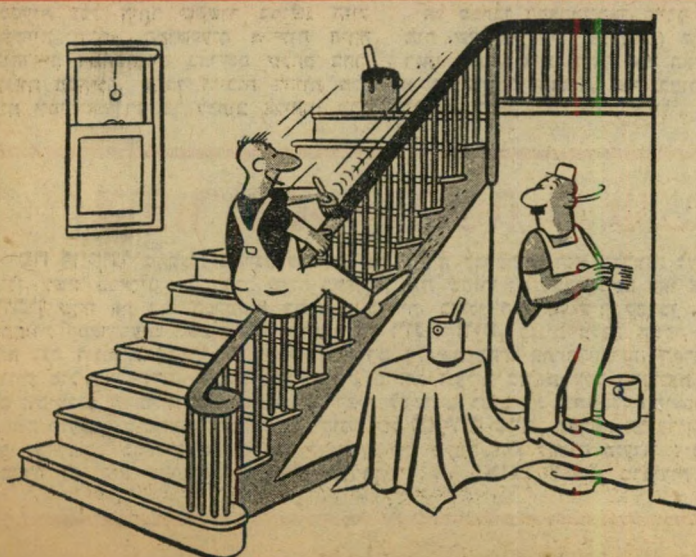
ח"כ ראוטוב (מק"י): נסיונות ה-אימפריאליזם המערבי...

ח"כ דיכפין (מפא"י): סמרקין! בוגד! קריאות מכל צדי הבית: רדו! פס-קרוניאק! ומה עם אלטלינה? איפה הייתם? היושב-ראש: רבותי, זה אינו מוסף כבוד לכנסת...

הדו"ח בעתונות:

שר הפנים השיב אתמול על שאלתא-בעניין קביעת תחומים בין רשתות ה-השקאה של עיריית תל-אביב ועיריית-רמת-גן. חברי הכנסת הגישו את הע-רותיהם בדייקנות, על תשובת השר.

שמואל ריסר, תל-אביב

טעות לעולם צודקת

לבושה רק פיסת דב קרועה ושקופה למדי. (למרחב).

מרדכי דן, תל-אביב
חילקה יותר מדי את עור הדב.

בנשיכה אחת — מוסיקה רצופה בהילוך קל. (מערוב)
אהרן כהנוביץ, תל-אביב

על ארבע?

מחוגי הצה"כ נודע על מאמצים ב-קבר מסלגה זו לאיחוד. (על המשמר)
אליק מג, חיפה

תוכנית שנידונה למוות מראש.

בית"ר לחצה על שר הפועל. (חדשות הספורט) דויד רינגל, יפו
ההתקפה נדחתה על-ידי האופוזיציה.